

அறாத ரகர்ப்பனோக்

(நாவல்)

திருமதி மதிலி தயாபாள்

அநாகது எனப்படுவோன்

அநாத எனப்படுவோன்...

மைதிலி தயாபரன்

வெளியீடு :

கிருஷ்ணகா வெளியீட்டுகம்
வேப்பங்குளம், வவுனியா.

...அனாதை எண்படுவோன்

அனாதை எண்படுவோன்

(நாவல்)

எழுதியவர் : மைதிலி தயாபரன்

பிரதிகள் : 1000

பக்கங்கள் : 146

வெளியீடு : கிருஷ்ணகா வெளியீட்டகம்

முதற்பதிப்பு : ஜென் 2015

அட்டை வடிவமைப்பும், அச்சப்பதிப்பும்

வானி கணகிப் பதிப்பகம், வானியா.

விலை : இலங்கை ரூ. 350/-

Aanaathai Enappaduvon

(Novel)

Writer

Mythilee Thayaparan©

Copies : 1000

Pages : 146

First Edition : June 2015

Copyright : for Author

Cover Design & Printing

Vaani Computer printing Centre, Vavuniya.

Prince : SL. Rs. 350

ISBN : 978-955-41614-4-3

எக்னை

இலக்கிய உலகிலே வெளிவரும் எனது ஜந்தாவது புத்தகமும், நான்காவது நாவலும் இதுவாகும். எனது “வாழும் காலம் யாவிலும்”, “சொந்தங்களை வாழ்த்தி” என்ற இரு நாவல்களும் “விஞ்சிடுமோ விஞ்ஞானம்” என்ற கவிதைத்தொகுப்பும் ஏற்கனவே கடந்த ஆண்டில் வெளிவந்தன.

எழுத்தினுடாகப் பல விடயங்களையும் பதிவாக்கியபோது சிறுவர் உரிமைகளையும் பாதுகாப்பையும் விளக்கும் ஒரு நாவலை வெளியிட வேண்டும் என்று எனது உள்ளம் தீர்மானித்துக் கொண்டது.

அநாதைகள் அல்லது பெற்றோரை இழந்தவர்கள் என ஒரு சாரார் சமுதாயத்தின் பிடியில் இருந்து கொண்டேயிருக்கின்றார்கள். இன்று பலவிதமான காரணங்களினாலும் அவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருக்கின்றது என்பது மட்டுமல்ல பண்டைக் காலத்திலுமே அவர்கள் இல்லாமற் போகவில்லை என்பதை உணர்த்திய கதைகள் ஏராளம். சகுந்தலை, சீதை முதல் கர்ணன் வரையில் அநாதைகளாக உருவெடுத்து அனைத்து துண்பங்களையும் கடந்தவர்கள், அதைப்போல இன்றைய நாளில் பல்வேறு காரணங்களாலும் அநாதையாக்கப்பட்ட அந்த சிறார்களின் நிலை என்ன என்பதை என் மனம் சிந்தித்தது.

உலகில் அனைவருமே சம ஆற்றல்களுடன் பிறக்கிறார்கள், மொழி, மத, பால், உடல் ரீதியான வேறுபாடுகளை வைத்து அவர்கள் ஒராங்காட்டப்படல் ஆகாது என்பதை மனித உரிமைகள் சட்டங்கள் சொல்லுகின்றன. அதனால் அவர்களும் சமமான அந்தஸ்துடன் வளர வேண்டியவர்களே என்பதும் தெளிவாகின்றது.

அப்படியானால் அந்த வசதிகளை வழங்க வேண்டியவர்கள் யார் என்று கேட்கலாம். எமது நாட்டைப் போன்ற முன்றாம் உலக நாடுகளில் வாழ்பவர்கள் இதை ஒருவர் மாறி ஒருவரிடம் கேட்டுக்கொண்டே செல்வர். ஆனால் அரசினால் மட்டும் அதை செய்துவிட முடியாது.

எமது சமுதாயத்தில் உள்ள நல்ல மனதினர் முன்வர வேண்டும். ஒருவர் குவித்து வைக்கும் பணம் ஒரு நூறு சிறார்களின் வாழ்வில் ஒளியேற்ற, அவர்களை சமுதாயத்தில் நிமிர்த்திவிட, பணம் படைத்தவரின் பணத்திற்கு அழகு சேர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தினாலேயே இதற்கு இப்படி ஒரு கதை வடிவம் கொடுக்க விழைந்தேன். இந்தக் கதையைப் படிப்பவர்கள் மனதில் இவ்விடயம் உள்ளூடுக்கப்பட்டு அதனால் ஒரு பிள்ளையின் வாழ்வு வளம் பெறுமாயின் அதுதான் இந்தப் படைப்பிற்குக் கிடைக்கும் வெற்றியாகும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

‘எழுத்துப்பணியில் ஈடுபடுவதற்கு என்னை ஆற்றுப்படுத்தும் என்னுடன் கூடவிருக்கும் அனைத்து உள்ளங்களுக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நிறைவேற வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்புடன்...

மைதிலி தயாபரன்

வவுனியா, இலங்கை

14.06.2015

வெளியீட்டுரை

இலங்கையில் பலவேறு வெளியீட்டகங்களும் தரமான இலக்கிய வெளியீடுகளை ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக வழங்கி வருகின்றன. தமிழ் பேசும் மக்களின் இலக்கிய வெளியீடுகளை வடமாகாணம், கிழக்கு மாகாணம் மற்றும் மலையக பகுதிகளில் அமைந்துள்ள பல வெளியீட்டகங்களும் கொழும்பில் அமைந்துள்ள சுகோதர மொழி மற்றும் சுய மொழி வெளியீட்டகங்களும் மட்டுமன்றி வெளிநாடுகளில் இயங்கும் இலங்கையர்களின் அமைப்புக்களும் வழங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன.

எமது வெளியீட்டகம் வனுனியா மாவட்டத்தில் தனது சேவையை தொடங்கிய இவ்வருடத்திலே திருமதி மைதிலி தயாபரனின் “அநாதை எனப்படுவோன்” என்ற நாவலை வெளியிடுவதில் பெருமை அடைகின்றோம். இது எமது வெளியீட்டகத்தின் முதலாவது வெளியீடாகும் இந்த நாவலானது முற்று முழுதாக சிறுவர்களைப் பற்றியும் அவர்களின் உரிமைகள் பற்றிய எண்ணக்கருவையும் கொண்டு அமைந்திருக்கின்றது. போரினாலும் வேறு காரணங்களினாலும் அநாதை ஆக்கப்பட்ட, பட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற சிறார்களின் எதிர்காலம் பற்றிய சிந்தனை அங்கு எழுந்துநிற்பதை பார்க்க முடிகின்றது.

கடந்த வருடத்தில் “வாழும் காலம் யாவிலும்”, “சொந்தங்களை வாழ்த்தி” மற்றும் “விஞ்சிடுமோ விஞ்ஞானம்” ஆகிய தலைப்புக்களில் வெளியீடுகளை படைத்த அவர் இந்த வருடத்தில் பல்துறை சம்பந்தப்பட்ட நான்கு நூல்களை எமது வெளியீட்டகத்தின் ஊடாக தர முன்வந்திருப்பது எமக்கு மகிழ்ச்சியையும் உற்சாகத்தையும் ஒருங்கே தருகின்றது.

எமது வெளியீட்டகத்தில் இரண்டாவது வெளியீடான அவரது “தவறுகள் தொடர்கின்றன” என்ற புதுக் கவிதைப்புத்தகம், ஒரு மனிதன் கருவறையில் வந்த நாள் முதல் சராசரி ஆயுட்காலமாகிய 65 ஆண்டுகள் வரையிலும் அறியாமல் செய்யும் தவறுகளை எண்ணிப்பார்க்கும் வகையில் முழுமன்று வரிகளில் சிறப்பாக அமைக்கப்பட்டு வழங்கப்படுகின்றது.

தற்காலத்தில் அதிகரித்து வரும் வசதியான வாழ்க்கைக்கு நிகராக முகம் கொடுக்கும் சக்தித் தேவையை கருத்திற்கொண்டு எம் ஒவ்வொருவராலும் ஆற்றக்கூடிய சிறு சிறு பங்களிப்பை விளக்குமாறு அவரின் அடுத்த புத்தகமான எமது முன்றாவது வெளியீடாகிய “வீடுகளில் மின்சக்தி விரயமாதலை குறைப்போம்” என்ற புத்தகம் அமைந்திருக்கின்றது. ஒவ்வொருவருக்கும் அது ஒரு கைநூலாகவே விளங்கும் என்று எதிர்பார்க்கின்றோம்.

அடுத்த வெளியீடான் அவரின் நால் இராமயணத்திலே பெண்ணியத்தை பிரித்துக் காட்டுவதைப் போல கருவுடன் “சீதைக்கோர் இராமன்” என்ற பெயரில் மரபுக் கவிதை தொகுப்பாக அமைகிறது. இராமாயணத்தைப் பற்றிய சுருக்கமான அறிமுகத்தையும் பெண்ணிய சிந்தனையையும் வழங்குவதைப்போல அது அமைந்திருக்கின்றது.

இவ்வாறாக நான்கு வேறுபட்ட விடயங்களை வேறுபட்ட விதமாக வழங்கும் அவரது முயற்சியில் அவருக்கு ஆதரவு வழங்குவதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றோம். அவரின் இலக்கியப் பயணம் தொடரவும் எமது வெளியீட்டகம் தொடர்ந்தும் வேறுபட்ட சிந்தனையிலான புத்தகங்களை வெளியிடுவதற்கும் இறைவன் அருள் பாலிக்க வேண்டும் என்ற பிரார்த்தனையுடன் அவரை வாழ்த்தி நின்கின்றோம்.

**உரிமையாளர்,
கிருஷ்ணகா வெளியீட்டகம்
வேப்பங்குளம், வடுனியா.**

I.

நாளின் முடிவைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கும் வெளிச்சத் துடனான பொழுது ஒன்றிலே, அமைதியான கிராமப்புறச்குழலின் அழகைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது தவசியாகுளம் என்று அழைக்கப்படும் அந்தக் கிராமம்.

வவுனியா நகரத்தில் வடக்கு நோக்கிச் செல்லும் ஒன்பது பிரதான பாதையின் இடதுபுறமாக, தாண்டிக்குளம் புகையிரத நிலையத்திற்கு அருகாமையில் தொடங்கி இரண்டு இலுப்பைக்குளம் ஊடாக துணைக்காய் செல்லும் பாதையில், தாண்டிக்குளத்தில் இருந்து சுமார் பத்து கிலோமீற்றர் தொலைவில், அம்மி வைத்தான் கிராமம் அமைந்திருக்கின்றது. அம்மி வைத்தான் கிராமத்தில் இருந்து கோதண்டர் நொச்சிக்குளம் என்ற கிராமத்திற்குச் செல்லும் பாதையில் சுமார் இரண்டரை கிலோ மீற்றர் தொலைவில் தவசியாகுளம் என்ற இந்தக்கிராமம் அமைந்திருக்கின்றது.

நகரப்புறத்தில் இருந்து ஓரளவு தொலைவில், அதிக சனத்திரள் இல்லாத அமைதியான இடத்தில் அமைந்துள்ள கிராமமாதலால், வவுனியா நகருக்குள் வசிப்பவர்கள் விரைவாகச் சென்று இயற்கைக் காற்றை உணர்ந்துவிடக்கூடிய அளவிற்கு அழகைக்காட்டுவதாக அந்தக் கிராமம் அமைந்திருக்கின்றது. வீதியின் இருமருங்கிலும் காணப்படும் நிழல்தரு மரங்கள், அந்தப் பிரதேசத்தின் இனிமையைக் குளுமையாகக் காட்டி, அனைவரையும் வரவேற்பதைப் போலவிருக்கும்.

ஏக்கர் கணக்கில் பரந்திருக்கும் அந்தக் காணிகளில், காணிகளின் முன்புறமாக அழகாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பெரியளவிலான கல் வீடுகளையும், அதற்குப் பின்புறமாகக் காணப்படும் தோட்டங்களையும் வயல் நிலங்களையும், ஒருபுறமாகப் பேணப்பட்டிருக்கும் மாட்டுத்தொழுவங்களையும் பார்க்கும்போது, ஒரு மாதிரி தமிழ் மனையைக் கண்டுவிட்ட மகிழ்ச்சி அங்கு புலனாகிறது. விவசாயத்தை முற்றுமுழுதாக நம்பியிருக்கும் அந்த மக்கள் ஆண் பெண்ணாக அனைவரும் வயலில் இறங்கி வேலை செய்வது கண்களைக் குளிர் வைப்பதாகவும் பால்நிலை சமத்துவத்தைப் பிரதிபலிப்பாகவும் அமைகின்றது.

தமிழ்த் திரைப்படங்களில் அடிக்கடி காட்டப்படும் பண்ணை வாழ்க்கையை நினைவுபடுத்துவதைப் போல, அந்த இடத்தில் வாழும் மக்களின் வளங்களும், வாழ்க்கைமுறைகளும் நாட்டுக்குத் தேவையானவற்றை சுயமாகப் பெற்றுக்கொள்ளும் வகையில் அமைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காட்டி நிற்கின்றது.

நாட்டின் வளர்ச்சியில் ஆதாரமே கிராமப்புறம் என்பதுதான் அனைத்து நாடுகளிலும் பொதுவாகக் காணப்படும் கருத்தாகும். மக்களின் ஜிவனோபாயத்திற்கு வேண்டிய உணவுப்பொருட்கள் அங்கு உற்பத்தி செய்யப்படுவதால், அதாவது உலகை இயக்குவதற்குத் தேவையான ஆகாரம் உற்பத்தியாக்கப்படும் முக்கிய முறையான விவசாயம் முதன்மைத் தொழிலாக அங்கு இருப்பதால், ஒரு நாடு என்ற பெரிய நோக்கில் பார்க்கப்படும் போதும் கிராமங்கள் வழங்கும் பங்களிப்பு முக்கியமானதாகும்.

விவசாயத்தைத் தவிரவும் கால்நடைகள் மூலம் பால் மற்றும் பால் உற்பத்திப் பொருட்களைப் பெறுவதற்கும், கோழி முதலியவற்றை வளர்ப்பதற்கும், முட்டையை இயற்கையாகவே பெறுவதற்கும் இந்தக் கிராமப்புறச்சூழல் முக்கிய இடத்தைப் பெற்று விடுகின்றது.

அடிப்படையை வழங்குபவன் கிராமத்தில் இருக்கவும் அதை வைத்துப் பிழைத்துக்கொள்பவன் நகர்ப்பகுதிகளில் வசதியாக

இருப்பதையும் நோக்கியதாலே அரசாங்கம், கிராமப்புற அபிவிருத்திக்காகப் பல்வேறுபட்ட திட்டங்களையும் முன்னெடுத்து வருகின்றது.

கிராமிய வங்கிகள், கிராமப்புறங்களில் அமைக்கப்படும் பொதுநோக்கு மண்டபங்களின் ஊடாக மக்களுக்கு தேவையான பொதுவேலைகளுக்கு ஆதரவளித்தல், பொதுநோக்கு மண்டபங்களின் ஒவ்வொரு பகுதியை வாசிக் சாலைகளாகவும், முன் பள்ளியை நடத்துவதற்கு உரிய இடங்களாகவும் பாவித்தல் போன்ற விடயங்கள் மூலம் கிராமப்புறத்திலே வயல் வேலைகள் இன்றி ஓய்வில் இருக்கும்போது மக்களுக்கு அறிவுப்பசியை உண்டாக்கவும் பல்வேறு செயற்பாடுகளுக்கு உதவியாகவும் அமைத்திருக்கின்றது.

மனித நாகரிகத்தின் ஆரம்ப காலத்திலும், வேடர் காலம், இடையர் காலத்தைக் கடந்து இவ்வாறாக விவசாய காலத்தில் நுழைந்த போதுதான் மனிதன் தனது நாடோடி வாழ்க்கையை விடுத்து, ஒரிடத்தில் குடியமர்ந்து பல்வேறு வகையிலும் முன்னேற்றத்தைத் திட்டமிட்டான் என்பதை வரலாறுகள் சொல்லிச் செல்லும் போதிலும், கிராமிய அபிவிருத்தி என்பதில் நாம் சற்றுப் பின் நிற்கின்றோமோ என்ற சந்தேகமும் எழுகின்றது.

பல நோக்கங்களுக்காகவும் அமைக்கப்படும் பொதுநோக்கு மண்டபங்களில் மாடுகள் கட்டப்பட்டிருப்பதையும் வாசக சாலைகளுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் பகுதிகளில் பலர் ஒன்று சேர்ந்து கடதாசி விளையாடுவதையும் பார்க்கும்போது பல நோக்கங்களையும் நாம் இழந்து விட்டதாகவே தோன்றுகின்றது.

கிராமப்புறங்களில் முன்னேற்றம் என்பதன் ஒரு வடிவமாக மாதிரிக் கிராமங்களை கடந்த காலத்தில் உருவாக்கி, பாடசாலை வைத்தியசாலை மற்றும் அடிப்படைத் தேவைகள் அனைத்துமே அருகில் கிடைக்கத்தக்கவாறாக கிராமப்புறங்களைக் கட்டியெழுப்ப முனைந்தனர், ஒருசாரார். இலங்கையிலுள்ள பல கிராமங்கள் இவற்றின் மூலம் எழுச்சி பெற்றிருந்தன.

கிராமப்புறங்களின் எழுச்சி எனும்போது, கிராமிய மின் வழங்கல் திட்டத்தினையும் நாம் மறந்துவிடலாகாது. ஆசிய

அபிவிருத்தி வங்கி மற்றும் உலக வங்கி என்பவற்றின் அனுசரணையுடன் கடந்த பத்து வருடங்களுக்கும் மேலாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வரும் கிராமிய மின் வழங்கல் திட்டங்கள் இன்று எமது நாட்டின் பல பாகங்களிலும் விஸ்தரிக்கப்பட்டு நூற்றுக்கு தொண்ணாறு வீதமான மக்களுக்கு வீட்டிற்கு மட்டுமல்ல வாழ்வுக்கும் ஒளியேற்றி வைக்கும் பணியை அரசாங்கம் செய்து கொண்டிருக்கின்றது.

இவ்வாறான செயற்பாடுகளினால் வசதியை அனுபவிக்கும் அதே வேளை கிராமப்புறச்சுழலின் அழகை இழந்துவிடாமலும் கலைநோக்குடன் காண்பவர் கண்களில் பாய்ந்துவிடும் அவ்வாறானதொரு கிராமம் தவசியாகுளம்.

கிராமங்கள் இயற்கையழகினை உழிழ்வதாக இருந்த போதிலும் மக்களின் செயற்பாடுகளும் உற்பத்தி நடவடிக்கைகளுமே அவற்றை வளப்படுத்தும் என்பதையும் நாம் மறந்துவிடலாகாது. கடந்த கால நாட்டு நிலைமைகளால் அழகிழந்து பொலிவிழுந்து நின்ற கிராமங்கள் அவற்றுக்கு சான்று பகர்கின்றன.

அந்த இடத்திற்கு பெருமை சேர்ப்பவையின் ஒருவணாகவே திகழ்ந்தான் குமரன் எனப்படும் அந்த நடுத்தர வயதினர். லட்சமி கடாசம் நிறைந்தவணாகவும் சிறந்த குணவாணாகவும் மினிர்ந்ததில் அவனுடன் சேர்த்து அந்தக் கிராமத்தையும் மற்றவர்கள் உற்றுநோக்குமாறு அவன் அமைத்திருந்தான்.

அந்த இடத்திலே வசதி நிரம்பப்பெற்றவராக இருந்த கிராம நிர்வாகியின் மகளான காந்தியைத் திருமணம் செய்து கொண்டதால் இங்கு வந்து நிரந்தரமாகக் குடியேறிவிட்ட குமரன், விவசாயத்தில் விருத்தி செய்தது மட்டுமல்ல, இரு ஆலைகளையும் அமைத்துப் பலருக்கு வேலை வாய்ப்பும் வழங்கியிருந்தான்.

அண்டைக் கிராமங்களாகிய அம்மிவைத்தான், ஈச்சங்குளம், கல்மடு மற்றும் பூம்புகார் போன்ற கிராமங்களில் இருந்தும் மக்கள் விவசாயத்திற்கு ஒத்துழைப்பதற்காகவும் ஆலையில் வேலை செய்வதற்காகவுமென அவனிடம் வருவார். ஒரு பகுதி மக்களுக்கு வேலை கொடுப்பவணாகவும் வடிவியாவில் வருமாக மக்களுக்குத்

தேவையான அரிசியை வழங்கும் பிரதானமானவர்களுள் ஒருவனாகவும் அவன் திகழ்ந்தான். கிராமச்சூழலில் இருந்தாலும் ஒரு பெரிய தனவந்தராகவே அவன் அவ்விடத்தில் விளங்கினான்.

அவனின் மாமனாரால் அவனுக்கு வழங்கப்பட்ட நிலபுலங்களுக்கு அருகாமையில் சாந்தியின் சிறிய தந்தையார், மாமனார் போன்றோரின் நிலங்களும் இருந்தன. அவர்கள் குடும்பமாக வெளிநாடுகளில் வசிப்பதால் அவர்களின் நிலங்களை விளைவித்துப் பராமரிக்கும் பொறுப்பையும் அவனே மேற்கொண்டிருந்தான்.

அன்னையைப் போலவே பொன் விளைவித்த பூமி, தரிசாகி விடாமல், தொடர்ந்து விதைத்துக்கொண்டிருக்குமாறு அவனிடம் வேண்டிக்கொண்ட அவர்கள், அவற்றின் பலனையும் அவனே பெற்றுக்கொள்ளும்படியும் சொல்லியிருந்தனர். சந்தைப்படுத்தல் ஈறாக அனைத்தையும் அவனே செய்து கொள்வதால் அவனிடம் இருந்து எதையும் பெற்றுக்கொள்ளாதவர்களாகவும் இருந்தனர்.

வவுனியா எங்களும் வியாபித்திருக்கும் வளமான மண்ணில் செழுமை அந்தப் பகுதியில் செறிந்தே இருக்கிறது என்பதை விளைநிலங்களில் பயிர்களின் வளர்ச்சி காட்டிக் கொடுத்துவிடும். கண்ணுக்கெட்டியலரையிலும் பசுமையைக் காட்டும் அந்தக் கிராமத்தின் பெரும்பகுதிக்குச் சொந்தக்காரன் என்ற பெருமையும் அவனிடம் சேர்ந்து கொள்ளும்.

விளையும் நிலத்தில் பிறக்கும் பயிர்கள் அனைத்தும் வவுனியாவில் வாழும் மக்களின் பசி தீர்க்க உதவுவதால் தமக்கு அளவு கடந்த சந்தோசமே ஏற்படுவதாக வெளிநாட்டில் வசிக்கும் அவனது உறுவினர்கள் தெரிவித்துக்கொள்வார்கள். இதனால் தம் சுதேச மண்ணில் தாழும் மக்களுடன் இந்த மண்ணில் வாழ்ந்து அவர்களுடன் குதாகவித்திருக்கும் மகிழ்ச்சி அவர்களுக்கு ஏற்படுவதாகவும் அடிக்கடி சொல்லார்கள்.

2.

மாலை மங்கி இருள் கவிந்து கொண்டு வரும் அந்த நேரத்திலே, செவ்வந்தி மலர்களைக் கொண்டு அடுக்கப்பட்ட ஒரு அறையைப் போல மேல் வானம் காட்சியளித்தது.

என்னதான் செந்நிறவானம் என்று உவமிக்கப்பட்டபோதும். அது தூய்மையான சிவப்பு நிறத்தைக் காட்டாமல், செவ்வந்திப் பூக்களைப் போன்று செம்மஞ்சள் நிறத்தையே காட்டுவதை அவதானிக்க முடிந்தது.

‘அழகிய செந்நிற வானம்... அதிலே உன் முகம் கண்டேன்’ என்ற திரைப்படப்பாடல், செவ்வானத்தை நாயகியின் வதனத்திற்கு உவமித்துக் காட்டியிருப்பது, அனைவரையும் நயக்க வைப்பதாகவே அமைகின்றது. ஆனால் நாயகியின் முகத்தை நோக்கினாலும் அதிலே செம்மஞ்சள் என்ற நிறமே முதன்மை பெற்று நிற்கின்றது.

அதனால் செம்மஞ்சள் நிற வானமே என்று வர்ணித்துவிட முடியுமா? யோசித்துத் தான் பார்க்க வேண்டும். ஒப்புவுமை செய்யும்போது ஏதாவதோரு பொதுத்தன்மையை நோக்க வேண்டும் என்ற விடயம் போய் அதிலே எதிர்மறையான விடயத்தைத் தர்க்கித்துக் காட்டும் அளவிற்கு எமது இளைய சமுதாயத்தினர் எழுந்து விடுகின்றனர்.

இதனாலேயே உவமானம், உவமேயம் போன்ற அம்சங்களை வைத்து உவமையணிகளையும் உருவக அணிகளையும் செய்பவர் களும், முக்கியமாக தற்குறிப்பேற்றம் செய்பவர்களும் திகைத்தே நிற்கின்றனர்.

“சந்திரனைக் காணாமல் அல்லி முகம் மலருமா?” என்ற பாடலைக் கேட்டதும், “அப்படியானால் அமாவாசை நாட்களில் அல்ல மலராதா?” என்று கேட்டு நிற்கின்றனர்.

இவ்வாறாகத் தர்க்கித்தல் என்னும் விடயம் மேலெழுவதாலும் கருத்தில் ஆழமாக நிறைந்து அதன் நயத்தைச் சவைக்க விரும்பாமையாலும் இன்றைய கவிஞர்கள் ஏனோ இவற்றையெல்லாம் தட்டிவிட்டு ஓடவே பார்க்கின்றனர்.

குரிய ஒளியிலே ஊதா, கருநீலம், நீலம், பச்சை, மஞ்சள், செம்மஞ்சள், சிவப்பு முதலான ஏழு நிறங்களும் இருப்பதால், அவற்றின் முறிவுக் கோணத்திற்கேற்ப சந்தர்ப்பங்களில் பலவகையான நிறங்களும் தெரிவதனால் செந்திறவானம் என்பதையே ஏற்றுக்கொண்டும் விடலாம் என்றே எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

செம்மஞ்சளோ, சிவப்போ என்று வித்தியாசப்படுத்திக் கொள்ள முடியாத போதிலும் அந்த நிறம் தூரத்தே தேரில் அசைந்து வரும் சுவாமிக்குச் சாத்தப்பட்ட பட்டினதும் மாலைகளினதும் நிறங்களுடன் பொருந்துவதாகவே அமைந்திருக்கின்றது.

வாகனங்கள் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டு, காவல் துறையினர் கடமையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்க ஒரு அரசியல்வாதியைத் தரிசித்துச் செல்வதைப் போலவே தெருவில் செல்வோர், ஒரு நிமிடம் நின்று சுவாமிக்கு சல்யூட் செய்துவிட்டுச் சென்றனர்.

எமது கடவுளை பஞ்சாங்க நமஸ்காரம் மற்றும் அட்டாங்க நமஸ்காரம் செய்து வணங்குவது மட்டுமல்லாமல் ஏகாங்கம், திரியாங்கம் மற்றும் துவிதாங்க முறையிலும் வழிபடலாம் என்பதை எமது மதம் சொல்லித்தான் இருக்கிறது.

இவை தவிரவும், அந்தக் கோயிலில் திருவிழா நடப்பதைப் பார்ப்பவருக்கு உணர்த்தும் முகமாக தெருவெங்கும் காணப்பட்ட தோரணங்கள், மங்கலத்தைக் காட்டி நிற்க, வெள்ளை வேட்டி அணிந்தவர்களாக அங்கும் இங்கும் திரிந்துகொண்டிருந்தவர்கள் விழாவின் குதூகலத்தை சொல்லாமற் சொல்லிச் சென்றனர்.

திருமணவிழாவிற்குப் போவோரைப் போல வர்னப் பட்டாடைகளுடன் சென்று கொண்டிருந்த பெண்கள் தேவலோக மங்கையரை மிஞ்சி விடுவார்களோ என்ற வியப்பும் எழுந்தது விண்ணில் விழாவொன்றுக்காக சென்று கொண்டிருந்த மங்கை, இடம் தெரியாமல் இந்த விடத்தில் இறக்கியிருக்கலாம் என்ற எண்ணம் தோன்றும் ஒரு புதுக்கவிஞர்இவ்வாறு பாடுகின்றார்.

விண்ணில் விழாவொன்றைக் கண்டிடவே
விரைந்தே சென்றிட்ட அமரரல்லோ
மண்ணில் இவ்விடம் நோக்கியதும்
மறந்துபோய் தான் இறங்கிட்டார்

ஒரு விடயத்தின் சிறப்பைக் காட்டுவதற்கு, இன்னொரு பொருளினுடாகக் கொண்டு வருவது கவிஞரின் சிறப்பாகும். அவ்வாறு கருவை எடுத்து அவர்கள் புனையும் கவிதைகளில், நேரடியாக கருத்தைச் சொல்லிவிடாமல், நயப்பவரின் திறத்திற்கென ஒதுக்கிவிடுவது அடுத்து சிறப்பாகும்.

தற்கால கவிஞர் இந்த இரு விடயங்களையும் தொலைத்து விட்டார்கள் அல்லது மறுத்துவிட்டார்கள் என்பதுதான் உண்மை. இவை காலத்தின் கட்டாயத்தால், அனைவருக்கும் புரியும் வகையில் அவ்வாறு எடுக்கப்பட்டது என்பதையும் சொல்லத் தவறவில்லை.

எது எவ்வாறாயினும், கற்பனை என்பது குறியீடு என்பதும் எந்தக் கவிதைக்கும் உயிர் என்பதும் மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

கவியையும், இயற்கையையும் நயந்து கொள்ளும் நிலையிலிருந்தும் விடுபட்டு, பயம் என்ற ஒரேயோரு உணர்வைக் கொண்டு, பக்தி என்ற பெயரில் காட்டிக்கொள்ளும் சாதாரணமானவர்களே அந்தக் கூட்டத்திற் காணப்பட்டனர்.

‘அரோகரா அரோகரா’ என்ற சத்தத்துடன் அனைவரின் கவனத்தையும் ஈர்த்தெடுத்தவாறே, தடையில்லாத வெள்ளம் போலவே குழுமியிருந்த கூட்டத்தினரை விலத்திக்கொண்டு சென்ற

(ஆ)சாமிகளுக்கும் ஆண்டவனில் இருக்கும் பயம் கலந்த பக்தி காரணமாக, ஒதுங்கி வழிவிட்டுக் கொண்டிருந்த பக்தர்களைப் பார்க்கும்போது வாய்க்குள்ளாகவே சிரிப்பும் எழுந்தது.

ஆண்டவனின் பெயரைச் சொல்லி நடமாடும் ஆசாமிகளுக்குக் கொடுத்துவிடும் மதிப்பை, ஆண்டவன் நேரில் வந்தால் கொடுத்துவிடுவார்களா என்பதும் கேள்விக்குறியாகவே இருந்தது. இதையெல்லாம் தெளிவாகவே யோசித்துவிட்டதால்தான் ஆண்டவனும் நேரடியாக வருவதில்லை போலும்.

“முன்னெல்லாம் பல மாதிரியும் வந்து பக்தர்களைக் காப்பாற்றியதாகச் சொல்லும் கடவுள், ஏன் இந்தக் கலியுகத்தில் இறங்கி வருவதேயில்லை” என்று கோயிலில் கும்பிட்டுக் கொண்டிருந்தபோது ஒருவர் கேட்டது நினைவுக்கு வந்தது. கூடவே நெஞ்சம் திடுக்கிட்டது.

‘அடப்பாவமே! கடவுள் வரவே போவதில்லை என்ற சர்வநம்பிக்கையிலா அவர்கள் கோயிலில் வந்து கும்பிட்டுக் கொள்கிறார்கள்’ என்ற யோசனை எழுந்தபோது அவர் மேலும் தொடர்ந்தார்.

“வரமாட்டார்கள் என்பது தெரியும் தானே. வச்ச சாப்பாடுகள் எல்லாம் அப்படியே இருக்கு பூசை எல்லாம் முடிஞ்ச பிறகு நாம் பங்கு போட்டுச் சாப்பிடுவது. கோயில் கும்பிடுறவன் மட்டும் நல்லாயிருக்க, கும்பிடாதவன் கெட்டுப்போறானா? இல்லத்தானே... சொல்லப்போனா அவன் தான் நல்லா இருக்கிறான். பிறகு எங்கமிருந்து கடவுள் வரப்போறாங்க..’ என்றவாறே கையை விரித்துக் காட்டிவிட்டுச் சென்றான் அவன்.

கேட்டவுக்குத் திடுக்கென்று இருந்தது. சொன்னவன் அறிவில்லாமற் கதைக்கிறான் என்று சொல்லுவதா? அல்லது யோசிக்காமல் நாம் தான் மூடநம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளுவதா என்று யோசித்துக் கொண்டாள்.

அவனின் பேச்சிலும் நியாயம் இருப்பதை அவர் உணர்ந்து கொண்டார். திக்கற்றுவனுக்குத் தெய்வம் துணை என்கிறோம்,

கடவுள் நம்பியவரைக் காத்தருளுவார் என்கின்றோம். ஆனால் கோயில்களுக்குள்ளாகவே வைத்து மக்கள் அழிக்கப்பட்டபோது அதைத் தடுக்க ஏன் கடவுள் வரவில்லை?

அழித்தல், மறைத்தல் போன்ற தொழிற்பாடுகளும் இடம்பெறுவதால் அவ்வாறு நடக்கிறது என்பதை ஏற்றுக் கொண்டாலும் கடவுளையே பணிந்து கிடக்கும் எம்மவர்க்கு மாத்திரம் துண்பங்களும் ஏனையவர்களுக்கு சந்தோசமும் வரக்காரணம் என்ன?

அவர்களுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டுவதற்காகவாவது அடிக்கடி அற்புதங்கள் செய்யலாகாதா? கடவுளை நம்பிக்கையோடு பணிந்துகொள்ளும் ஒரு சில பக்தர்களைக் காப்பாற்றியாவாது இப்படிப் பேசுபவர்களின் வாய்களை மூடவேக்கலாகாதா என்று ஏக்கம் எழுந்தது.

“இந்த நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தவாவது ஒரு அற்புதமாகவேனும் இதை நீ செய்யலாகாதா? கலியுகத்திலும் கண் துடைக்க தெய்வம் எழுந்து வருவதை நீ உணர்த்திவிடக் கூடாதா” என்று அருகில் நின்றவாறு வணங்கிக் கொண்டிருந்த சாந்தியின் மனம் உருக்கமாக வேண்டிக்கொண்டது கடவுளுக்காவது கேட்டிருக்கும்தானே!

3.

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பாக இதே திருவிழாவில் தொலைத்துவிட்ட குழந்தையை என்னிட்தான் அந்தத் தாயின் மனம் இவ்வாறு வேண்டிக்கொண்டது.

தங்கள் இல்வாழ்க்கைக்குச் சாட்சியாக தங்களது எச்சங்களாக ஒரு வாரிசு என்ற விடயத்தில் அனைவருமே ஆவலாகத்தான் இருக்கிறார்கள், ஒரு சிலரைத் தவிர.

இதனாலே “அப்பா” என்ற ஸ்தானத்தைப் பெறும்போது அளவு கடந்த ஆணந்தத்தையும் ‘அன்னை’ என்ற ஸ்தானத்தை அடையும்போது பெண்ணுக்கே உரித்தாகும் பெருமையுடன் சாதனையையும் புலப்படுத்துவதாக மகப்பேறு என்பது அமைந்து விடுகின்றது.

அழகிய தவசியாகுளம் கிராமத்தைச் சேர்ந்த குமரன், சாந்தி தம்பதியருக்கு இயற்கைபாகவே அமைந்திருந்த நிலபுலங்களும் செழிப்பு அவர்களிடம் இருந்த வற்றாத சொத்துக்களுக்கு மத்தியிலும், அவர்களுக்கு வாரிசு இல்லை என்ற ஒரு குறையே மனதை வாட்டி வதைத்துக் கொண்டிருந்தது.

திருமணம் செய்து ஜூந்து வருடங்கள் கடந்துவிட்ட நிலையிலும் குழந்தைப் பாக்கியம் இல்லையேயென அந்தக் கோயிலுக்கு வந்து தொட்டில் கட்டி விரதமிருந்ததும், திருவிழாவில் தீபச்சட்டியைத் தலையிற் சுமந்து சென்றதும் நினைவுக்கு வந்தது.

அதன் பின்பாக அபூர்வமாக கரு தங்கிவிடவும் அளவு கடந்த மகிழ்ச்சியுடன் கோயிலுக்கு வந்து பொங்கி அன்றைக்கு விசேடமாக அன்னதானத்தை வழக்கியதும் அவளுடைய கண்ணீரின் ஊடாகவே ஞாபகத்தில் எழுந்தது.

குழந்தை ஆண்பிள்ளையாகப் பிறந்தபோது அவர்கள் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இருக்கவில்லை கொண்டாட்டங்கள், கோலாகலங்களை அவளின் ஆலையில் வேலை செய்வோருக்கு புடவையும் வேட்டியும் எடுத்துக் கொடுத்துக் கலக்கிவிட்டிருந்தான்.

குழந்தையை நாற்பத்தைந்தாம் நாள் கோயிலுக்கு எடுத்த காலம் முதலாகவே, ஒவ்வொரு கிழமையும் ஒழுங்காக வந்து கடவுள் சந்நிதானத்தில் கிடத்திவிட்டு கோயிலை வலம் வந்ததையும் நினைக்கத் தவறவில்லை.

குழந்தையின் எதிர்காலத்திற்காக என்று ஒவ்வொரு தெய்வத்தையும் வேண்டி விரதம் இருந்ததையும் நினைத்துப் பார்த்தாள். கேதார கௌரி விரதம், கந்தசஷ்டி விரதம், பிள்ளையார் கதை என எந்த விரதத்தையும் அனுஸ்திடிக்கத் தவறுவதில்லை.

ஆராதனையிலும் அர்ப்பணிப்பிலும் ஏதோ பிழை நடந்திருக்க வேண்டும் என்றே தோன்றியது. அப்படியே நடந்திருந்தாலும் அறியாமற் செய்த பிழைகள் அப்போதே மன்னிக்கப் பட்டுவிடும் என்பதை அவள் கேள்விப்பட்டிருந்தாள். தெரியாமல் எதுவும் நடந்ததற்காக அவ்வாறான துண்பத்தைத் தரவேண்டுமா என்று மனம் துணுக்குற்றது.

இந்த மகோற்சவ காலம் அவள் நினைத்துப் பார்க்கும்போதே நடுக்கத்தை ஏற்படுத்திவிடுவதாகத்தான் அமைகின்றது.

அன்று முன்றாம் நாள் மகோற்சவத் திருவிழா நடைபெறுவதற்கு ஆயத்தப்படுத்தி இருந்ததால் நகர்ப்பகுதியில் இருந்த கோயிலுக்கு அனைவரும் செல்வதற்கென ஏற்பாடாகி இருந்தது. காலையில் சென்ற வாகனத்தில் பிள்ளையை அழைத்துக் கொண்டு அவளின் தாய் முன்னே சென்று விடவும், குடும்பங்களை ஒழுங்குபடுத்திவிட்டு சிறிது நேரத்தின் பின்பு அவள் சென்றாள்.

கோயிலில் இருந்த சனத்திரருக்குள் நின்றவாறே வழிபட்டுக் கொண்டிருந்தவள், தனது குழந்தையைத் தேடிக்கொண்டிருக்க வில்லை. இரண்டு வயதில் மிகுந்த துடியாட்டத்துடன் காணப்பட்ட அவளின் மகன், எங்காவது விளையாடிக் கொண்டிருப்பான் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு.

ஏற்கெனவே, சென்ற மிகப் பரிச்சயமான இடத்தில், அவளின் துடிப்பான குழந்தை விளையாடிக் கொண்டிருப்பதையிட்டு அவள் சந்தேகம் கொள்ளவில்லை. பூசை முடிந்தவுடன் காளஞ்சி சுற்றி வருவதற்காக குழந்தையைத் தேடியபோது அது இல்லை என்பது தெரிந்தது.

வெளியிலே ஜஸ்கிரீம்காரனுக்கு அருகாமையில் கண்டதாக ஒருவர் சொன்னார். தேர்முடியின் அருகில் கண்டதாக இன்னொருவர் சொன்னபோது, விரைவாக ஓடிச்சென்று அந்தந்த இடங்களிற் பார்த்தபோது அவர்கள் சொன்னதுபோலே அவன் அங்கே இருக்கவில்லை.

கேணியடியிற் கண்டதாக யாரோ சொன்னதால் பதறியடித்து ஒடிச்சென்றவர்கள், அங்கேயில்லாதது குறித்து ஓரளவு மனநிம்மதி அடைந்திருந்தாலும், பிள்ளை எங்கு போயிருக்குமோ என்பதைக் கண்டறிய முடியாதவர்களாகவே இருந்தனர்.

கோயிலுக்குள்ளே குழறிக்குழறி தரையில் கைகளால் அடித்துக்கொண்ட அந்தத்தாயைப் பார்த்தபோது அனைவருக்குமே கவலையாகத்தான் இருந்தது. அதுவும் திருவிழாவிலே குழந்தையைத் தொலைத்துவிட்டார்களே என்று வருத்தப்பட்டனர்.

ஊருக்கே நல்லது நினைக்கும் அந்த இருவரின் நீண்ட நாள் தவமிருந்து பெற்றிருந்த பிள்ளையை, காசுக்காக யாரும் தூக்கிச்சென்றிருப்பார்களோ என்றும் சந்தேகம் எழுந்தது.

காவல்துறையிடம் முறைப்பாடு செய்தனர். வைத்திய சாலைகளிலும் பிரதேச செயலகங்களிலும் அமைந்திருந்த, விசேட சிறுவர் தடுப்புப் பிரிவினரிடம் தகவல் சொல்லியிருந்தார்கள். அவர்களும் தீவிரமாகத் தேடிக்கொண்டு இருந்தனர்.

குழந்தையைக் கண்டுபிடிக்கும் விடயத்தில் ஏன் இவ்வளவு காலதாமதம் என்பது சாந்திக்குப் புரியாததாக இருந்தது. இப்படியான நிலையில் தங்களது அங்கலாய்ப்பை வைத்து பணம் பறித்துவிட முயல்கிறார்களோ என்றும் அவளுக்கு கலக்கம் எழுந்தது.

மற்றையவர்களுடைய நற்குணங்களையும் வளங்களையும் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பாவித்துக் கொள்ளவே நினைக் கிறார்களே தவிர, மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் பலருக்கு ஏற்படுவதில்லை. அதிலும் செல்வந்தர்களுடன் பழுப்பவர்கள் அவர்களின் பணத்தில் மட்டுமே குறியாக இருக்கின்றனர்.

மற்றையவர்களிடம் இல்லாத ஏதாவதோரு சிறப்பைத் தனதாக்கி, தாரகையாக மினிரத் தொடங்கும் ஒருவரை, தனிப்பட்ட விடயங்களில் வீழ்த்திவிடவே அணைவரும் முயன்று கொண்டிருப்பர் என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும். அதாவது எல்லோருக்குமே ஒனிகொடுக்கும் ஒரு விளக்கு, தனக்குள் தீயாகக் கருகிக் கொண்டிருக்கும்.

அதே போல் எல்லோருக்கும் நிழலைத் தருவதற்காக மரம், தான் வெய்யிலிற் காய்ந்து கொண்டிருக்கும் என்பதுதான் உண்மை.

பெருமை, புகழ், அங்கீராம் என்ற பல விடயங்களைப் பெற்றவர்கள், மற்றவர்களைப் போலவே சாதாரண வாழ்க்கையைக் கூடத்தொலைத்துவிட்டு அழுகின்றனர் என்பதுதான் உண்மை.

பலர் இந்த விடயங்களை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதில்லை. தங்களுக்குள்ளாகவே அசைபோட்டுவிட்டு மௌனமாகவிடுவர். தருணம் வரும்போது இதயம் தானாகவே செயற்பாடுகளை நிறுத்திவிடவும் உலகைத் துறந்து சென்றுவிடுவர்.

வெளியில் சொல்லி ஆறுதல் தேட வேண்டும் என்று நினைப்பவர்களும் மற்றவர்களுக்குப் பயத்தினால் அதை முடி மறைக்கவே முற்படுவர். அவர்களுக்குள் அடக்கி வைக்கப் பட்டிருக்கும் அந்த உணர்வுகள் ஒரு சில நேரத்தில் எதிர்பாராமல் வெடித்துவிடவும் பைத்தியம் பிடித்தவர்கள் போலே ஆகிவிடுவர்.

எவ்வாறாயினும் இந்த உலகத்திலே மற்றவர்களின் கண்களை உறுத்தாமல் வாழ்ந்து முடித்துவிட வேண்டும். இல்லாதுபோனால், அவர்களால் தூற்றப்படவேண்டிய நிலைக்கு ஆளாக்கப்பட்டு விடுவார்கள் என்பது உண்மைதான்.

எல்லாவற்றையும்விட தம்முடைய பிள்ளைகளால் ஒருவருக்குத் துண்பம் வருமானால் அவற்றிலிருந்து மீட்சியடைவது கடினமாகவேயிருக்கும். அவர்களின் சகலவிதமான துர்ந்தத்தை களுக்கும் பெற்றோரே முழுப்பொறுப்பையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டி ஏற்படும்.

தங்களுக்குரிய சொத்தாக, மற்றுமுழுதாக தங்களின் பொருட்களாக அவர்களை, தங்கள் குழந்தைகளை என்னிவிடுவதனாலே அவ்வாறான நிலை ஏற்படுகின்றது.

மனிதர்களில் மட்டுமல்ல விலங்குகளில் தானும் பிள்ளையின் பாசம் மற்றையவர்களை ஈர்ப்பதாகவே இருக்கும். குடியைப் பிரிந்த தாய் கொடுக்கும் துண்பத்தைத் தாங்கிக்கொள்ள முடிவதில்லை.

அப்படியான ஒரு இக்கட்டான நிலையில் இருந்தவாறே வேறு எந்த சிந்தனையும் இல்லாதவளாய்க் கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருந்தாள் சாந்தி.

4.

இருட்டுவதற்கு முன்பதாக அந்திக் கருக்கலை அடைந்துவிட்ட அந்தப்பொழில், அந்தக் குடிசையில் ஏற்றி வைக்கப்பட்ட லாந்தர் விளக்கின் ஒளி சிறிது சிறிதாக அந்த இடத்தை ஆக்கிரமிக்க எழுந்தது.

மின்சார வசதி வழங்கப்படாத அந்த இடங்களில், கையில் கொண்டு திரியும் மேசை லாந்தர்களும் அகல்விளக்குகளும் மாணவர்களுக்கும் இல்லத்தரசிகளுக்கும் இரவு வேளைகளில் பெருமளவிற்குக் கைகொடுப்பவையாக இருந்தன.

மின்விளக்குகளைப் போல உயர்த்திலே பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டிருக்காமையால், இப்படியான விளக்குகளில் இருந்து சிறுவர்களைப் பாதுகாப்பது என்பது அம்மாமாருக்குப் பெரும் துன்பமாகவே இருந்தது. அதைவிடவும் எதுவித சிரமமும் இன்றி பாதுகாப்பாக கையால் மெதுவாக அழுத்தியதும் கொழிற்படும் மின்விளக்குகள் ஒரு கடமை தவறாத சேவகர்களாகவே இல்லத்தரசிகளுக்கு உதவி நிற்கின்றன.

திரியின் மேலாகச் செல்லும் குறைத்தகளத்தின் செம்மஞ்சள் நிறவோளியைக் கைகளினாற் பிடிக்க முயற்சி செய்து கொண்டிருந்த தளது நான்கு வயது மகனை ஒரு கையாற் பிடித்தபடியே, மற்ற கையால் உடுப்புகளை மடித்துக்கொண்டிருந்தாள் அன்னை.

அவளின் கணகள் வீட்டிற்கு வெளியாக, காலையில் தினக்கூலி வேலைக்குப் புறப்படுச் சென்ற கணவனை எதிர்பார்த்துக் காத்துக்கொண்டிருந்தன. கணவனிடத்து மகனை ஒப்படைத்த பின்பாகவே அவள் உள்ளே நுழைந்து இரவு சாப்பாடுக்கு ஏதாவது செய்துகொள்ள முடியும்.

எட்டு மணி கடந்துவிட்டால், செல்லப்பிள்ளை தூங்கிவிடுவான். அதற்கு முன்னதாகவே ஏதாவது செய்து எடுத்துக்கொடுத்துவிட வேண்டும் என்று அவள் மனம் ஆதங்கப்பட்டுக்கொண்டது.

மகன் சாப்பிடாமல் தூங்கிவிட்டால், தாய்க்கோ தகப்பனுக்கோ சாப்பிட முடியாது. அவ்வளவு பாச்த்தை அந்தக் குழந்தை மீது வைத்திருந்தனர்.

தான் கருவில் சுமந்து பெறாத பிள்ளையாக இருந்தாலும் தான் வளர்க்கும் ஒரு பிள்ளையின் மேல் ஒரு பெண் அளவு கடந்த பாச்த்தை வைத்திருப்பாள் என்பதுதான் உண்மை.

பேசும் தெய்வம் என்று சும்மா சொல்லியிருக்கவில்லை. குழந்தைகளை நடமாடும் தெய்வமாக, தங்களது ஆதங்கங்களைத் தீர்க்கும் விடயங்களாகப் பலரும் பேணி வைத்திருப்பது பலராலும் மறுக்க முடியாதொன்று.

குழந்தைகளை அத்தனை அன்போடும், அர்ப்பணிப்புடனும் பேணி வருவதனாற்தான், எமது சமுதாயத்தில் சிறுவர் இம்மைகள், மற்றும் துஷ்பிரயோகம் போன்ற விடயங்கள் பண்டைக்காலங்களில் இருந்தே மிகவும் அரிதாக இருந்ததையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

அந்த வீட்டில், ஏழைத் தம்பதியரிடம் வந்து சேர்ந்த குழந்தை, நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக செழிப்பாக வளர்ந்து வந்ததை காண்போர் போற்றியே நின்றனர். குழந்தை விடபத்தில் அவர்களின் கரிசனையைப் புகழ்ந்தனர்.

குழந்தை தங்களிடம் வந்து சேர்ந்ததை நினைத்துப் பார்த்தாள் அம்மா.

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பாக, வவுனியா நகரத்திலுள்ள கோயில் ஒன்றுக்கு திருவிழாவுக்காகச் சென்றுவிட்டுத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தபோது, பஸ் நிலையத்தருகில் அழுது கொண்டிருந்த அந்தக் குழந்தையைக் கையில் தூக்கி அதை சமாதானப்படுத்திக் கொள்ளவே அவர்கள் முயற்சி செய்தனர்.

வீட்டில் கக்கீனமாக இருந்த அவர்களின் அன்னையிடம் அப்சரமாகப் போக வேண்டியிருந்ததால், குழந்தையை

அணைத்தவாறே அடுத்த பேருந்தைப் பிடித்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தனர். குழந்தையின் அழகையை நிறுத்தி அதன் மூலமாகவே விபரங்களைப் பெற்று, அதை உரியவரிடம் சேர்க்கலாம் என்று அவர்கள் நினைத்திருந்தனர்.

பகல் முழுவதும் அழுத களைப்பினால் வீட்டுக்குள் நுழையும் போதே குழந்தை அசதியால் தூங்கிவிட்டது. கோயிலுக்குப் போய் வந்த களைப்பில் அந்தக் தம்பதியர்களும் நன்கு உறங்கி விட்டிருந்தனர்.

தினக்கல்லியாக வேலைசெய்து கொண்டிருந்த அவளின் கணவனும், மறுநாள் விடியற்காலையிலேயே எழுந்து வேலைக்குச் சென்றுவிட்டான். குழந்தை அவளின் மனைவியிடம் நன்றாகவே ஒட்டிக்கொண்டுவிட்டது.

குழந்தையிடம் இருந்து அவர்களின் விபரத்தை அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இரண்டு வயதாக இருக்கலாம் என்று அனுமானிக்கத் தோன்றிய அந்தக் குழந்தையிடம் இருந்து வேறு விடயங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.

வீடு தேடி வந்த செல்வம் என்று அதைக் தங்களுக்குப் பிறந்த பிள்ளை போலவே பெற்றோர் கவனித்து வந்தனர். ஏழை வீடு தேடி வந்த மழலை, செல்வக்குறைவு ஒன்றைத் தவிர வேறு எத்துண்பத்தையும் உணராத குழந்தையாகவே வளர்ந்து வந்தது.

ஏதோவொரு உத்தேச திகதியைப் பிரேரித்துப் பிள்ளைக்குப் பதிவை மேற்கொண்ட பெற்றோர், அக்குழந்தையை முன்பள்ளி ஒன்றில் சேர்த்துவிட்டிருந்தனர்.

வேளைகளில் அன்னையுடன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு நடந்து செல்லும் குழந்தை, துள்ளித்திரியும் மானாகவே அந்தப் பாடசாலையில் வலம் வந்து கொண்டிருந்தது.

அவர்களுக்கும் பிள்ளையில்லாத காரணத்தால் பிள்ளையின் மீது அன்பைச் சொரிபவர்களாகவே இருந்தனர். பிள்ளையின் மீது உயிரையே வைத்திருந்தாள் அவள்.

அம்மா பிள்ளையா அப்பா பிள்ளையா என்று தம்பதியர் கொஞ்சம்போது, அவர்கள் பெற்ற பிள்ளை போலவே கழுத்தைக் கட்டியணைத்துக்கொள்ளும் பிள்ளையைப் பார்க்கும்போது பேரின்பத்தை அடைவதாக அவர்களுக்குத் தோன்றும்.

இரவில் உறங்கும்போது, இருவருக்கும் நடுவாக இருந்து, இரண்டு கால்களையும் இருவரிலும் போட்டுக்கொண்டு உறங்கும்போது குழந்தையை அணைத்தபடியே இருந்துவிடலாம் என்று நினைப்பு எழும்.

அவனின் முகம் நோக்கிய பின்பே அதிகாலையில் எழுந்துவிட வேண்டும் என்று தோன்றும். இரவில் சடுதியாக விழித்துக் கொண்டாலும் உள்ளம் குழந்தையைத் தேடி நிற்கும்.

அவனில்லாமல் வாழ்ந்துவிட முடியாது என்ற எண்ணம் அவர்கள் இருவருக்குமே எழுந்து நின்றது. அவர்கள் வாழ்க்கையில் ஒரு பிடிப்பே அந்தக் குழந்தையால் உண்டானது.

சிந்தனையில் இருந்து வலுக்கட்டயாமாக மீண்டு கொண்ட அவன் பார்வையைத் திருப்பி, மகனைப் பார்த்தாள்.

தனது கைகளை மடக்கியும் சுருக்கியும் சுவரில் தெரிந்த நிழலைப் பார்த்து ‘மான்’ ‘சிங்கம்’ ‘கோழி’ என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்டபோது அவனுக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது.

தான் சிறுவயதில் செய்வது போலவே அவனும் செய்கிறான் என்று நினைத்துக்கொண்டாள். திடீரென்று தெரிந்த பொருத்தப்பாடு அவனைத் திகைக்கச் செய்தது.

குழந்தையின் பல இயல்புகள் அவர்கள் இருவரை ஒத்து இருப்பதாக அணைவரும் சொல்வது பொருத்தமாகத்தான் இருக்கிறது என்று நினைத்துக்கொண்டாள்.

தாங்களாகச் சொன்னாலே தவிர, அந்தக் குழந்தை அவர்களுடையது அல்ல என்பதை யாரும் சொல்லிவிட முடியாத அளவிற்கு அன்பையும் ஒருமைப்பாட்டையும் அவர்கள் கொண்டிருந்தனர். குழந்தைக்கு அருகில் நடந்து சென்று உச்சிமோந்து கொண்டாள். அவன் தாயின் கழுத்தை இறுக்க கட்டியணைத்தாள்.

அப்படியே தூக்கியவாறு கதவுக்கு அருகில் சென்று வெளியில் எட்டிப்பார்த்தாள். மாலையில் இருள் படிப்படியாக அதிகரித்து வெளியில் முற்றுமுழுதாக இருட்டாகியிருந்தது.

இன்னமும் கணவன் வீட்டுக்கு வருவதாகத் தெரியவில்லை. நேரம் சென்று கொண்டிருக்க மகன் உறங்கிவிடுவானே என்ற கவலையும் எழுந்தது.

குழந்தையை அருகில் வைத்துக்கொண்டே அதற்குத் தேவையான எதையாவது செய்துகொள்ளலாமே என்ற நினைப்புடன் குழந்தையை மார்போடு அணைத்தவாறே அடுக்களைக்குள் நுழைந்தாள்.

5. ஒவ்வொரு நாளும் ஆரம்பிக்கும்போது அளவு கடந்த உற்சாகத்துடன் ஒவ்வொரு மனிதனும் புதிதாகப் பிறவி எடுத்ததைப் போலவே நினைத்து இயங்கத் தொடங்கிவிடுவான்.

ஒவ்வொரு நாள் உதிப்பதும் அவர்களுடைய வாழ்விலே ஒவ்வொரு நாளை இழப்பதை அவர்கள் என்றுமே நினைத்துப் பார்ப்பதில்லை. அவ்வாறு அவர்கள் நினைத்துப் பார்ப்பார்களே யானால், அந்த நாளே அவர்களுக்கு சாதனையையும், சாந்தியையும் கொடுக்கும் ஒரு நாளாக அமைந்துவிடும்.

இரவின் உறக்கத்தின் மதியில் தன்னுடைய கவலையை எல்லாம் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, தனது களைப்படைந்த அங்கங்கள் அனைத்தையுமே ஓய்வெடுக்க வைத்துவிட்டு, உடம்பின் குமையை நிலத்திற்கும் மனதின் சுமையை உள்ளாதுக்கும் கொடுத்துவிட்டு உறங்கிவிடுவார் சாதாரணமானவர்கள்.

ஆனால் உத்தேகம் கொண்டவர்கள் அவ்வாறாகச் செய்வதில்லை. அவர்கள் உறக்கத்திலும் தம்முடைய வாழ்க்கைக் காகப் போராடிக்கொண்டிருப்பார். பலவிதமான திட்டங்களையும் வகுத்துக் கொண்டிருப்பார்.

அவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தின் விண்பாக தாமாகவே விழித்துக்கொள்வார். நாளின் தொடக்கத்திலேயே முறையாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட திட்டத்துடன் எழுவார்.

ஆனால் சாதாரணமாக மனிதர்கள் எல்லாரையும் எழுப்புவதில் பறவைகள் தான் அதிலும் சேவல்களே முன் நிற்கின்றன

என்பதை, இலக்கியவாதிகளும், சிந்தனையாளர்களும் தாரளமாகவே சொல்லிச் சென்றுவிட்டனர்.

நாளைத் தொடங்கி ஆதவனை அழைத்து, உலகையே எழுப்பிவிடும் கோழி தன் வாயாலேயே கெட்டுக்கொள்கின்றது என்பது என்னுடைய வாதமாகும்.

ஏனென்று கேட்கின்றீர்களா? சேவல்களும் கோழிகளும் எதற்காக வளர்க்கப்படுகின்றன அழகுக்காகவா? ஆசைக்காகவா அல்லது அலாமாகவா?

கோழிகள் முட்டைக்காகவும் இறைச்சிக்காகவும், சேவல்கள் இறைச்சிக்காகவும் வளர்க்கப்படுகின்றன என்பதை யாருமே சொல்லிவிடுவார்கள்.

தன் குரலைக் கொடுத்து அழைக்கத் தெரிந்த சேவல் ஓரளவு வளர்ந்துவிட்ட சேவலாகத்தானே கருதப்படும். அதாவது இறைச்சிக்குத் தயாராக இருக்கும் நிலையாகவே கொள்ளப்படும்.

இந்த நிலையில் தேவையில்லாமல் காலையில் குரல் கொடுத்துத் தன்னைக் காட்டிக் கொடுப்பதும் ஏன்? சேவல் கூவாது போனால் ஆதவன் உதிக்கமாட்டானா அல்லது பொழுதுதான் விடிந்துவிடாதா?

எதுவித யோசனையும் இல்லாமல் தனக்கு வரவிருக்கும் ஆபத்தையும் எண்ணிப்பார்க்காமல் தேவையேயில்லாமல் கூவிக் கொண்ட சேவலை சத்தமிட்டுக் கலைத்துவிட்டு சோம்பஸ் முறித்துக் கொண்டபடியே வீட்டின் பின்புறமாகக் காணப்பட்ட வயலை நோக்கினான் குமரன்.

பூத்துக்குலுங்கும் பருவப்பெண்கள் போலவே காணப்பட்ட அந்த நெற்கதிர்கள் மனதிற்கு சந்தோசத்தைக் கொடுக்கவும் காலையின் குதுகலம் தானாகவே வந்து சூழ்ந்து கொண்டது.

மண்ணை நம்பியவனுக்குக் கிடைக்கும் பெரும்பேறு இதுதான். மண்ணில் செல்வங்களைப் பெற வைத்து மகிழ்வூட்டி விடுவாள் இயற்கையன்னை.

சார்த்தை உயர்த்திக்கட்டியவாறே வெறும் கால்களுடன் பின்புறமாக நடந்து வந்தான். வயலை நோக்கியே அவனது பாதங்கள் விரைந்தன.

கடந்த சில தினங்களாகத் தொடர்ந்து பெய்த மழையினால், வயல்வரப்புகளில் நடந்து செல்லமுடியாமல் சறுக்கவே அவதானமாக நடந்து சென்றான்.

அண்மைக்காலமாக இரவு நேரங்களில் ஒரு சில வயல்களில் மாடுகள் வந்து மேய்ந்து செல்வதாக அப்பிரதேசத்துவாசிகள் சொல்லியிருந்தது நினைவுக்கு வந்தது.

அதிகாலையில் எழுந்தவுடனேயே அங்கலாய்ப்புடன் ஓடிச்சென்று அந்தப் பகுதியைச் சுற்றிப்பார்வையிடும் வழக்கத்தை சில நாட்களாகவே அவன் கொண்டிருந்தான்.

மிகவும் அறிக்கையாக அமைக்கப்பட்டிருந்த அவனுடைய வயல்களில் கால்நடைகள் நுழைவதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் குறைவாகும் என்பது அவனுக்குத் தெரியாததல்ல.

இருந்தாலும் கவனத்துடனேயே வயல்களைச் சுற்றிச்சென்று ஒவ்வொரு பக்கமாய் பார்த்துக்கொண்டு வந்தான். செவ்வக வடிவில் அமைக்கப்பட்டிருந்த காணியாதலால், ஒரளுவு தூரத்திற்குச் சென்றவாறே அவற்றை நோக்கக்கூடியதாக இருந்தது.

மெதுவாக நிதானமாகக் கால்நடையாக நடந்து செல்வது காலை வேளையில் இதமாகவும் இருந்தது. கதிர்கள் காற்றிலே அசையும்போது தேகத்தில் உணர்த்தும் மெல்லிய சுகம் அன்னையின் வருடல் போல இருந்தது.

ஒருவாறாக தனது வயலின் வேலிகளைக் கடந்து வந்தவனுக்குத் திருப்தியாக இருந்தது. அவன் எதிர்பார்த்ததைப் போல எதுவிதமான பாதிப்பும் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை.

மாடுகள் கட்டப்பட்டிருந்த தொழுவத்திற்கு பக்கத்தில் அவன் வந்தான். அங்கே அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த புல்லுக்கட்டை எடுத்து வந்து மாடுகளுக்கு பிரித்துப்போட்டான்.

தண்ணீர் தொட்டியினுள்ளே கிணற்றிலிருந்து நீர் எடுத்து ஊற்ற ஆரம்பித்தான். அதிகாலையில் வேகமாகச் செய்தபட்ட அவனுக்கு தொட்டியின் அரைவாசிப் பகுதியளவில் நிரம்பியிருப்பது தெரிந்தது.

கன்றை அவிழ்த்து மாட்டுக்கு அருகில் மூட்ட வைத்தான். பாத்திரம் ஒன்றை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு பால் கறப்பதற்கு ஆயத்தமானான்.

பாலை அளவாகக் கறந்து எடுத்தபின்பு கன்றை அவிழ்த்துவிட்டான். அது ஆவலுடன் ஓடிச்சென்று தாயிடம் பால் அருந்தியது. பால் பாத்திரத்தை எடுத்துச்சென்று உள்ளே வைத்தபிறகு, சாணியை அள்ளலாமா என்று யோசித்தான்.

அன்று முனுசாமி வேலைக்கு வருவதாகச் சொல்லி யிருந்ததால், அவன் வந்து செய்துகொள்ளட்டும் என்ற எண்ணத்துடன் அந்த இடத்திலிருந்து பழப்பட்டுத் தோட்டப் பக்கமாக வந்தான்.

காயும்பிஞ்சுமாகப் பூத்துக்குலுங்கிய அந்தத் தோட்டத்தின் காய்கறிகள் பார்த்தவுடனுமே சந்தோசத்தை ஏற்படுத்தின.

உடலுக்குத் தீங்கில்லாத, மருந்தடிக்கப்படாத காய்கறிகள் அந்தத் தோட்டங்களில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு, அவர்களின் தேவைகளுக்கு உதவுவது மட்டுமல்லாமல், அருகிலுள்ள சந்தைகளுக்கும் வழங்கப்படுகின்றன.

பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டும், பெறாமலும் தேக ஆரோக்கியத்திற்கு முக்கியமான உணவுப்பொருட்கள் பெரும்பாலானவற்றைத் தன்னுடைய தோட்டங்கள் மூலமாகவும் வயல்களின் மூலமாகவும் வழங்குவதைக் குறித்து அளவில்லாத ஆனந்தம் அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

வாழ்க்கையில் முக்கியமான ஒரு விடயம் பிறர்க்கென வாழ்வதுதான். அதுவும் விவசாயி ஒருவர், ஒவ்வொருவரும் வாழ்வதற்குத் தேவையான ஆகாரத்தை வழங்கி நிற்பதால், அவன் அனைவரிலும் முன்னணியிற்தான் காட்டப்படுகின்றான்.

தன்னுடைய தேவை அனைத்தையுமே தானாக நிறைவேற்றிக் கொள்பவனாகவும், தன்னை நோக்கி வருபவனுக்குத் தரமான ஆகாரத்தை வழங்குவதனாலும், விவசாயிகள் போற்றப்பட வேண்டியவர்களாகவே இருக்கின்றனர்.

இருப்பினும் வறட்சி போன்ற அசாதாரணமான நிலைமைகள் உருவாகும் காலங்களில், அவர்கள் துன்பப்படுவதும், சிறு சிறு செலவுகளுக்கும் கஸ்டப்படுவதும் நாம் அவதானிக்கும் ஒன்றுதான்.

அப்படியானவர்களுக்கு நிரந்தரமான தீர்வுகளை அரசாங்கம் முன்னெடுக்க வேண்டும். வறட்சி நிவாரணத்தை வழங்குவது போலவே, அவர்களுக்கு நிரந்தரமாக ஊக்குவிப்புப் பணம் என்பவற்றை வழங்குவது அவர்களுக்கு சிறு ஆறுதலாக இருக்கும்.

முக்கியமாக அவர்கள் தங்களது கையால் செலவு செய்யப்பட வேண்டிய சந்தர்ப்பங்களில், உதாரணமாக பிள்ளைகளின் படிப்பு போன்ற விடயங்களிலாவது, அவற்றை பாவித்துக்கொள்ள முடியும்.

பணத்தைப் பற்றிய எந்தவொரு அழுத்தமும் இல்லாதவனாக, குனிந்து காய்கறிகளைப் பிடுங்கிக் கொண்டிருந்தவனை யாரோ அழைப்பதுபோல இருக்கவே அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

எதிராக அவனது மனைவி வந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

6.

என்னதான் சோகங்களை மறைத்து தங்கள் கடமைக்காகவே வாழவென்று முனைந்துவிட்டாலும், தங்களைச் சார்ந்தவர்களைக் காணும்போது ஏற்படும் தடுமாற்றம் தவிர்க்கமுடியாத ஒன்றாகும்.

வலுக்கட்டாயமாக மனதிற்குள்ளே அடைத்துப்பூட்டி வைத்துக் கொள்ளும் விடயங்கள், தங்கள் உறவுகளைக் கண்டதும் உடைப்பெடுத்து விடுகின்றன. அதிலும் அன்னையுடனோ வாழ்க்கைத்துணையுடனோ சந்திக்கும்போதும் எதிர்பாராத சந்தோசங்களை அனுபவிக்கும்போது பெரும்பாலான பெண்களால் தாங்கிக்கொள்ள முடிவதில்லை. உடனே உடைந்து விசம்புவதற்கும் அல்லது கண்களை நன்றாக்கொள்ளவும் முனைந்துவிடுவர்.

முதல் நாள் குமரன் மூல்லைத்தீவிற்குச் சென்றிருந்ததால், அன்று முழுவதுமாக அவர்கள் இருவரும் கதைத்திருக்கவில்லை. அன்று நடு இரவு தாண்டியே வீட்டுக்குள் வந்தபோது, மனைவியின் தூக்கத்தைக் கலைக்காமலேயே அவன் படுத்துவிட்டான்.

அதிகாலையில் அவனுக்கு முன்னதாகவே மனைவி எழுந்து வேலைகளைத் தொடங்கிவிடவும், அவன் வெளியில் வந்து வயலில் இறங்கிக்கொண்டதால் மனைவி நீண்ட நாட்களுக்குப் பின்டாக சந்தித்தது போல அவனுக்கு இருந்தது.

தன்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த அவளை நோக்கியவாறே அவனும் சென்றான்.

அவளின் தோற்றத்தில் அதிகப்படியான மாற்றங்களை அண்மைக்காலமாகவே அவனால் அவதானிக்க முடிந்தது.

அழகான வெளிர் நிறமேனி நிறமிழந்து கறுத்துப்போய்க் காணப்பட்டது. எலுமிச்சாம்பழ நிறத்தில் காணப்படும் அவளது வதனம் களையிழந்து சோபையிழந்து நீர் வற்றிலிட்ட பழம்போல தோன்றியது. துடிப்பான அவளது நடையும் மெலிந்து, தளர்வடைந்து, உற்சாகமில்லாத தன்மையைக் காட்டியது.

துறுதுறுவென்ற அவளது கருவிழிகளிலும் துளிர்த்துத் தெரிந்த மகிழ்ச்சி எல்லாம் மறைந்துபோய், சோகத்தின் நிழல் அப்பிக் கிடந்தது.

இரண்டு வருடங்களாகவே அவர்கள் இருவரும் தனித் தனியாக மனதிற்குள் குழுறி அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் அந்த வேதனையின் உள்ளார்ந்த வெளிப்க்கூடாடே அந்தத் தோற்றும் என்பதை அவனை அறிந்துகொண்ட யாருமே சொல்லிவிடுவர்.

குடியைப் பிரிந்ததும் காண்பவர் அனைவரையும் தூரத்திக் கடிக்கவரும் குரங்கில் இருந்து பிறந்தவன்தானே மனிதன். அலையும் மனதை முகம் காட்டி நிற்கவும் அங்கங்கள் அனைத்தும் ஆற்றலை இழந்தவையாகவே ஆக்கப்பட்டு விடுகின்றன.

கன்றைப் பிரிந்தபோது சாதுவான பிராணியான பசு, அநபாயச்சோழனின் ஆராய்ச்சி மனியை அடித்து நீதி கேட்டதை நாம் இலக்கியத்திற் படித்திருக்கிறோம். சாதுவான பசுவாலேயே தாங்கமுடியாது காணப்பட்ட அந்த விடயத்தை, கோபம் முதலான குணங்களைக்கொண்ட மனிதனால் எவ்வாறு தாங்கிக்கொள்ள முடியும்?

அனால் பசுவைப்போல உணர்வுகளை வெளிப்படுத்திக் கொள்ள அநேகரால் முடிவதில்லை. சமுதாயம், பார்வை, நிலை என்று பற்பல காரணங்களையும் சொல்லி அனைத்தையும் மனதிற்குள் பூட்டிவிடுவர்.

ஜந்தறிவுப் பிராணிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட அந்த சுதந்திரம், உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் எமக்கு மறுக்கப்பட்டு விட்டதா என்றும் என்னைத் தோன்றியது.

ஒரு குழந்தையைப் பிரியும்போது அதன் தாய் எவ்வளவு வருத்தப்படுவாள் என்பது குமரனாற் புரிந்துகொள்ள முடியாதது

அல்ல. தன் உதரத்தில் சுமக்கும் கருவை, தன்னுடைய இரத்தத்தையும் சதையையும் கொடுத்துத் தான் அதன் அன்னை வளர்த்தெடுக்கிறாள்.

குழந்தை வயிற்றில் இருக்கும்போது, பிள்ளையின் ரசனைக் கேற்ற பொருட்டகளையே தாய் ரசித்துச் சாப்பிடுகின்றாள்.

ஆக கருவைக் கொண்ட நாள் முதலாகவே தன்னுடைய விருப்பு, வெறுப்புக்களை மறந்து ரசனைகளை மறந்து அனைத்து விதத்திலுமே ஒரு சுமைதாங்கியாக வாழ்ந்துவிட என்னம் கொண்டு விடுகின்றனர் தாய்மார்.

குழந்தை வெளியிலே வந்து தொப்பழகொடியை அறுக்கும் வரையிலும் காற்று, உணவு நீர் முதற்கொண்டு அனைத்தையும் அன்னையிடம் இருந்து பெற்றுக்கொண்டுவிடும். அன்னைக்கும் பிள்ளைக்கும் இடையிலான உறவை யாரும் சொல்லித்தான் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்கில்லையே.

பிறந்த பிறகும் ஆகாரத்தில் இருந்து அனைத்தையும் சொல்லிக்கொடுப்பதில் இருந்து அன்னையே முன் நிற்கிறாள். ஒரு பிள்ளை நன்றாக வந்தால் பெற்றோர், ஆசிரியர், சுற்றும் என்று அனைவருமே பங்கேற்றுக்கொள்வார். ஆனால் மாறாக, பிள்ளை கெட்டுப்போனால், அம்மா சரியில்லை என்று அறியாதவர்களுமே சொல்லிவிடுகின்றனர்.

பிழைகளையும் ஏச்சக்களையும் அன்னைக்கு உரித்தாக்கும் எமது சமுதாயம், பிள்ளையைப் பிரிந்தவளின் ஏக்கத்தை ஏன் அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் கண்டுகொள்வதில்லை.

அவளுக்கும் ஆதரவாக உதவியாக எதையும் சொல்ல முன்வருவதில்லை. மாறாக கதைகளைப் பிடுங்கி எடுத்து அவர்கள் வாய்விட்டு அழும்வரையிலும், வைது கொண்டேயிருப்பார்.

சிந்தனையுடனேயே நின்று கொண்டிருந்த அவள், தன்னை நெருங்கிவிட்ட மனைவியின் முகத்தைப் பார்க்கிறான். கவலைகளைச் சுமந்து நிற்கும் அவளது கண்கள், அவனை ஏதோ எதிர்ப்பார்ப்புடன் நோக்குவது தெரிந்தது.

என்னவென நேரடியாகவே கேட்டுவிட வேண்டாம் என்ற எண்ணத்தில் தன்னை நோக்கி வந்த மனைவியை கையில் பிடித்தபடி அழைத்துச்சென்று, பயிர்களின் செழுமையைக் காட்டினான்.

பார்த்தபோது மகிழ்ச்சியைப் புலப்படுத்தியிருந்தாலுமே, அவள் எதிர்பார்த்து வந்தது அதுவல்ல என்பது புரிந்தது.

‘என் பிள்ளையைக் கண்டுபிடிக்க என்ன முயற்சி எடுத்தீர்கள் என்று கேட்பதைப் போல இருந்தது.’

ஒரு விவசாயியாக மட்டுமல்லாமல், இரண்டு பெரிய ஆலைகளை வைத்து நடத்துபவராக இருந்ததால், அவரிடம் செல்வத்திற்குறையேதும் இருக்கவில்லை என்பது அனைவருக்கும் தெரியும்.

பிள்ளை பற்றிய தரவுகளை காவல்துறைக்கும் சகல அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களிற்கும், ஏனையோர்க்கும் தெரிவித்திருந்த துடன் பத்திரிகையிலும் போட்டிருந்ததை அவனும் அறிந்திருந்தாள். ஒவ்வொருநாளும் அவர்களிடம் இருந்து வரும் சாதகமான பதிலை எதிர்பார்த்து பொழுது விடிவதும், எதுவும் இல்லாத ஏமாற்றத்துடன் இரவு கழிவதும் வழக்கமாகிவிட்டது.

இருந்தும் கடந்து செல்லும் ஒவ்வொரு நிமிடங்களிலும் தூடிப்புடனே இருப்பதால், மற்றயவர்கள் அந்த முயற்சியில் அதிக நேரத்தை செலவிடவில்லையோ என்ற யோசனை அவனுக்கு எழுந்ததில் ஆச்சரியமில்லை.

வெளியா நகருக்குள்ளே தொலைக்கப்பட்ட குழந்தையை அவ்வளவு காலமும் யாராலும் தேடிக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை என்பதை அவளால் அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளவும் முடியவில்லை.

தன்னால் வெளியிலே சென்று தேடி வர முடியாததாலே தான் அந்த விடயத்தில் சந்தோசமான ஒரு கதையைக் கேள்விப்படவே முடியாது இருக்கின்றது என்று அவளது சிந்தனையிற் தோன்றியது.

சாந்தமாகவும் ஆணித்தரமாகவும் அவள் தனது கணவனிடம் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள். ஒவ்வொரு சிறுவர் இல்லங்களிலும்

சென்று, அந்தப்பிள்ளைகள் அழைத்துவரப்பட்ட தினங்களைப் பார்வையிடுவதன் மூலம் அவ்விடயத்தைக் கண்டறியலாம் என்று அவளது நண்பி சொன்னதைச் சொன்னாள்.

சிறுவர் இல்லங்களில் பிள்ளைகளைப் பற்றிய சரியான தகவல்களை வைத்திருப்பார்கள். அங்கே தங்கள் பிள்ளை இருப்பதற்குச் சாத்தியமே இல்லை என்பதை குமரனின் அனுபவ அறிவு சொல்லியது. இருப்பினும் மனைவியின் தேடலுக்கு இடையூறு ஏற்படாதவாறு நடக்க வேண்டும். அந்தப் பிள்ளைகளைக் காணும்போதாவது அவளின் மனது ஆறுதல்லடையும் என்று நினைத்தான்.

கதையின் முடிவிலே ஒவ்வொரு இல்லங்களிலும் சென்று பின்னைகளைப் பார்வையிடலாம் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டனர்.

7.

வவுனியாவின் நகரத்தில் இருந்து கிழக்கு நோக்கிச்செல்லும் வெறாரவப்பொத்தான பிரதான பாதையில், உமா மகேஸ்வரன் சுந்தியினுராக வலதுபறுமாகத் திரும்பிச்செல்லும் வழியில் கோயில் குளம் அகிலாண்டேஸ்வரி சமேத சிவன் கோயிலை அண்மித்தாக, அமைதியான அருள் நிறைந்த சுற்றாடவிலே அகிலாண்டேஸ்வரி அருளகம் அமைந்துள்ளது.

ஆண், பென் பிள்ளைகளுக்காகத் தனியாக அமைக்கப்பட்ட இல்லங்களும், முதியோர்களுக்கான இல்லம் அவற்றிலிருந்து அப்பால் சமளங்குளம் என்ற இடத்திலும் அமைந்திருக்கின்றது.

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்துத் தொண்ணாறுக்குப் பின்திய காலங்களிலே பல்வேறு காரணங்களுக்காகப் பெற்றோரைப் பிரிந்துவிட பல குழந்தைகள் இந்த இடத்திலே சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டுப் பராமரிக்கப்படுகின்றனர்.

ஆட்டங்களுக்கும் பெண்களுக்குமாக வேறு வேறு இல்லங்கள் அமைக்கப்பட்டு பராமரிக்கப்படுகின்றன. அவர்களை கண்காணிப்பதற்கு அதிகாரிகளும், வேலையாட்களும் பாதுகாப்பு உத்தியோகத்துறையும் நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர்.

சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் மற்றும் வேறு ஏதாவது வழக்கு சம்பந்தமாக நீதிமன்றத்திற்குக் கொண்டுவரப்படுவர்கள், தற்காலிக பாதுகாப்பு வேண்டின், அவர்களும் இங்கு அழைத்து வாப்பட்டிருப்ப பாரமிக்கப்படுகின்றனர்.

தனது பணியில் ஒரு இரண்டாவது தசாப்தத்தில் வீறு நடைபோட்டுக் கொண்டிருக்கும் அந்த இல்லம் அநாதைச் சிறார்க்கு ஒரு அரிய வரப்பிரசாதமாகவே அமைந்திருக்கின்றது.

ஓழுக்கம் சார்ந்த கல்வியையும், கடவுள் பக்தியையும், வாழ்க்கைக்குத் தேவையான தொழில்நுட்பத்தையும் வழங்குவதை அடிப்படையாகக் கொண்டு அந்த இல்லம் பல நல்ல இதயங்களின் உதவியைப் பெற்று நடாத்தப்படுவதை நேரில் சென்று அவதானித்தபோது குமரனுக்கும் சாந்திக்கும் அளவு கடந்த மகிழ்ச்சியே உருவானது.

மற்றவர்களின் துயரங்களைத் தனது வலியாகவே நோக்கிய ஒரு சிலரின் நல்ல எண்ணம் அவ்வாறான இல்லங்களை அமைத்து அவ்வாறு பலருக்கும் குடையாக விளங்குவதைப் பார்க்கும்போது உண்மையிலேயே பெருமையாகத்தான் இருந்தது.

ஒரு சில இல்லங்களில் காட்டப்படும் வசதியையும், வேறு குறைபாடுகளையும் காட்டி இல்லத்தை நிர்வகிப்பவர்களுக்குத் தொல்லை கொடுப்பவர்களை நோக்கும்போது அவர்கள் பிழையே செய்கிறார்கள் என்ற எண்ணமே மனதில் எழுகிறது.

வெய்யிலில் அலைபவனுக்குத் தான் நிழலின் அருமை தெரியும். அவ்வாறாக தெருவில் விடப்பட்ட பிள்ளைகளுக்கு நிழற்குடையாகத் திகழும் அந்த நிர்வாகிகளுக்கு முடிந்தளவுக்கு உதவியையே செய்ய வேண்டும். அவர்களை நிந்திக்கக்கூடாது என்ற எண்ணம் அந்தத் தம்பதியரிடம் உருவானது.

பொதுவாக இவ்வாறான இல்லங்கள் பலரின் கண்காணிப்புக் களில் செலுத்தப்படுவதும் அடிக்கடி விமர்சிக்கப்படுவதும் கூட அவர்கள் அறிந்திருந்த ஒன்றுதான். கடந்த வாரத்தில்கூட வெளி மாவட்டத்தில் செயற்படும் இல்லம் ஒன்றைப் பற்றிய தவறான செய்தியீடான்றைப் பத்திரிகையிற் படித்த ஞாபகம் அவளுக்கு வந்தது.

அந்த இடத்தை நேரடியாகச் சென்று பார்வையிடும் எவருமே, அவ்வாறான எண்ணத்தைத் தொடர்ந்து வைத்திருக்கமாட்டார்கள் என்பதும் தெளிவே. ஆர்வத்துடன் அந்த இடத்தை சுற்றிப் பார்த்தனர்.

கோயில்குளம் அருளகத்தைச் சுற்றிக்காட்டிய அந்த நிர்வாகி, அங்கு காணப்பட்ட செயற்பாடுகளைப் பற்றி, ஒரளவு சுருக்கமான அறிமுகத்தைக் கொடுத்திருந்தார்.

அதிகாலையில் மாணவர்களை எழும்பச் செய்து இறை பிரார்த்தனையில் அவர்களை ஈடுபடுத்துவதைச் சொன்னார் காலைப் படிப்பு மற்றும் காலையில் உணவுருந்துதல் என்பன குறிப்பிட நேரத்தில் செய்யப்படுத்துவதை உறுதிப்படுத்துவதைச் சொன்னார்.

பாடசாலைக்குச் செல்லும் மாணவர்கள், பள்ளிக்குத் தயாராவதற்கு முன்பாக செய்ய வேண்டிய கடமைகள் ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டிருப்பதைச் சொன்னார். அவர்கள் கவனமாகக் கேட்டுக்கொண்டனர்.

மாலையில் நிகழ்த்தப்படும் இறை பிரார்த்தனை மற்றும் கல்வியொழுங்குகள் பற்றிய அறிமுகத்தை வழங்கினார். பாடசாலையைத் தவிரவும் அவர்களுக்கு வழங்கப்படும் பிரத்தியேக வகுப்புக்கள் பற்றியும் அறிவித்தார்.

வாரவிறுதி நாட்களில் அவர்களுக்கு வழங்கப்படும் விசேட பயிற்சிகள், அழகியற்கலைகள் பற்றியும் அறியத் தந்தார். பெற்றோருடன் வசித்து வரும் மற்றைய குழந்தைகள் போலவே அவர்கள் அனைத்து செயற்பாடுகளிலும் பங்கேற்றுக் கொள்கிறார்கள் என்பதும் தெளிவாகியது.

சிறுவர் தினம், முதியோர் தினம், இளைஞர் தினம், மகளிர் தினம் என சர்வதேச தினங்களையும் அவர்கள் நினைவுபடுத்தி, அதைக் கொண்டாடுவதைச் சொன்னார். மாணவர்களுக்கு இளைஞர்களுக்கும் பலனளிக்கும் பற்பல விடயங்களையும் செயற்படுத்துவதாக, அந்தப் பெரிய குடும்பத்தைப் போல காத்துக்கொண்டிருக்கும் நிர்வாகி சொன்னார்.

ஆவல் மேலெழவே, அவர்களை வளர்ப்பதற்கான செலவினங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளுவது எவ்வாறு என தனக்கெழுந்த வினாவைக் குமரன் கேட்டான்.

நல்ல மனதுடையவர்கள், வவுனியாவிலும் யாழ்ப்பாணத் திலும் ஏனைய பகுதிகளிலும் ஏன் வெளிநாட்டிலும் வசிப்பவர்கள் தங்களுடைய மகிழ்வுகளை அல்லது இறந்தவர்களின் நிகழ்வுகளைக்

கொண்டாடுவதற்குப் பதிலாக எங்களுக்குக் கொடுக்கும் நன்கொடைகளை வைத்துக்கொண்டே தங்களது பராமரிப்பு வேலைகளை முன்னெடுப்பதாக அவர் சொன்னார்.

சொந்தங்களையே சுமைகளாகப் பார்க்கும் எமது சமுதாயத்தினரிடையே, மனமுவந்து மற்றவர்களுக்கு வழங்குபவர் களைக் கண்டறிவது எத்தனை கடினமானது என்பதை உணராதான் அல்ல குரான். அதனால் ஒரு நாளுக்குரிய முழுமையான ஆகாரச்செலவு என்ன என்பதைக் கேட்டுவிட்டு, தனது பணத்தில் இருந்து எடுத்துக்கொடுத்தான் அவன்.

முன்பின் யோசியாமலேயே அவன் செய்த அந்தக் காரியம் அவனின் மனைவியையும் சந்தோசப்படுத்தியது என்பதை அவனின் கண்கள் புலப்படுத்தின.

குழந்தையின் வளர்ச்சி என்ற வகையில் அனைத்து விடயத்திலும் மிகுந்த சிரத்தையுடன் அவர்கள் நடந்து கொண்டிருப்பது அவர்களுக்குப் புரிந்தது.

அத்துடன் குழந்தைகள் வந்து சேர்க்கப்பட்ட நேரம் மற்றும் விதம் என்பன தெளிவாக ஆவணமாக்கப்பட்டு இருந்ததால், தங்களது குழந்தை அந்த இடத்தில் இருக்கலாம் என்ற சந்தேசமும் அறவே இல்லாது போய்விட்டது.

இந்த இல்லத்தில் குழந்தைகள் சேர்க்கப்பட்டால் அதுபற்றி அனைவருக்கும் தெரிந்திருக்கும் என்பதும் புரிந்தது. எதையோ எல்லாம் கதைத்துவிட்டு வெளியேறியவர்கள், வேறு இல்லத்திற் தேடிப்பார்க்கலாம் என்று தமக்குள் கதைத்துக்கொண்டு வந்தனர்.

“எல்லாம் பாத்தீங்களா” என்று குரல் கேட்டதும் நியிர்ந்து பார்த்துக்கொண்டவர்கள் எதிரே அறங்காவலர் வருவதைக் கண்டதும் புன்னகைத்தனர்.

அந்த இல்லத்தைப் பற்றி அருமையாக எடுத்துச்சொல்லி அவரையும் பாராட்டுவதாகவும், அவசர உதவிகள் ஏதும் ஏற்படின் தன்னையும் கேட்டுக் கொள்ளலாம் என்பதையும் குரான் தெரிவித்தார். அந்த வார்த்தை அவருக்கு மகிழ்வை ஊட்டியிருக்க வேண்டும். குரானின் கரங்களை அன்புடன் பற்றிக் கொண்டார்.

அப்போது அங்கு வந்த நிர்வாகி, குமரன் கொடுத்திருக்கும் நன்கொடையைப் பற்றித் தெரிவித்தார்.

குமரனுக்கு நன்றி சொல்லிய அறங்காவலர், எதிர்வரும் வாரம், ஒக்ரோபர் முதலாம் திகதி நடைபெறவிருக்கும் சிறுவர்த்தின நிகழ்வுகளில் பங்கு கொள்ளுமாறு ஒரு அழைப்பை அந்த இடத்திலேயே கேட்டு நின்றார்.

மகிழ்ச்சியடைந்த அவர்கள் இருவருமே பங்குபற்றுவதாகச் சொல்லிவிட்டு விடைபெற்றனர்.

மிகுமிகிரு மேவாகால்ரூப் டீ.ஏ.ஏ. சிறுவர்களுக்காக
மிகுமிகிரு மகிழ்ச்சிகளுக்காக விரைவாக தொடர்பு கொண்டு
நீரை வழங்குவதை ஒரு முறையாக ஆக்கி விடுவது
நீரை வழங்குவதை ஒரு முறையாக ஆக்கி விடுவது

8.

அரங்க மேடையின் திரை மெதுவாகவே விலகுகிறது. சிறுவர் தினவிழா நிகழ்வு 2014 என்ற வாசகங்கள் கண்களில் தெரிகின்றன.

நீங்கள் கண்டு மகிழ்ச்சிருப்பது. அருளாகச் சிறுவர்கள் பங்கு கொள்ளும் “நாமும் உரிமை கொண்டோம்” எனும் “சிறுவர் நாடகம்” என்ற பின்னணிக் குரலைத் தொடர்ந்து, சிரித்தவாரே ஒருவர் பின் ஒருவராக சிறுவர்கள் வெளிப்பட்டு அரங்கு முழுவதும் சிதறிச் சென்று விளையாடுகின்றார்கள்:

அரங்கின் ஒரு பக்கத்தில் இருந்து பாரதியாரின் உடையில் ஒருவர் வெளிப்படுகின்றார்.

ஓடி விளையாடு பாப்பா - நீ

ஓய்ந்திருக்கலாகாது பாப்பா

கூடி விளையாடு பாப்பா - ஒரு

குழந்தையை வையாதே பாப்பா

சின்னாஞ்சிறு குருவிபோலே - நீ

சிரித்துப் பறந்துவா பாப்பா

வண்ணப்பறவைகளைக் கண்டு - நீ

மனதில் மகிழ்ச்சிகொள்ளு பாப்பா

பாரதியாரும் பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து விளையாடுகின்றார். சில நொடிகளின் பின்னால், அங்கு விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் சிறுவர்களை ஒவ்வொரு பிரிவினரும் சென்று அழைத்துச் செல்கின்றனர்.

ஒரு சிறுவனை அம்மா வந்து அழைத்துச் செல்கின்றார் அவ்விடத்திற்கு பாரதியார் வந்து உற்று நோக்குகின்றார்.

அம்மா : கெதியா வா மகன். அம்மா வேலைக்குப் போகோணும். வீட்டப் பாத்துக்கொண்டு நில்லு.

அம்மாவின் சொல்லைக்கேட்டு ஓடிவரும் பிள்ளை கேட்கிறான்.

சிறுவன் : அம்மா வீட்டில் என்னோட யாரும் நிக்க மாட்டங்களா? எனக்குத் தனிய இருக்கப் பயமா இருக்கம்மா.

அம்மா : நான் அவசரமா வேலைக்குப் போகோணும். நீ வாசலில் இருந்து படிச்சுக்கொண்டிரு. என்ன...

அச்சிறுவனைக் கொண்டுவந்து வீட்டடியில் நிறுத்திவிட்டு அம்மா போய்விட்டார்.

பயந்தபடியே அங்குமிங்கும் பார்த்துக்கொண்டு சிறுவன் இருக்கும்போது அப்பா வருகிறார். சிறுவன் சந்தோசத்துடன் ஓடி வருகின்றான்.

சிறுவன் : அப்பா...

அப்பா : அம்மா இல்லையா... மகன்

சிறுவன் : இல்லையப்பா, அம்மா வேலைக்குப் போய்றா

அப்பா : அப்பா அவசரமா பாட்டிக்குப் போறன். அம்மா இப்ப வருவா. பயப்பிடாம் இரு. சரியா...

சொல்லிவிட்டு அப்பா சென்றுவிட்டார். சிறுவன் பயந்தபடியே இருக்கிறான்.

சிறுவன் : அம்மா... அப்பா... எனக்குப் பயமா இருக்கு உடன் வாங்கோ அம்மா... அப்பா... எனக்குப் பயமா இருக்கு உடன் வாங்கோ என்றபடியே இருக்கிறான்.

இன்னொரு இடத்தில் ஒளி தெரியவும், ஒரு சிறுவனை ஒரு முதலாளியும் அவரின் ஊழியரும் வந்து அழைத்துச்

செல்கின்றனர். வேறு சிறுவர்களும் சீருடையுடனே நின்று வேலை செய்து கொண்டிருக்கின்றனர். அவ்விடத்திற்கு பாரதியார் வந்து உற்று நோக்குகின்றார்.

முதலாளி : சொன்ன நேரத்துக்கு வராம என்ன விளையாட்டு? போய் அந்த வேலையைச் செய்.

சிறுவன் : எல்லாரும் சேர்ந்து விளையாடப்போற்றும். என்னய விளையாட விடுங்கோ முதலாளி.

முதலாளி : என்ன விளையாட்டு வேண்டிக்கிடக்கு விளையாட்டா உனக்கு சாப்பாடு போடப்போது நான் சம்பளம் குடுத்தாத்தான் நீ சாப்பிடலாம். படிக்கலாம் போய் வேலையைச் செய்.

சிறுவன் யோசித்தபடியே நிற்கும்போது ஊழியன் வருகிறான்.

ஊழியன் : என்னடா சொல்லுற்று கேட்காம மிலாந்திக் கொண்டு நிக்கிறாய் போ போய் வேலையைச் செய்.

ஊழியன் வலுக்கட்டாயமாக அவனைத் தள்ளிக்கொண்டு சென்று வேலைக்கு அமர்த்துகிறான். கண்களைத் துடைத்தவாறே அச்சிறுவன் வேலை செய்கிறான்.

அரங்கத்தின் வேறொரு மூலையில் ஒளி தெரியவும் ஒரு சிறுவனை அப்பா வந்து அழைத்துச் செல்கிறார். அவ்விடத்திற்கு பாரதியார் வந்து உற்றுநோக்குகின்றார்.

அப்பா : மகன். நான் போய் அம்மாவைக் கூட்டி வாறன் நீங்க இந்த மாமாவோட இருங்கோ...

அப்பா மாமாவைக் காட்டவும் மாமா பார்த்துச் சிரிக்கிறார்.

சிறுவர் : வேண்டாம் அப்பா. நான் இந்த மாமாவோட நிக்கமாட்டேன். என்னையும் கூட்டிக்கொண்டு போங்கோ.

அப்பா : அப்பான்ற மோட்டார் சைக்கிளில் மூண்டு பேர் போகேலாது மகன். மாமா நல்ல மாமா சொக்லட் வாங்கித்தருவார். அவரோட கொஞ்சம் நில்லுங்கோ.

சிறுவன் : மாட்டன். அப்பா அவர் நூள்ஞவார், தடவுவார். நான் அவரோட நிக்க மாட்டன்.

மாமா : சரிதான். உங்கட பெடியனுக்குத் தொட்டாலே பிடிக்காது.

அப்பா : அதெல்லாம் பிரச்சினையில்ல. அங்கிள் ஆசையிலதான் தூக்குகிறார். நீங்க நில்லுங்கோ. சரியா...

சிறுவன் : மாட்டன். அப்பா நானும் வரப்போறன்.

அப்பா : நான் சொல்லுற்றைக் கேக்கமாட்டியா...

கோபத்துடன் தடியொன்றை எடுத்து அடிக்கிறார். அங்கிள் வந்து அவனைப் பிடித்துக் கொள்ளவும் அப்பா போய்விட்டார். சிறுவன் அழுகிறான். அங்கினிடம் தன்னை வலுக்கட்டாயமாக விடுவித்துக்கொள்கிறான்.

சிறுவன் : அப்பா இந்த அங்கினுடன் நான் நிக்க மாட்டன். என்னக் கூட்டிக்கொண்டு போங்கோ

என்றபடியே ஒடுக்கிறான். அங்கினும் துரத்துகிறார். தப்பித்து ஒடிக்கொண்டிருக்கிறான்.

அரங்கத்தின் முற்பகுதியிலே வந்துகொண்டு, ஒரு சிறுவனை வேகவேகமாக அழைத்துச் செல்லும் தாய் ஒரு சட்டையை எடுத்து அணிவிக்கச் செய்கிறாள். அவ்விடத்திற்கு பாரதியார் வந்து உற்றுநோக்குகின்றார்.

அம்மா : ரியூழனுக்கு நேரம் போச்ச கெதியா இதுப் போட்டுட்டு வெளிக்கிடு.

சிறுவன் : அம்மா இது அண்ணாவோட சேர்ட் நேற்றுப் போட்டவர் தோய்க்கவும் இல்லை. இது நான் போட மாட்டன்.

அம்மா : ஓம் மகன். உன்ற சேப் தோய்க்கேல்ல. இதைப்போடு நானைக்கு தோய்ச்சு வைக்கிறன்.

சிறுவன் : துப்புரவில்லாம் போனா சேர் பேசவார்.
நான் இதப் போடமாட்டன்.

அம்மா : படிப்புக்குப் போகாம் விடுறதுக்காகப்
பொய்சொல்லுறாய் என்ன.... உனக்கு வாறன்.

என்றபடியே தடியை எடுத்து வந்து அடிக்கிறார். சிறுவன் அழுகிறான்.

ஒவ்வொரு இடமாக அருகில் சென்று நோக்கிய பாரதியார் கண்ணீர் சிந்துகின்றார்.

நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே -

நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே - இந்த

நிலைகெட்ட மனிதரை நினைத்துவிட்டால்

நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே -

துள்ளித்திரியும் பருவமதில் அல்லோ

துயரும் சமைகள் சமக்கின்றார்

பாடித்திரியும் பருவமதில் அந்தோ

பாடாகி வருந்தித் தவிக்கின்றார்.

நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே -

நெஞ்சு பொறுக்குதில்லை

அழுதுகொண்டே பாரதியார் அரங்கைவிட்டுப் போகின்றார். திரை முடிக்கொள்கிறது.

9.

கவலையுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பார்வையாளருக்கு பின்னனியிற்குரல் கேட்கிறது.

“சிறுவர்களுக்கான உரிமைகள் சரியானவிடத்து வழங்கப் படுவதில்லை. அவர்களுக்கு உண்ணும் உணவையும் உடுப்பதற்கு உடைகளையும் வழங்கிவிட்டால் போதுமானது எனப் பலரும் நினைக்கின்றார். அவர்களுடைய பேச்சை செவிமடுத்தல், ஆளுமைகளை வெளிக்கொண்டுதல் போன்றவற்றில் பலரும் கவனம் செலுத்துவதில்லை”

பின்னனியிற் பலவிதமான நடவடிக்கைகளும் குழந்தைகளைத் துன்புறுத்துகின்றன. அமைதியை இழந்தவர்களாக அழுது கொண்டும் கத்திக்கொண்டும் அங்கும் இங்கும் ஒடித் திரிகின்றனர்.

“சிறுவர்கள் எனப்படுவோர் அளவிற் சிறியதாகக் காணப்படும் பெரியவர்கள் அல்லர். அவர்களின் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்பவர்கள் அவ்வாறான கருத்தைத் தம் மனதில் நிலைநிறுத்த வேண்டும்”

தொடர்ந்தும் சிறுவர்களின் அழுகையும் கத்தலும் கேட்கின்றது. சத்தம் மெதுவாகக் குறைவடையவும் பின்னனியில் வேறுபட்ட குரல் ஒன்று இவ்வாறு ஓலிக்கிறது.

“ஆயிரத்துத்தொளாயிரத்து எண்பத்தொன்பதாம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட சிறுவர் உரிமைகள் பற்றிய சமவாயம் பிள்ளைகளின் உரிமைகளை எடுத்தியம்பியது.”

அரங்கின் திரை திறந்து கொள்கின்றது. சிறுவர் நன்னடத்தை அதிகாரியுடன் பொலிஸ் ஒருவரும் தோன்றி ஓவ்வொரு குழுவையும் சென்று பார்வையிடுகின்றனர். அதிர்ச்சியடைந்து பரபரப்புடன் சேதி சொல்ல ஓடிச்செல்கின்றனர்.

வெள்ளைப் புடவையனிந்து இடது கையில் தராசை ஏந்தி வரும் ஒரு பெண்ணை இருவரும் எதிர்கொண்டு அழைக்கின்றனர்.

ஓவ்வொரு குழுவினரையும் சுட்டிக்காட்டி ஏதேதோ சொல்கின்றனர். நீதி தேவதை வலதுகையினால் சுட்டிக்காட்டியதும் உரிமைகள் பற்றி எழுதிய பதாதைகளை அவர்களை நோக்கிச் சென்று பாதிக்கப்பட்ட சிறுவனுக்கு கேடயம்போலே அணிவிக்கின்றார்கள்.

அவ்வாறு நான்கு குழுவிற்கும் அணிவிக்கப்படுகின்றது.

நீதி தேவதை கைகளை சமநிலைப்படுத்தி அமைதியானதும் சிறுவர் நன்னடத்தை அதிகாரி கைகளைத்தட்டி பாடலைத் தொடங்குகின்றார்.

அதிகாரி தொடங்கவும் அனைவரும் சேர்ந்தே அந்தப் பாடலைப் பாடுகின்றனர்.

உரிமை கொண்டோமே நாமும் உரிமை கொண்டோமே
பெரியவர் போலே நாமும் வாழ உரிமைகொண்டோமே
அனைவரும் சேர்ந்து பாடுகின்றனர்.

உரிமைகொண்டோமே நாமும் உரிமைகொண்டோமே
பெரியவர் போலே நாமும் வாழ உரிமைகொண்டோமே
பதாதைகளைக் கவசம் போல சுமந்தபாடி வந்த ஏனைய சிறுவர்களும் வந்து அங்கே சேர்ந்துகொள்கின்றனர். அவர்களின் நெஞ்சில் இவ்வாறான கவசங்கள் அணியப்பட்டிருந்தன.

“நினைப்பதற்கும் மனச்சாட்சிப்படி நடப்பிற்குமான சுதந்திரம்”

“கல்வி கற்பதற்கான சுதந்திரம்”

“நியாயமான நீதி வழங்கப்படுவதற்கான சுதந்திரம்”

“பெயர் மற்றும் இனத்திற்கான சுதந்திரம்”

“ஆளடையாளத்தைப் பாதுகாப்பதற்கான சுதந்திரம்”

“குடும்பமாக ஒன்றுகூடுவதற்கான சுதந்திரம்.”

போன்ற பதாதைகளைத் தாங்கிவரும் சிறுவர்களும் சேர்ந்து கொள்கின்றனர்.

அதிகாரி சரணத்தைப் பாடுகின்றனர்.

பெற்றோர் தங்கள் பாதுகாப்பில் இருக்கவேயெனும்

பெறுதியான வரமாய் ஒரு உரிமைகொண்டோமே

அனைவரும் சேர்ந்து பாடுகின்றனர்.

உரிமைகொண்டோமே நாழும் உரிமைகொண்டோமே

பெரியவர் போலே நாழும் வாழ உரிமைகொண்டோமே.

அதிகாரி தொடர்ந்தும் பாடுகின்றார்.

ஓய்வதனிலே ஒறுத்து வாட்டும் உழைப்பைச் செய்யாமல்

ஒன்றாகவே ஆடிப்பாடும் உரிமைகொண்டோமே

அனைவரும் சேர்ந்து பாடுகின்றனர்.

உரிமைகொண்டோமே நாழும் உரிமைகொண்டோமே

பெரியவர் போலே நாழும் வாழ உரிமைகொண்டோமே.

பெரியவரின் பாலியல் சேட்டைதனில் சிக்காமல்

பெருமையுடன் வாழ்ந்து வரும் உரிமைகொண்டோமே

அனைவரும் சேர்ந்து பாடுகின்றனர்.

உரிமைகொண்டோமே நாழும் உரிமைகொண்டோமே

பெரியவர் போலே நாழும் வாழ உரிமைகொண்டோமே

சுகாதாரத்தைச் சிறப்புடன் பேணி நாழுமே

சுத்தமாக வாழ்ந்துவர உரிமைகொண்டோமே

உரிமைகொண்டோமே நாழும் உரிமைகொண்டோமே

பெரியவர் போலே நாழும் வாழ உரிமைகொண்டோமே

சிறுவர்கள் அனைவரும் கையைத் தட்டிப் பாடிக் கொண்டிருக்கையில் திரை முடிக்கொள்கின்றது.

பார்த்திருந்தவர்களின் நெஞ்சங்களைத் தொட்டுச் செல்லுமாறு அவர்கள் நடித்துக்காட்டி அந்த நாடகம் சிறுவர் உரிமை பற்றி பலவேறு விடயங்களையும் மிகவும் எளிதாகச் சொல்லிவிட்டுச் சென்றது.

திடீரென மனதிற் புகுந்துகொண்ட அந்தச் சம்பவங்கள் அனைவரையும் யோசிக்கச் செய்தன.

சாதாரணமாக அன்றாட வாழ்க்கையில் நடந்து கொண்டிருக்கும் பல விடயங்களை எவ்வளவு யதார்த்தமாகக் காட்டிவிட்டுப் போகின்றார் அந்த சிறுவர்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டனர்.

அவர்களின் உரிமை பற்றி எதுவும் தெரிந்து கொள்ளாமல் இயல்பாகவே நாம் செய்து கொள்ளும் எத்தனையோ விடயங்கள் அவர்களை எந்தளவிற்குப் பாதிக்கின்றது என்று சிந்திக்கத் தோன்றியது.

யாராக இருந்தாலும் பிள்ளை வளர்ப்பு என்ற விடயத்தில் உரிமை பற்றி அவதானிக்கத் தவறிவிடும் விடயங்களை அரங்கில் பார்த்தது பலரின் மனதையும் தொட்டுவிட்டது.

குழந்தை வளர்ப்பு என்ற விடயத்தில் அனைவருமே கண்ணிப்பாக இருக்க வேண்டும் என்பதுடன் பல அர்ப்பணிப்புகளையும் செய்ய வேண்டும் என்பது புரிந்தது.

சிறுவர் துஷ்டிரயோகம் என்ற வகையில் அது முற்றுமுழுதாக எம்மால் அறியப்பட்டவராலேயே, அதுவும் நம்மால் ஏற்படுத்திக்கொள்ளப்படும் சுற்றாடவிலேயே உருவாக்கப் படுகின்றது என்பதை அறிந்தபோது உடல் விம்மியது.

குழந்தையைக் கண்களுக்குள்ளே வைத்து வளர்த்தெடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அனைவரின் மனதிலேயும் எழுந்தது.

வினாக்கள் பதில்கள் மற்றும் பாதிக்கப்படும் பகுதி

பாதிக்கப்படும் பகுதி மற்றும் பாதிக்கப்படும் பகுதி

10.

சிறுவர் தினவிழாவின் நிகழ்வுகள் அனைத்தும் நிறைவு பெற்றதன் பின்பாக நிர்வாகியிடம் தெரிவித்துவிட்டு அவர்கள் இருவரும் வெளியிலே வந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் மனம் பலவற்றையும் யோசித்துக்கொண்டு வந்தது.

சிறுவர் நாடகம் தந்த தாக்கத்தில் வெளியே வந்த அவர்கள், பெற்றோருடனான வாழ்க்கையைத் தெரிந்துகொள்ளாதவர்களாகவே அங்கு விளையாடிக்கொண்டிருந்த சிறுவர்களைப் பார்த்ததும் நெஞ்சில் நெருடல் எழுவதுபோல் இருந்தது.

அன்னையின் அன்பில், தந்தையின் அரவணைப்பில் சின்னஞ்சிறு சுட்டுக்குள் வாழுவேண்டிய அந்தச் சிறார்கள், பொதுவான ஒரு இடத்தில் பல பேருடன் ஒருவராக வாழ வேண்டிய நிலைமையை எவ்வாறு தான் ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்.

பெற்றோரின் அன்புக்கரங்களுக்குள் துள்ளித்திரியும் பருவம் எத்தனை இன்பமயமானது என்பதை மனங்குளிர அனுபவித்தவர்கள் அவர்கள். அதனாலே பெற்றோருடன் இல்லாத இளமைப்பருவத்தை அவர்களால் கற்பனையிலும் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை.

ஆண்டவனின் அன்பை அனைவரிடமும் தாராளமாக வழங்குவதற்காகத்தான் அன்னையரைப் படைத்தான் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அதனால் அன்னை தந்தையரை இழந்தவர்கள், உலகில் அனைத்தையுமே இழந்தவர்களாகத் தான் நாம் பார்க்கிறோம்.

உலகத்தை முதலில் சுற்றி வருபவருக்கு ஒரு அரிய மாங்கனியைத் தருவதாக இறைவன் தனது குமாரர்களுக்குச்

சொன்னார். முருகன் மயில் மீது ஏறி உலகைச் சுற்றி வரவும், தனது அன்னையையும் தந்தையையும் வலம் வந்து அகில உலகத்தையுமே வலம் வந்ததாக விநாயகர் வணங்கிப் பரிசையும் பெற்றார்.

அந்தக் கதை மூலம் அவர் உலகிற்குத் தெரிவிக்க முன்வந்தது அதைத்தான். ஒரு பிள்ளைக்கு அன்னை தந்தையரால் தான் அனைத்துமே கிடைக்கப்பெறுகின்றன. பொருள், பண்டம் மட்டுமல்ல புகழ் பெருமையும் தான்.

அனைவருக்கும் தந்தையாக விளங்கும் இறைவனுக்கும் பெற்றோர் கிடையாது. தன்னை நாடி வருபவர்களில் உறங்கு கின்றான் என்று யாரும் சொல்லிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் இறைவன் குணங்குறிகளைக் கடந்தவர் என்றும் கேள்விப் பட்டிருக்கிறோம்.

இறைவனைப் பெற்றவன், படைத்தவன் இல்லாமல் இருக்கலாம். இறைவன் குணங்குறிகளையும் கடந்தவராகவும் இருக்கலாம். ஆனால் அதே போல மனிதனும் இருக்க வேண்டும் என்று எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்.

ஜம்பொறிகளையும் படைத்து எமக்கு எதற்காக அப்படி உறவுகளையும் கொடுத்திருக்கிறான். அப்படியே கொடுத்திருந்தாலும், எதற்காக ஒவ்வொருவருக்கும் வேறுவேறாகக் கொடுத்திருக்கிறான். எல்லாரையுமே உறவுகள் இல்லாதவராகப் படைத்திருக்கலாமே!

பந்தங்கள் பாசங்களை அனைவருக்கும் கொடுத்துப் பாசத்தில் மூழ்கடித்து ஒரு சிலருக்கு மட்டும் கொடுப்பினை இல்லை என்பதைக் காட்டுவதும், உறவுக்குள்ளே பகைமையைக் காட்டித் துன்புறுத்துவதும் எதனால்?

அல்லது இந்த விடயத்தை மற்றவர்கள் கணக்கிற கொள்ளாமல் இருப்பவர்களாகவாவது இருக்க வேண்டும். எல்லாரையும் சமமமாக மதிப்பவர்களாக ஆவது இருக்க வேண்டும். அப்படி இருக்கிறார்களா?

'நீ அநாதை.... நீ ஒருத்தரும் இல்லாதவன்... நீ தனியன்... என்றெல்லாம் சொல்லி அவர்களை நோகடிக்கச் செய்யாமலாவது இருக்கலாம். ஆனால் பல பேருக்கு அத்தகைய பக்குவழும் வந்துவிடுவதில்லை.

மற்றவர்களின் கண்களை உறுத்துமாறும் நலிந்தவர்களின் காயத்தைக் கிளருமாறும் மனிதர்கள் நடப்பதற்குக் காரணம் என்ன? அவர்களைத் துடிக்க வைத்து அந்த உலகத்தையே வெறுக்கும்படி செய்வது எதனால்?

அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் ஏதோவொரு பொழுதிலே அவர்களுக்கு அபூர்வமாகக் கிடைக்கும் வெற்றிகளுக்குக் கண்ணுக்குத் தெரியாத கடவுளையும், அவர் படைப்பினைச் சமப்படுத்திப் பார்த்துக்கொள்வதாகவும் சொல்லிக்கொள்கின்றோம். அதுவும் அவர்களின் வெற்றியைப் பாராட்டி எங்கள் பெருந்தன்மையைக் காட்ட முனைகின்றோம்.

அதாவது ஏதாவது சமாதானத்தை ஆதாரமில்லையே சொல்லிக்கொள்கின்றோம். அதில் எங்களுக்கு நம்பிக்கை யிருக்கிறதோ இல்லையோ, எம்மில் உள்ள மரியாதை காரணமாகக் கேட்பவர்கள் நம்பிவிடுகின்றனர்.

ஏதோவொரு வழியாக ஆறுதலை அடையாவிட்டாலும், அதை ஏற்றுக்கொண்டாவது விடுகின்றனர்.

எல்லோருக்கும் முன்னிலையில் தங்களுடைய உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை அநாதை எனப்படுவோர், வியாதி சுகமாவவதற்காக விரும்பியும் விரும்பாமலுமோ கசப்பான மருந்தைப் பூட்கொள்வதைப் போலவே ஏற்றுக்கொண்டு விடுகின்றனர்.

ஆனாலும் அவர்களும் மனிதர்களே. பஞ்சபூதங்களால் ஆக்கப்பட்ட உடலைக் கொண்டு, பொறி வழியே பாய்ந்து விடும் ஜந்து புலன்களையும் கொண்டு, தனு, கரணம் முதலான இந்திரியங்களைக் கொண்டும் நல்வினை, தீவினை இரண்டினையும் செய்து பிறவிக்கடலில் மூழ்கித் தினைக்கும் மனிதர்களே.

அவர்களுக்கு எழும் ஏக்கத்தையும், தலிப்பையும் வேறு வேறு வழிகளில் வெளிப்படுத்துகின்றனர். தங்கள் மனதிற்குள் கிடக்கும் சுத்திகரிக்கப்படாத அழுக்குகளை வெளியே வீச முனைகின்றனர்.

சிலர் மிகவும் கோபக்காரராக இருப்பார்கள். தங்கள் கையில் அகப்படுபவற்றை ஏறிந்து மற்றவர்களைத் தாக்க முற்படுவர்..

வேறு சிலரோ சதா முகத்தைத் தொங்க வைத்துக்கொண்டு எதையோ பறிகொடுத்தவர்கள் போலவே காணப்படுவர்.

வேறு சிலர் கொடுமையான பாதகச் செயல்களில் ஈடுபடுபவர் களாகப் பிற்காலத்தில் உருவாகி விடுவார்கள். அவர்களின் வாழ்க்கையை அலசிப் பார்த்துக்கொண்டு செல்லும்போது அவர்கள் சிறுவயதில் பெற்றோரின் அன்பைப் பிரிந்து, தங்களது தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக கடும் கொடுமைகளை அனுபவித்தவர்களாக இருப்பார்கள்.

எந்தக் குழந்தையும் மன்னில் பிறக்கும்போது நல்லவர் களாகவே பிறக்கின்றது. பிற்காலத்தில் அவர்கள் வளர்க்கப்படும் சந்தர்ப்பங்களுக்கு ஏற்ற வகையிலும், அவர்களுக்குத் தானாக வழங்கப்படும் அல்லது கடும் போராட்டங்களுக்குப் பின்னாகக் கிடக்கும் ஒரு சில விடயங்களை வைத்துக்கொண்டு தான் சான்றோனாகவோ கீழோனாகவோ வளர்கின்றது.

அந்த வகையில் இந்த இல்லத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எதிர் காலத்தில் சிறந்த செயல்வீரர்களாகவும் நல்லவர்களாகவும் வளர்ந்துவிடுவர் என்பதில் சந்தேகமில்லை என்றே அவர்கள் இருவரும் கதைத்துக்கொண்டு வந்தனர்.

மண்டபத்தை விட்டு வெளியே வந்தபோது தான் அதனைக் கவனித்தார்கள்.

பதினெண்ந்து அல்லது பதினாறு வயது மதிக்கக்கூடிய பிள்ளைகள் வேறு பிள்ளைகளைக் கையில் சுமந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கும்போது கவலையாக இருந்தாலும் ஒரு வகையில் ஆறுதலாகவும் இருந்தது.

உடன்பிறந்தவர்கள் போன்ற உறவுகளை அவர்கள் தமக்குள்ளேயே ஆக்கிவிட்டிருப்பது சந்தோசப்படுத்துவதாகத் தான் இருந்தது. அவர்களாவது அநாதைகளாவாவது ஒருவருக் கொருவர் உறவு என்ற நிலையில் இருக்கிறார்களே என்று மகிழ்ச்சி எழுந்தது.

பெற்றோரை பாதுகாவலரை இழந்தவர்கள் மட்டுமின்றி, வேறு ஒரு சில காரணங்களுக்காக, பாதுகாப்பு நோக்கத்தைக் கொண்டு அங்கே கொண்டுவரப்பட்டவர்களும் இருந்தார்கள். குடும்பத்தில் வசதியின்மை காரணமாக, படிப்பிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணப்பாட்டோடு அங்கு அழைத்து வரப்பட்டவர்களும் இருந்தனர்.

என்ன நோக்கத்திற்காகக் கொண்டுவரப்பட்டவர்களாக இருந்தாலும் அவர்கள் இந்த இடத்தில் நன்றாகவே வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது சந்தோசமே, அவர்களின் மூலமாக சிறுவர் உரிமைகள் சம்பந்தமான விழிப்புணர்வு நாடகங்கள் போன்றவற்றை இவ்வாறு வழங்குவது தற்போதைய நிலைமையில் அவசியமானதே.

அவ்வாறான இல்லங்களுக்கு அடிக்கடி விஜயம் செய்து பார்வையிட்டு அவர்களுக்கு சிறு சிறு உதவிகளைச் செய்வதும் மிக அவசியமானது என்று குமரன் சொல்லியதை மனைவியும் ஆமோதிப்பது போல தலையை ஆட்டினாள்.

எவ்வாறாகவேனும் அவர்களின் வாழ்க்கை வளமாக வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவனின் மனதில் ஆழமாகவே பதிந்துகொண்டது. உலகில் அநாதை என்று ஒருவன் சமுதாயத் தினரால் உருவாக்கப்பட்டுவிடக்கூடாது என்று தீர்க்கமாகத் தீர்மானம் எடுத்துக்கொண்டனர்.

நீரிடுவ நக்காட்டுக் கலைஞராக வாழும் தொகையை விட்டுக்கொள்ள முடியுமா என்றும் சொல்லும் விரும்புவது காலத்திலே அடிக்காலமாக இருப்பது.

II. பின்னால் கவியராத கலைஞராக உணவிடிகள் விடுவது

அந்த இடத்தை விட்டு வெளியேறியபோது, ஒற்றைக்காலால் தத்தித் தத்தியபடி ஒடி வந்த அந்தச் சிறுவன் எதிர்பாராத விதமாக அவர்களிடம் மோதியின் கயநினைவுக்கு வந்தான்.

“மன்னிச்கக் கொள்ளுங்கோ சேர். கவனியாம வந்து மோதப் பாத்தன்” என்று பணிவோடு சொல்லிவிட்டு வேகமாக உள்ளே விரைந்து சென்றான்.

கண்ணென வாங்காமல் அவனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர் தம்பதியினர். அவர்களின் மனத்தில் தனித்தனியாக கேள்விகள் குடைந்தன. அவனைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆவல் எழுந்தது.

“அவன் வன்னியில் இருந்து கொண்டுவரப்பட்டவன். அப்பா அம்மா ரெண்டுபேரும் கிளைமோரில் செத்துப்போகவும் காயமாக கிடந்த அவனத் தூக்கி வந்து வவுனியா ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்தவயன். அவன்ற காலில் சன்னம் இருந்ததால் ஓப்பரேசன் செய்தாப்பிரிகு காலை வச்சு நடக்க முடியாமல் போச்சு” என்று அருகில் இருந்த ஆசிரியர் சொன்னார்.

அவர்களுக்குக் கவலையாக இருந்தது. அன்னையும் தந்தையும் இன்றி அவயவத்தையும் இழந்து அநாதையாகத் திரியும் அந்த பையனைப் பார்த்தபோது சாந்திக்குத் துக்கம் தாளவில்லை. அவள் கண்களில் நீர் சுரந்துவிட்டது.

“பிள்ளைகள் சேர்க்க வருற நேரத்தில் அவயளின்ற கதைகளைக் கேட்டு நாங்களும் அழகிறனாங்க. ஆனா பிறகு

அதை மறந்து அவர்களும் இருப்பாங்க. நாங்களும் இருப்பாம். போர் நேரத்தில் எத்தின பிள்ளைகள் எத்தன விதமா வந்து சேந்திச்சினம் தெரியுமா?” என்றபடி மேலும் தொடர்ந்தார் அவர்.

ஏதோ கேட்க வேண்டும் என்ற என்னைத்திலேயே வந்த சாந்திக்கு அந்த ஆசிரியரின் வார்த்தைகளின் முக்கியத்துவம் புரிந்தது. வெகு அமைதியாக அவர் சொல்லுவதைக் கேட்டபடி நின்றாள்.

“வண்ணியில் கடைசிப்போர் முடிஞ்சாப்பிறகு வண்ணியில் இருந்து இடம்பெயர்ந்து வந்த நேரத்தில் ரெண்டு காலயும் இழந்த ஒரு கர்ப்பினித்தாய் பிள்ளையைப் பெத்த உடனேயே செத்துப்போனா. அவவின்ர பிள்ளைக்கு இப்ப அஞ்ச வயசு. அவன்தான் இன்டைக்கு வரவேற்புரை சொன்ன மாணவன். அவன் எங்கட சொந்தப்பிள்ள போல வளத்தம்.” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது அவரை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த ஒரு ஆழகான பெண் குழந்தை, அவரைக் குனியவைத்து கன்னங்களில் முத்தமிட்டுச் சென்றது.

அவளைக் கவனமாக அனுப்பிவிட்டு இவர்களிடம் திரும்பினார் அந்த ஆசிரியர்.

“இந்தப் பிள்ளைகளைப் பற்றி விபரங்கள் நாங்க வெளியில் சொல்லுறுதில்லை. ஆனா நீங்க ஒரு பிள்ளையத் தேடி வந்திருக்கிறீங்க. அதினால் உங்களிட்ட எல்லா விபரமும் சொல்லச் சொல்லி பெரியவர் சொன்னவர். அதுதான் நான் சொல்லறன்” என்றவாறே தொடர்ந்தவர்.

“வவுனியா ஆஸ்பத்திரிக்கு அம்மாவும் மூண்டு வயசுக் குழந்தையும் மருந்தெடுக்க வந்திச்சினம். அந்த அம்மாவுக்கு வருத்தம் வார்டில் நிக்கக் சொல்லி மறிச்சிட்டினம்.

அந்த அம்மாவோடயே குழந்தையும் இருக்குது. அவளுக்கு வேறு யாரும் இல்ல. அவையளப் பாக்கவெண்டு ஒருத்தரும் வாற்றில்ல. வார்டில் இருந்த அம்மாமார் எல்லாத்துக்கும் அது செல்லப்பிள்ளைதான். காலயில் ஆராவது குளிக்க வாத்து விடுவினம். அவயனுக்கு வருற சாப்பாட்டில் தீத்தி விடுவினம்.

இரவில் நேஸ்மார் அவள் ஆட்டி நித்திரையாக்கி விடுவினம். ஆக்கள் இல்லாத கட்டிலில் அல்லது யாராவது ஒரு அம்மாட்ட பிள்ளை படுத்துவிடும். இப்பிடியே வளந்த பிள்ளாதான் அந்த ஆசா... இப்ப அவளின்ற அம்மாவைக் கொழும்புக்குக் கொண்டு போனதால் பிள்ளை நாங்க பாத்துக் கொண்டிருக்கிறம்” என்று சொல்லிவிட்டு நிறுத்தினார் ஆசிரியர்.

ஆசாவின் கதையைக் கேட்டபோது தம்பதியருக்குக் கவலையாக இருந்தது. சோகத்துடன் குனிந்த அவளை ஒரு குழந்தை தனது பிஞ்சுக் கரத்தால் கால்களைப் பற்றியதை உணர்ந்தபோது கவனமாகப் பார்த்தாள்.

அவர்களைக் கவனிக்காமல் அந்த சிறுவன், அவளின் புடவையில் மறைந்துகொண்டே முன்னாலே தூரத்திக்கொண்டு வருபவனை பெயர் சொல்லி அழைத்தாள். அங்குமிங்கும் கால்களை அலைத்துக் கொண்டவாறு அவளிடம் பிடிப்பாமல் அசைந்தான். பெரிதாகச் சிரித்தான்.

ஆறு வயது மதிக்கத்தக்க அந்தச் சிறுவன் இன்னொருவனுடன் சேர்ந்து கண்ணாழுச்சி ஆடுவது புரிந்தது. மெல்லிய தோற்றுத்தில் காணப்பட்ட அந்தக் குழந்தையைக் கண்டதும் சாந்திக்குத் திடீரென யோசனை வந்தது.

“ரீச்சர்... இந்தப்பிள்ளை எப்பிடி இங்க வந்துது” என்று கேட்கவும்

“சொல்லுறங்” என்று சொன்ன ஆசிரியை அவனுடன் விளையாடிக்கொண்டிருந்தவனை அழைத்து அவனை மண்டபத்துக்குள் கொண்டு செல்லுமாறு பணித்தார். ஒருவாறு அவனைத் தூர அனுப்பிவிட்டு அவர்களிடம் திரும்பினாள்.

“அவனுக்கு அம்மா அப்பாவையே தெரியாது. போரில் முகாமில் வந்திருந்த அவன்ற அம்மா குளிக்கப்போன இடத்தில் முதலை கடிச்சுச் சேத்திட்டால் அவனக் கொண்டந்து இங்க சேத்திச்சினம். அவன்ற அம்மா கொழும்புக்குப் போயிருக்கிறா எண்டு சொல்லி வச்சிருக்கிறம். அவனப் பத்தி எதுவும் கதைச்சா

வந்து நின்டு கேட்டுட்டு அழுவான். அதுதான் அவனப் போகச் சொல்லி அனுப்பினான்.” என்றவாறு சொல்லி முடித்தார்.

சந்தோசப்படும்படியாக எந்தக் கதையையும் அவள் சொல்லவில்லை. உண்மையிலேயே தங்களை விடவும் துன்பத்தில் பலர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதை அந்தத் தம்பதியர் உணர்ந்து கொண்டனர்.

சமுதாயத்திற்கு கேள்விக்குறியாகும் பற்பல விடயங்களைக் கவனிக்க வேண்டியவர்கள், கவனியாதுவிட்டதனால் எவ்வாறேனும் நிமிர்த்திக்கொள்ள முடியாதவாறு எத்தனை சிக்கல்கள் எழுந்து விட்டன என்று சிந்தனை வந்தது.

அவர்களின் சிந்தனையோட்டத்தை ஓரளவு ஊகித்துக் கொண்டவளாகவே அவர் மேலும் தொடர்ந்தார்.

“இடப்பெயர்வில் அவசரத்தில் வீட்டுக்குள் பிள்ளைகளை விட்டுப்போட்டு ஒடிப்போகவும், வேறு யாரோ கொண்டு வந்து இங்க சேத்த பிள்ளைகள் ரெண்டு இருக்கிறீனம். அவயளினர் பெயரைச் சொல்ல ஏலாது. அவையளுக்கு அம்மா அப்பா இருக்கிறீனம் என்று சொல்லி வச்சிருக்கிறதால் இத நாங்க ஒருத்தரிட்டயும் சொல்லுறுதில்லை.” என்று சொன்னார்.

யோசித்துப் பார்த்தபோது ஏரிச்சலாகவும் இருந்தது. பெரியவர்கள் மோதிக்கொள்வது தானே? எதற்காக அநியாயமாக சிறுவர்களைப் பலிக்கடாவாக்கி இருக்கின்றனர்.

நானை உலகையே ஆன வேண்டியவர்கள், இன்று ஆதாவ களை இழுந்து அவயவங்களையிழுந்து, துங்பாண பேற்றாரையும், சுற்றுத்தையும் இழுந்து அழுதை என்ற பெயரைச் சுழந்துகொண்டு கட்டாயத்திற்காக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

அவர்களை சமுதாயம் வாழவிடுமா? முறையான சிறப்பான கல்வியை வழங்குமா? நல்ல தொழில் வளய்ப்புக்களைப் பெற்றுக் கொடுக்குமா? அவர்களுடைய ஆளுமையை விருத்தி செய்வதற்கு ஈந்தர்ப்பங்களை ஒழுப்புத்திக்கொடுக்குமா என்று பலவாறேல்லாம் நினைக்கக் கூட தோன்றியது.

ஆனால் அது நடக்க வேண்டும், அவர்கள் வாழ்விலே நிமிர்ந்தே ஆக வேண்டும். அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய அனைத்து வசதிகளும் உரிமைகளும் செய்து கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று அவர்களது உள்மனது சொல்லியது.

நாட்டு நடப்பு என்று அதையும் இதையும் எழுதுபவர்கள். இங்கே உள்ள பாரதூரமான விடயங்களை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்ட முனைபவர்கள், ஏன் இப்படியான பிள்ளைகள் விடயத்தில் உதவி செய்வதற்கு முன் வருவதில்லை?

அவர்களுக்கு வேண்டிய அனைத்து அடிப்படை வசதிகளும் வழங்கப்பட வேண்டும். அவர்களை ஏற்றுப் பராமரித்து வாழும் இல்லங்களுக்கு ஆதரவு தரப்பட வேண்டும். அவர்களுடைய எதிர்காலத்திற்குரிய தொழில் மற்றும் திருமணம் சம்பந்தமான விடயங்கள் கருத்திற்கொள்ளப்பட வேண்டும்?

அவையெல்லாம் நடைபெறுமா? எமது சமுதாயத்தில் சொத்துக்களை குவித்து வைத்திருக்கும் ஒரு சில செல்வந்தர்கள் மனம் வைத்தாலே பல அநாதைகளின் வாழ்வில் ஓளியேற்றப்பட்டு விடுமே?

அவர்கள் வேறு யாருக்குச் செய்யப் போகிறார்கள். எம் சமுதாயத்தில் உள்ள எம்மவரின் குழந்தைகளுக்குத் தானே. நாட்டிற்காகவும் சமூகத்திற்காகவும் பல்வேறு அர்ப்பணிப்பையும் தியாகத்தையும் செய்தவர்களின் பிள்ளைகளுக்காகத்தானே?

எதையோ தேடவேனப் புறப்பட்ட குமரன் தம்பதியினருக்கு, அங்கே ஒவ்வொருவரையும் பார்த்த பிற்பாடு என்னென்னவோ நினைவுகள் எழுந்து நின்றன.

12.

அந்த ஆசிரியையிடம் இருந்து விடைபெற்று வந்தபோதுதான் அங்கு அழுது கொண்டிருந்த அந்தப் பிள்ளையைக் கவனித்தனர்.

“அம்மாட்டப் போப்போறன்... ஆங்... அம்மாட்டப் போப்போறன்” என்றபடி அழுதுகொண்டிருந்த அந்தக் குழந்தையின் அருகே வந்தனர்.

“அம்மா வருவா அழாதைங்கோ...” என்றபடி சாதாரணமாகச் சொல்லி கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்ட சாந்தியின் மனதில் உண்மையிலேயே சஞ்சலம் எழுந்தது. எதேச்சையாக உதட்டில் வந்த அந்த வார்த்தைகளை மறுபடியும் யோசித்துப் பார்த்தாள்.

“எந்த நம்பிக்கையில் இவனுக்கு அப்படிச் சொல்லலாம். போய் சொல்லுவது தெரிந்தால் பாவம் பிள்ளை ஏங்கிவிடாதா என்ற எண்ணை எழுந்தபோது தலையைத் திருப்பி அலுவலகப் பக்கமாகப் பார்த்தாள்.

அவர்களை நெருங்கிய நிலாமதி ஆசிரியை.

“அம்மா பின்னேரம் வருவா நீ அழாமப் போய்ச்சாப்பிடு” என்று சொல்லியனுப்பிலிட்டுத் திரும்பியபோது சாந்தி அடக்க முடியாமலே கேட்டாள்.

“அந்தப் பிள்ளையின்ற அம்மாவ எப்பிடிக் கொண்டுவர முடியும். ஏன் போய் சொல்லுறிங்க?” என்று ஆச்சர்யத்துடனேயே கேட்டாள்.

“அவவின்ற அம்மா பின்னேரம் வருவா. அவ இங்கதான் ஒரு மீட்டில் வேலை செய்யிறவ. பின்னேரம் அதப்பாக்க வருவா” என்று சொன்னார்.

“அப்ப இது அனாதைப் பிள்ளைகள் மட்டும் வச்சிருக்கிற இடமில்லயா?”

“இல்லம்மா. இங்க பெற்றோரால் பராமரிக்க முடியாதவங்க, பெற்றோர் பிரிஞ்சிருக்கிறவங்க, துஷ்பிரயோகத்தினால் பாதிக்கப் பட்டு மீட்சிக்காக அனுப்பப்பட்டவர்கள் எண்டு எல்லாவிதமான வங்களும் இருக்கிறாங்க”

கேட்டதும் சருக்கெனத் தைத்தது அவனுக்கு. பிள்ளைகளைப் பிரிந்து வாடிக்கொண்டிருக்கும் பெற்றோர் ஒரு புறம். பெற்றோரைப் பிரிந்து நிற்கும் பிள்ளைகள் மறுபறும், அவற்றைச் சேர்த்துவிடத் தெரியாததாக இருப்பது கடவுளா சமுதாயமா?

“அநாதப் பிள்ளைகள் மட்டுமென்டு நான் நினைச்சன்” என்று சொல்லிவிட்டு யோசனையில் ஆழ்ந்தாள் சாந்தி.

“யாரம்மா அநாத. உலகத்தில் யாருக்கு ஆக்கள் இருக்கு. வருத்தம் வந்தா நாம தான் அனுபவிக்கிறும். கஸ்ரம் வந்தா நாம தான் அனுபவிக்கிறும். உலகத்துக்கு வர்றபோது ஒருத்தரும் இல்லாமலே வாறும். போறபோது ஒண்டுமே இல்லாமப்போறும். யாருக்கு யார் உதவி, எல்லாருமே அநாததாம்மா”

என்று சொல்லிச்சென்ற அந்தப் பெண்மணியைத் திரும்பிப் பார்த்தவாறே யோசனையில் ஆழ்ந்தனர் தம்பதியர்.

எத்தனை பெரிய விடயத்தை அப்படி எளிமையாகச் சொல்லியிருக்கிறாள் என்று நினைக்கத் தோன்றியது.

அவர் சொல்லியது நூற்றுக்கு நூறு உண்மை என்பது புரிந்தபோதும், இதை அவ்வளவு சுலபமாக எடுத்துக்கொள்ளும் பக்குவம் எப்படி அவனுக்கு ஏற்பட்டது என்பதும் அவர்களுக்கு ஆச்சரியமாகத்தான் இருந்தது.

தொடர்ந்து கொண்டுவரப்படும் குழந்தைகளைப் பற்றிய விதவிதமான கதைகளும் அன்றாடம் அவர்கள் முகங்கொடுக்கும் பலவிதமான விடயங்களுமே அவர்களை இவ்வாறு பதப் படுத்தியிருக்கிறது என்பதும் புரிந்தது.

அவர்களின் சிந்தனையைக் கலைத்துவிடுவதைப்போல அவர் அருகிலே வந்து ஒரு பிள்ளையை சுட்டிக்காட்டினாள்.

“அந்தப் பிள்ளையின் அம்மா வேலைக்காக வெளிநாட்டுக்குப் போயிட்டாள். போகிறதுக்கு முன்னால் பிள்ளை இல்லத்தில் கொண்டுவந்துவிடக் கேட்டவ. அதுக்கு நிர்வாகிகள் ஒத்துக் கொள்ளேல்ல. வெளிநாடு போற நோக்கத்தில் பிள்ளைகள் இங்க கொண்டாந்துவிட முடியாது.”

அவள் தன்ற அம்மாவிட்ட விட்டுப்போட்டுப் போட்டா, பிள்ளையப் பாக்க வழியில்ல என்னு வயதுபோன அவளின்ற அம்மா வந்து கேட்டா. வேற வழியில்லாம அந்தப் பிள்ளை வச்சுக் கொள்ளவேண்டியதாப் போட்டுது. இப்பிடியும் பிள்ளைகள் இங்க இருக்குது.” என்று சொன்னார்.

அவர்கள் குழம்பிப்போய் நின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட தாய்மாரும் இருக்கிற இந்த விடத்திலே, எப்படிப்பட்ட சேவைகளை அவர்கள் செய்து வருகின்றனர் என்பது ஆச்சரியமாகவே இருந்தது.

“அம்மாவும் அப்பாவும் பிரிஞ்சிருக்க அப்பாவுடன் பிள்ளை வள்ந்து வந்துது. அப்பா குடியில் விளக்கமில்லாம பிள்ளையப் போட்டு அடிச்சிட்டார். பொலிசால் விசாரணைக்குக் கொண்டு போனாப்பிறகு அந்தப் பிள்ளை அப்பாவிடக் குடுக்காம இந்த இல்லத்தில் விடச் சொன்னார். இப்பிடியான பிள்ளையும் இந்த இடத்தில் வளக்கப்படுகிறது.” என்றதும் அவர்கள் இருவரும் உறைந்துவிட்டனர்.

பெற்றோர் என்பவர்கள் விதிப்படியே அமைந்திருப்பர் என்று நினைக்கும்படியான குடும்பங்களில் பிறந்து வளர்ந்த அவர்களுக்கு, அவ்வாறான கதைகளைக் கேட்கும்போது தமது காதுகளையுமே நம்ப முடிவதில்லை.

வாழ்க்கை அர்ப்பணிப்புமிக்கது என்பதை அறிந்து கொள்ளாத வரையிலும், சின்னச் சின்னக் களியாட்டங்களிலேயே மனது வயிக்கும் போதிலும், தங்கள் சுயநலத்தை மட்டும் கருத்திற்கொள்ளும் மனிதன் வாழும் வரையிலும், இவ்வாறான அநாதைப்பிள்ளைகள் தோற்றும் பெறாமல் இருக்க முடியாது.

விசுவாமித்திரரின் தவத்தைக் கலைப்பதற்காக மேனங்கையை அனுப்பினான் இந்திரன். அவருடைய தவத்தைக் கலைத்து ஒரு பெண்பிள்ளையைப் பெற்ற பின்னால் அவளை வலுக்கட்டாயமாக தேவலோகம் அழைத்துச் சென்றுவிட்டான். விசுவாமித்திரருக்கோபத்துடன் வெளியேறிவிட்டார். பிள்ளை அநாதையாக்கப்படுகின்றது.

பிள்ளை அழுத குரல் கேட்டு சாகுந்தலப் பறவைகள் விரைந்து வருகின்றன. தங்களது சிறகுகளாலே அந்தப் பிள்ளையை அணைத்தெடுத்து காக்கின்றன. இந்தப் பறவைகளுக்கு இருந்த இரக்கம் தானும் அந்தவிடத்தில் மானுட சமுதாயத்திற்கு இல்லாமற்போன்று.

அதற்குப் பிறகு கண்ணுவ மகரிஷி அந்தப்பிள்ளையை எடுத்து வளர்க்கின்றார். அவர் ஒரு குறையும் இல்லாமல் வளர்த்தபோதும் பெற்றோரை பிரிந்து ஏங்கும் பிள்ளை துஷ்யந்த மகாராஜாவிடம் சுலபமாக மனதைப் பறிகொடுத்து விடுகின்றது.

பலரும் பலரையும் பழிவாங்க எண்ணி, சகுந்தலையின் வாழ்வைக் கலைத்து விடுகின்றனர். சகுந்தலை தனிமைப்படுத்தப்படுகின்றாள்.

பெற்றோரின் நிழலில் வாழாத பெண்ணின் நிலைமை இதுதான் என்பதை அந்தக் கதை அற்புதமாக எடுத்தியம்பி விட்டுச் சென்றுவிட்டது.

சிற்றின்பாம் என்பதைப் பெரியதாகக் காட்டி மனிதனை ஆட்படுத்திவிட்ட கடவுள், ஒரு உயிரின் தோற்றும் என்ற விடயத்தில் சிறு அவதானத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கலாம். இதன் ஆபத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமல் ஆடித் திரிபவர்கள், இறுதியில் சமுதாயத்திற்குப் பிரயோசனம் இல்லாத சந்ததிகளை விட்டு விட்டுச் சலனமின்றி இறந்துவிடுகின்றனர்.

காரணமே இல்லாமல் அநாதைகளை உருவாக்குபவர்கள் இந்தக் காலத்தில் மட்டுமல்ல, அந்தக் காலத்திலும் இருந்திருக்கிறார்கள். இராமாயணத்திலே பூமியை உழுது கொண்டிருந்த

போது சீதை வெளிப்பட்டாள் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். மண்ணைத் தோண்டினால் பொன் கிடைக்கும். பெண் கிடைக்க முடியுமா?

அவ்வாறு வந்த பெண் ஜனகனின் மகளாக வளர்க்கப்பட்ட படியால் அவனுக்கு எந்தவிதமான குறைவும் இருக்கவில்லை. தக்க வயதில் இராமனைக் கண்ட மாத்திரத்திலே காதல் கொண்டு அவரைத் திருமணம் செய்தும் விடுகின்றாள்.

ஆனாலும் விதி அவளை விடவில்லை. இராவணனால் தூக்கிச் செல்லப்பட்டு சொல்லொண்ட துயரடைந்து, கணவனால் அக்கினிப் பரீட்சைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு, இறுதியில் மண்ணுக்குள்ளே போய்விடுகின்றாள். பெற்றோரின் தயவுப் பெற்றுவிடாததால் தானோ அத்தனை துண்பங்களும் என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

அவ்வாறு பெண் குழந்தைகள்தான் வீசப்பட்டு விடுகிறார்கள் என்பதற்கில்லை. மகாபாரதத்தில் சூரிய தேவனின் அருளால் குந்திக்குப் பிறந்த மகனையும் அவள் ஆற்றில் விடுவிடுகின்றாள். பிள்ளைகளை வீசிவிடும் பழக்கம் காலகாலமாக இருந்துகொண்டே வந்திருக்கின்றது.

புகழ்பெற்ற குந்தியின் வயிற்றில் சூரியதேவனின் அம்சமாகப் பிறந்த கர்ணன், தான் வாழ்ந்த காலம் வரையிலுமே, தேரோட்டியின் மகன் என்ற பெயருடன், பிறப்பால் இழுக்குடையவன் என்ற எண்ணப்பாட்டுடனே வளர்ந்து வந்திருக்கின்றான். தன்னுடைய பிறப்பை அறிந்த பின்னாலும் மற்றையவர்களுக்காக அதை வெளிப்படாது, அவனின் மரணத்திற்குப் பின்பாகவே அதை வெளிப்படுத்தச் செய்தான்.

பெற்றோரிடம் இருந்து பிள்ளைகள் பிரிக்கப்படுதல் என்பதை எந்தக் காலத்திலும் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் ஏற்றுக் கொண்டுவிட முடியாது. அவர்களுக்குக் கடவுளால் வழங்கப்படும் முதல் ஸ்தானம் ஸ்திரமானதாகவே இருக்க வேண்டும். கண்ணுக்குப் புலப்படாத பல விடயங்களைச் சொல்லி மொட்டுக்களை நோகடிக்கக் கூடாது.

தங்கள் பங்கு முடிந்தவுடன் குழந்தைகளைக் குப்பைத் தொட்டியிற் போட்டுவிடும் பெற்றோர் இன்றுவரை இல்லாமற்

போகவில்லை. சுமுதாயத்தின் குப்பைகள் இவர்கள் என்பதால் குப்பைத்தொட்டியில் வைத்து வாழ்க்கையைத் தொடக்கி வைக்கிறார்களோ!

வாரிச எனப்படுவர்கள் தங்கள் பிரதிவிம்பமாக இருக்க வேண்டும். தங்கள் பெயரைச் சொல்ல வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்புத் தானே ஒவ்வொருவரிடமும் இருக்கின்றது. குழந்தைகளைத் தங்கள் அருகில் வைத்துக்கொள்ளாதவர்கள் எதற்காகப் பிள்ளையைப் பெற வேண்டும் என்று குமரனின் மனது கொதித்தது.

பண்டத்தைப் பெறுவதற்கும் பழி தீர்த்துக்கொள்வதற்கும் பின்னைகளைக் கடத்திச் செல்பவர்களையும் பின்னைகளைக் காட்டிப் பிச்சை எடுப்பவர்களையும் பார்க்கும்போது, அவனுக்கு கெட்ட கோபமே வருவதுண்டு.

தன்னாலே வாழ முடியாதவன், யோசனையில்லாமல் அடுத்தடுத்துப் பிள்ளைகளைப் பெற்றுவிட்டு அவர்களை வாழ வைக்க முடியாமல் திண்டாடும்போது ஆத்திரமே மேலிடுகின்றது.

13.

மாலை நேர விழாவைச் சிறப்பிப்பதற்குப் பிரபல சட்டத் தரணியும் மனித உரிமை நிலையத்தின் இணைப் பாளருமாகிய கமலசாந்தன் அவர்கள் வருகை தந்திருந்தனர். கருத்தாழம் மிக்க அவர்கள் அறிவுரைகளைக் கேட்பதற்காக அனைவருமே ஆவலாகக் குழுமியிருந்தனர்.

சிறுவர் உரிமைகள் தொடர்பான அடிப்படை விடயங்களை சிறுவருக்கு விளங்கும் முறையிலும், பெரியவர்களுக்கு அறிவுறுத்தும் விதத்திலும் சிறப்புரையாற்றுமாறு அவர் பணிக்கப்பட்டிருந்தார்.

“ஜக்கிய நாடுகள் தாபனத்தினால் மனித உரிமைகள் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டபோது, அதில் பெண்கள், சிறுவர்களின் உரிமைகள் தனியாக இடம்பெற வேண்டும் எனத் தெரிவிக்கப் பட்டிருந்ததன் பேரிலே சிறுவர்களுக்கான உரிமை பற்றிய தனித்துவம் எழுந்தது.

அதன்படி பதினெட்டு வயதிற்குக் குறைந்தவர்கள் அனைவருமே சிறுவர் என்ற வகைக்குள் அடக்கப்பட்டு விடுகின்றனர். அவர்கள் சுதந்திரமாக செயலாற்றவும் நடமாடவும், தமக்கெண் ஒரு பெயரைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கும், தந்தை தாயாரின் அரவணைப்பிலே வாழ்வதற்கும், சிறந்த வாழ்க்கை வாழ்வதற்கும், சுகயீனம் ஏற்படின் உதவி கேட்பதற்கும் தனது அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிப்பதற்கும், ஓய்வு நேரங்களில் விளையாடுவதற்கும் பயப்படாமல். வாழ்வதற்கும், சுகாதாரமாக வாழ்வதற்கும் மட்டுமின்றி, பெரியவர்களைப் போல இருப்பதற்கும் பல்வேறு உரிமைகளைப் பெற்றவராகின்றனர்.

சிறுவர்கள் தாம் முதன்முதலில் அறிந்துகொள்ளும், குடும்பம் என்ற அமைப்பினுள்ளே அன்புடனும், ஆற்றலை வெளிப்படுத்தும் வகையிலும் வாழ்ந்து கொள்ள வேண்டும். தமக்கு வழங்கப் பட்டிருக்கும் வசதிகளையும் சுதந்திரத்தையும் இளம் வயதிலேயே அவர்கள் அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

அவர்களுக்கு சரியான கருத்துக்களை வழங்குவதற்கு அவர்களுடன் வாழும் பெரியவர்களும் அவற்றை அறிந்திருத்தல் வேண்டும்.

சிறுவர் துஷ்டிப்பிரயோகம் என்பது அநேகமான சந்தர்ப்பங்களில் அறிந்தவர்கள், தெரிந்தவர்கள், நன்கு பழகியவர்கள் மற்றும் உறவினர்களாலேயே இடம்பெறுகின்றது. அவற்றைப் பற்றிய அவதானத்தைப் பெற்றோர் மேற்கொண்டு, அவர்களைக் காத்துக் கொள்ளுதல் அவசியமாகும். அவ்வாறானவர்களால் அவர்கள் மனதிலையும் உடல்நிலையும் பாதிக்கப்பட்ட பின்பு சட்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுதல் தேவையற்ற ஒரு விடயமாகும்.

பாலியல் ரீதியாக மட்டுமின்றி மனத்தளவிலும் அவர்களுடைய வளர்ச்சியின் சரியான அளவுகளை நாம் அவதானித்துக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும். இன்றைய உலகில் குழந்தைகள் அல்லது இளவயதினருக்கான அச்சுறுத்தல்கள் மிகவும் அதிகமாகும். அதிகரித்துவரும் தொழில்நுட்ப விருத்திகள் சிறுவர்களுக்கு அச்சுறுத்தலாக அமைவது கண்காடு.

ஒன்றைத் தெரிந்துகொள்ளும் ஆர்வமும் வேகமும் அதிகமாகக் கொண்டவர்கள் வெகு சுலபமாகவே இவ்வாறான பலவற்றினால் ஸர்க்கப்பட்டு விடுகின்றனர். அதிலும் முக்கியமாக அவற்றைப்பற்றித் தெரியாத பெற்றோர்களை அவர்கள் சுலபமாகவே ஏராற்றிவிட்டு, பெற்றோருக்குப் பெரிய எதிர்ப்பார்ப்புக்களை உண்டாக்கி அவற்றைக் கொள்முதல் செய்து முகப்புத்தகத்திலே இருக்கின்றனர். முகம் தெரியாதவர்களுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டு இறுதியில் சிக்கலான வலைகளில் வீழ்ந்து விடுகின்றனர்.

இவற்றினால் மாணவிகள்தான் அதிகமாகப் பாதிக்கப் படுகின்றனர். முகம் தெரியாத நபர்களிடம் இருந்து வரும்

தொடர்பினால், தேவையில்லாத பிரச்சினைகளில் மாட்டிக்கொண்டு விட்டு இறுதியில் வாழ்க்கையையும் தொலைத்துக்கொள்ளும் கட்டாயத்திற்கு வந்துவிடுகின்றனர். அவர்களின் சுதந்திரம் ஆற்றல் களும் அச்சுறுத்தலால் முடக்கப்பட்டுவிடுகின்றது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் எமது கடமையையும் எமக்குள்ள அதிகாரத்தையும் நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். எமது பிள்ளைகளை வழிநடத்துவதில் எதுவித தயக்கமும் இன்றி நடக்க வேண்டும்.

அவர்களுக்கு வழிகாட்டுவதில் பெற்றவர்களும் பெரியவர் களும் பின் நிற்கக்கூடாது. இளம்பிள்ளைகள் நாம் சொல்லிக் கேட்டுக்கொள்வார்களா என்று யோசித்துத் தாமதிக்கக்கூடாது. உங்களுக்கு உதவுவதற்கு சிறுவர்களைப் பாதுகாப்பதற்கு எத்தனையோ பேர் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் மூலமாகவும் உங்கள் குழந்தைகளுக்கு அறிவுரையை வழங்கலாம்.

தேசிய சிறுவர் பாதுகாப்புப் பிரிவு சிறுவர்களைப் பராமரிப்பதில் நல்வழிப்படுத்துவதிலும் முக்கிய பங்கை ஆற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. சிறுவர் நன்னடத்தை அதிகாரிகள் மூலமாகவும் உதவிகளைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

அனைத்தையும் விடவும், மாவட்ட நீதிபதி அந்த மாவட்டத்திலுள்ள அத்தனை சிறுவர்களுக்குமான உயர்மட்டப் பாதுகாவலனாவார். அவரை அனுகி பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வையும். பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

இவ்வாறான பாதுகாப்பு வளையங்களில் அவர்களின் வாழ்க்கை ஒடிக்கொண்டிருப்பதை அவர்களுக்குத் தெளிவாகச் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டும் அவர்களின் சுதந்திரத்தை அவர்கள் அறிந்துகொள்வதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளை பெற்றோரும் பாதுகாவலரும் செய்துகொள்ள வேண்டும்.

இளம்வயதில் ஏற்படும் பல மாற்றங்களைக் கண்டு, வியந்து அவற்றை சந்தேகத்துடன் நோக்கும் பல சிறுவர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் நெருக்கமாகப் பழகி அவர்களின் எண்ணத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். எப்படியான சிக்கலான

பிரச்சினையையும் அம்மாவிடமோ அல்லது அப்பாவிடமோ பகிர்ந்துகொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கையை அவர்களுக்கு ஏற்படுத்த வேண்டும். இதனால் அவர்கள் வெளியிலே சொல்லி ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் பலவிதமான பிரச்சினைகளும் இல்லாத போய்விடும்.

அவர்களின் ஆற்றலை வெளிப்படுத்துவதற்கு அவர்களைத் தூண்டி நிற்க வேண்டும். அவர்கள் பாடல்களை ரசிப்பவர்களாக இருந்தால், அவர்களிடம் அதை பற்றிக் கேட்க வேண்டும். அவர்களைப் பாட வைத்து ரசித்துக் கொள்ளவேண்டும். அவ்வாறான விடயங்கள் அவர்களின் நம்பிக்கையையும் நெருக்கத்தையும் அதிகரித்துவிடும்.

அவர்களால் செய்யப்பட வேண்டிய கடமைகளை மென்மையாகவே அவர்களுக்கு உணர்த்த வேண்டும். அவற்றைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு வாசிப்புப் பழக்கத்தை ஊக்குவிக்க வேண்டும். எதையாவது சர்வதேச வலைப்பின்னிலிற் தேடுவதற்குச் செல்வார்களேயானால், அவர்களின் கண்களைக் கட்டிக்கொண்டே, கிணற்றில் விழுத்திவிடும் அளவிற்கு மின்னினையம் பல மோசமான பாதைகளை அவர்களுக்குக் காட்டிக்கொடுக்கின்றது.

அதன் கோரப் பிடியிற் சிக்கிவிடாதவாறு அவர்களைக் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டியது அவர்களைச் சார்ந்தவர்களின் கடமையாகும்.

ஒட்டுமொத்தமாக சிறிய வயதில் உற்ற துணையாகவும் கடினம் பருவத்திலே நல்ல நட்பாகவும் அமைய வேண்டியது சிறுவர்களைச் சார்ந்தவர்களின் பொறுப்பாகும். அவற்றைத் தவிர அவர்களை அடிப்பதும், சிறைவைப்பதும் மட்டுமே ஏதாவது பலனைத் தந்துவிடுவதில்லை.

அனைவரையும் சிந்திக்க வைத்த அந்தச் சொற்பொழிவைத் தொடர்ந்து கொரவ விருந்தினராக வருகை தந்திருந்த வைத்திய கலாநிதி அவர்கள் பிள்ளைகளின் வளர்ப்பு சம்பந்தமாக சில விடயங்களைக் குறிப்பிடுவதற்காக எழுந்து வந்தார்.

சாந்தியின் மனம் அவளையும் கேளாமற் செல்லத் தொடங்கியது. நாலு வருடங்களுக்கு முன்பாக மகன் பிறந்தபோது நடந்த நிகழ்வுகள் மனத்திரையில் எழுந்து கொண்டன.

பிள்ளைகளுக்கு முதலாவது தாதி அம்மாவே. பிள்ளை பிறந்த நாள் முதலாக ஒரு தாதியைப் போலவே ஆகிவிட வேண்டும். இரவில் நித்திரை விழிப்பதிலும், பிள்ளைகளின் கண நேர உணர்வுகளைப் புரிந்துகொள்ளுவதிலும் அவர்களுக்குரிய வேகம் அங்கு காணப்பட வேண்டும் என்று வைத்தியசாலையில் தாதியர் சொன்ன வார்த்தைகள் நினைவுக்கு வரவே முழுமையான சந்தோசத்துடன் பிள்ளையைக் கவனித்து வந்தது அவனுக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

இயற்கையுடன் பொருந்தும் வகையில் அவர்களின் உணவு மற்றும் பழக்கவழக்கங்கள் அமைய வேண்டும் என்பதைக் கடுமையாகப் பின்பற்றுவதாக அவள் இருந்தாள். அத்தனை வசதிகள் அமைந்தபோதிலும் இயற்கையான உணவை வழங்கி பிள்ளையைப் பராமரித்து வந்தாள்.

அவர்களிடம் உள்ள விருப்பம் காரணமாகவும் நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னால் கிடைத்த குழந்தை என்பதனாலும், குழந்தைக்கு என்னையிட்டு குளிப்பாட்டுவதற்கு ஒரு பாட்டி வந்து போய்க்கொண்டு இருந்தார். குழந்தையை வெகு லாவகமாகத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு கடுமையாக அவர் செய்யும் விடயங்களை அவதானிக்கும்போது பதைப்பதைப்பாக இருக்கும்.

ஆனால் அவ்வாறான பயிற்சிகள் அவர்களுக்கு வழங்கப் பட்டால் மட்டுமே கையையும் காலையும் நேராக வைத்துத் தொழிற்பட முடியும் என்று தெரிவிக்கப்பட்டதானால் அவ்வாறு செய்வதற்கு அவள் அனுமதித்திருந்தாள்.

அவனுக்கு மற்றையவர்கள் சொல்லியது போலவே நான்கு மாதத்தில் குப்பற விழுந்தான் அவளின் மகன். ஆறுமாதம் கழிவதற்கு முன்பாகவே எழுந்து இருந்து தவழ ஆரம்பித்தான்.

எட்டு மாதத்தில் பிள்ளை நடக்கக் தொடங்கியதும் மிகவும் மனநிறைவாக இருந்தது. சாதாரணமாக சிறு சிறு வார்த்தைகளாகத் தொடங்கிய அவனின் பேச்சு, இரண்டு வயதில் மிகவும் அதிகமாகக் காணப்பட்டது.

என்ன இருந்தாலும் பிள்ளை தங்களைப் பற்றிச் சொல்லித் தங்களிடம் சேரவில்லையே என்று நினைத்தபோது அவளையும்

அறியாமல் நீர் சுரந்தது அவசரமாகக் கைகளை எடுத்து கண்ணீரூத் துடைத்தபோது அனைவரும் கரகோஷம் செய்வதை உணர்ந்ததும் பத்தடத்துடன் திரும்பி பார்த்தாள்.

வைத்திய கலாநிதி தன்னுடைய உரையை நிறைவு செய்துகொண்டு இறங்குவது தெரிந்தது. தன்னுடைய சிந்தனையில் அவருடைய உரையைக் கவனியாது விட்டேனே என்று அவள் தன்னைத் தானே குறைபட்டுக்கொண்டாள்.

விருந்தினர்களின் உரைகள் நிறைவு பெற்றதும் நன்றியுரையை வழங்குவதற்காக மேடையில் ஏறிச்சென்றார் நிர்வாகி.

14.

பிள்ளைகளை வைத்துப் பராமரிப்பதுடன் மட்டுமில்லாமல் அவர்களை உரிய பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பி, கல்வியை வழங்குவதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதை பல இல்லங்களிலும் காணப்படுவதாக சட்டத்தரணி சொன்னபோது பலருக்குமே ஆறுதலாக இருந்தது.

வவுனியாவில் ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்துத் தொண்ணாறிற்கு முற்பட்ட காலத்தில் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு சில சிறுவர் இல்லங்களே காணப்பட்டன. ஆனால் அதற்குப் பின்பாக நகர்ப்பகுதிக்கு உள்ளாகவே இல்லங்கள் தோற்றம் பெறத் தொடங்கியிருந்தது. போரினால் அநாதையாக்கப்பட்ட சிறுவர்களை வைத்துப் பராமரிக்கும் நோக்கோடு அவை தொடங்கப்பட்டன.

போரினால் நேரடியாகப் பாதிக்கப்படாது விடடிருந்தாலும், பாதை மூடப்பட்டிருந்ததால் பலவேறு சிரமங்களை நோக்கிய சிறார்கள், தொலைவில் அவர்களின் உறவினர்களுடன் தொடர்பை மேற்கொள்ள முடியாத நிலையில், தவிர்க்க முடியாத சந்தர்ப்பங்களில் நேரடியாகவே இல்லங்களில் அனுமதிக்கப் பட்டிருந்தனர்.

பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பப்பட்ட சிறுவர்கள், மற்றயவர் களுடன் சேர்ந்து படிக்கும்போது பாரபடசப்படுத்தப்படுவர்களாக இருந்ததையும் கண்டுகொள்ள முடிந்தது.

என்னதான் கல்வியிலே யாவருக்கும் சமம் என்பதை விளக்கும் இலவசக் கல்வி ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து நாற்பத்து ஐந்திலே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுவிட்டபோதிலும், கல்விக்கூடம்

என்ற வகையிலே பாரபடசப்படுத்தப்படும் விடயங்களில் இருந்து முழுமையான விடுதலையைப் பறை முடியாதவர்களாகவே இந்த அநாதைச் சிறுவர்கள் இருந்தார்கள்.

அவ்வாறான சிறுவர்களின் இடர்ப்பாடுகள் பற்றி ஓரளவு வயதிலேயே தெரிந்து கொண்டவனாக குமரன் இருந்ததற்குக் காரணம் அவனுடன் படித்த அநாதைச் சிறுவனான மாதவன், அவனுடன் நெருக்கமான நட்புக்கொண்டு இருந்ததால் அவனை குமரன் அடிக்கடி நினைத்துப் பார்த்ததுண்டு.

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த ஒரு இல்லத்தில் இருந்து படித்துக்கொண்டிருந்த அவன் பெற்றோரின் ஸ்பரிசித்தையே பெற்றிருக்காத ஒரு சிறுவன், குமரனைப் படிப்பிற்காக அவனின் பெற்றோர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பியிருந்ததால் அவனுடன் சேர்ந்து படிக்கும் வாய்ப்பு அவனுக்குக் கிட்டியது.

படிப்பில் மிகவும் திறமைசாலியாக இருந்த அவன் எல்லாப் பரீட்சையிலும் முதல்நிலைப் புள்ளிகளைப் பெற்று அனைவரின் கவனத்தையும் பெற்றிருந்தான். எந்தப் பரீட்சை வைத்தாலும் எந்தப் போட்டிகளுக்குச் சென்றாலும் தனக்கெனத் தனித்துவமான வெற்றியைப் பெற்றபடி வந்து நிற்பான். ஆசிரியர்கள் பலருக்கும் அவனின் மேல் நல்ல அபிப்பிராயம் இருந்தது.

அவன் மேல் பொறாமை கொண்ட ஏனைய மாணவர்கள் அவனை நோக்கிக்கச் செய்யவென்று பலவிதமாகவும் முனைந்து நிற்பார்கள். அவனின் அம்மாவையும் அப்பாவையும் கடுமையாகக் குறைத்து அவன் முன்னாலே பேசிக்கொண்டிருப்பார்.

அவர்களுக்குப் பதில் சொல்லாது, அவன் குனிந்திருந்தபடி அழுதுகொண்டிருப்பான். அப்பொழுதுமே அவனின் அருகில் போய் அனைப்பதுபோல காட்டி அவனைக் கிள்ளிவிட்டு வருவார்.

குமரனுக்கு அந்த சேட்டைகள் பொறுக்க முடியாதிருக்கும். அப்படிச்செய்ய வேண்டாம் என்று அவர்களுக்கு அறிவுரை சொல்வான்.

அவன் சொல்லுவதையும் கேட்காமல் அவர்கள் அவனைத் தொடர்ந்து துன்பறுத்திக் கொண்டேயிருந்தனர். ஒரு நாள்

எதிர்பாராதவிதமாக அவன் படித்துக்கொண்டிருக்கும்போது அவனின் சட்டைப்பைக்குள் கட்டெறும்பைப் போட்டுவிட்டனர்.

துடித்து எழுந்து அவன் அந்தரப்படவே, அவனின் சட்டையைக் கழற்றி எறும்புகளைத் தடிவிட்டு, அவனுக்கு அணிவித்தான் குமரன்.

வகுப்பில் அத்தனை பெண்களுக்கு முன்பாகக் கழற்ற வேண்டி வந்ததே என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்ட அவன் அழுது கொண்டே வெளியேறிவிட்டான். அவன் அதற்குப் பிறகு பாடசாலைக்கு வரவில்லை.

உயர்தரப் பரீட்சை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த சமயம், அவன் பள்ளிக்கு வராதது குறித்து அதிபர் விசாரித்தபோது குமரன்தான் இந்தப் பிரச்சினையைத் தெரிவித்தான். அந்த நிகழ்வுக்குப் பின்னால் அவன் பாடசாலைக்கு வரவேயில்லை என்பதை நினைவுபடுத்தினான்.

மிகவும் இருக்கம் கொண்ட அதிபரால் இந்த விடயத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. கோபமடைந்த அதிபர் அந்த மாணவர்களைத் தண்டிப்பதாகச் சொல்லி அவர்களின் பெற்றோரை வரவழைத்தார்.

பெற்றோரின் வேண்டுதலுக்காக அவர்களைப் பாடசாலையில் இருந்து நீக்காமல் விட்டுவிட்டார். அவர்களும் அதற்குப் பிறகு அவனை துன்புறுத்த மாட்டோம் என்பதைத் தெரிவித்தார்கள்.

இருப்பினும் அச்சும் மற்றும் அவமானம் காரணமாக அந்தப் பையன் அதற்குப் பிறகு அந்தப் பாடசாலைக்குள் வரவேயில்லை. ஆனால் பரீட்சை நடந்துகொண்டிருக்கும்போது வந்து எழுதிவிட்டுச் சென்றான்.

கலைப்பீட்டத்திற்குத் தெரிவாகிச் சென்ற அவன் தொடர்ந்தும் உதவியைப் பெற்று அங்கு முதன்மையாகத் தேறினான். பின்பு அரசாங்கத்தின் நிர்வாக சேவைகள் பரீட்சையில் தேர்ச்சி பெற்று, தற்பொழுது பிரதேச செயலாளராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருக்கிறான்.

அவனைத் துன்புறுத்திக் கொண்டிருந்தவர்களில் ஒருவன் அவருக்குக் கீழே காரியால் ஊழியனாகச் சேவை புரிகின்றான். அவர்கள் இருவரையும் அண்மையில் பார்த்த குமரன் விதியை எண்ணி சிரித்துக்கொண்டான்.

கல்வி எவ்வாறு கீழ்நிலையில் இருக்கும் ஒருவனை முன்னேற்றிவிடுகின்றது என்பதை நினைத்துக்கொண்டான். வருந்தி ஒருவன் கற்றுக்கொண்ட கல்வி அவனை சமுதாயத்தில் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுவது மட்டுமல்ல, பாதுகாப்பையும் மரியாதையையும் ஏற்படுத்துகின்றது என்பதையும் கண்கூடாகப் புரிந்துகொண்டான்.

குமரனின் மீது மாதவனும் அதிகமாக அன்பு வைத்திருந்தான். ஆபத்தில் கைகொடுத்தவன் மனிதாபிமானத்துடன் நடந்து கொண்டவன் என்ற எண்ணத்தினால் குமரனின் மீது அளவு கடந்த மரியாதையை வைத்திருந்தார் அந்தப் பிரதேச செயலாளர்.

அந்த ஊரிலேயே ஒரு பணக்காரப் பெண்ணை மணந்து சந்தோசமாக வாழ்ந்து வருகின்றார். தனது தொழிலால் அப்பகுதி மக்களுக்கு மிக உயர்ந்த சேவையை வழங்கி அனைவரின் மனதையும் கவர்ந்தவராக இருக்கின்றார்.

கல்வி கற்பதில் அநாதைச் சிறுவர்களுக்கு வரக்கூடிய இடர்ப்பாடுகள் என்பதை நினைத்தபோது அவரின் முகம் தான் குமரனுக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

பாடசாலைக் காலத்தில் தங்கள் பங்கு பற்றி நடித்த ஒரு நாடகம் திடீரெனக் கண்முன்னே வந்தது. மகாபாரதத்தில் வரும் ஒரு கட்டத்தை புராண நாடகப் போட்டிக்காக அவர்கள் அமைத்திருந்தனர். அதில் ஒரு துரோணராக அவன் வேடம் ஏற்றிருந்தான்.

பாண்டவர்களுக்கும் கெளரவர்களுக்கும் குருவாக விளங்கிய துரோணரிடத்துப் பிற்பயிற்சி பெற விரும்புகிறான் ஏழை மாணவனாகிய ஏகலைவன்.

ஏழை என்ற காரணத்தால் அவன் தாழ்ந்த குடியிற்பிறந்தவன் என்பதால் அவனை மாணவனாக ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறார் அவர்.

ஆனால் அவனோ அவரைப் போலவே ஒரு பொம்மையைச் செய்து அதை வைத்துப் பூசித்துப் பயிற்சி பெறுகிறான். ஈற்றில் அரிய பல வித்தைகளையும் கற்றுக்கொள்கிறான்.

ஆனால் அதிகார வர்க்கமோ, அவனின் வலது கைப்பெருவிரலைத் தரும்படி அவனிடம் கேட்டு நிற்கின்றது. தனது உதவியே இல்லாமல் ஏகலைவன் கற்ற கல்விக்காக வலது கைப்பெருவிரலைக் கேட்கிறார் துரோனர்.

“இயற்கையினிடத்துக் காணப்படும் கரையில்லாத் திறமைகள் பாமரரிடம் இருப்பதில் அர்த்தமில்லை. அரும்பெரும் செயல்களைச் சாதிக்க உதித்த அருச்சுனன் போன்றோருக்கு அஸ்திர சாஸ்திர வித்தைகளிலே பாண்டித்தியம் இருப்பதுதான் உசிதம்” என்று துரோனர் வாயிலாக தன்னிடம் இருந்து வந்த அதிகார வர்க்கத்தின் வார்த்தைகளை நினைத்துப்பார்த்தான்.

சிப்பியில் முத்து என்று பாராட்டப்பட்டாலும் அந்த முத்து வெளியிலே தலையெடுப்பதற்கு எத்தனை சிரமப்படுகின்றது என்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தவன், குழந்தையொன்றைத் தூக்கி விளையாடிக் கொண்டிருந்த மனைவியின் அருகில் சென்றான்.

15.

சிறுவர் உரிமைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு காவல் துறையினரும் அவற்றை உறுதிப்படுத்துவதற்கு சிறுவர் நன்னடத்தை உத்தியோகத்தர்களும் பணிபுரிந்துகொண்டிருப்பதைக் கேள்விப்பட்ட மாத்திரத்திலேயே மனதில் ஒரு பாரம் குறைந்ததைப் போல இருந்தது சாந்திக்கு.

பெற்றோர் இல்லாத சிறுவர்கள் என்பதை நோக்கியபோதே, அவர்கள் உணவுக்காகக் கையேந்தும் நிலையைப் பெற்றுவிடுவர். கயவர்களால் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்பட்டுவிடுவர் என்று துணுக்குற்ற அவனுக்கு அரசாங்கம் அவர்களைப் பாதுகாப்பதற்கு ஏற்றவாறான ஒழுங்குகளைச் செய்திருக்கிறது என்பதைக் கேள்விப்பட்ட போது மகிழ்ச்சியே ஏற்பட்டது.

தன்னுடைய குழந்தையும் இவ்வாறான ஏதும் இக்கட்டில் மாட்டிக்கொள்ளுமானால் அவர்களைச் சட்டமே காத்துக்கொள்ளும் என்பது தெளிவானபோது அந்த அபலைத்தாயின் மனது ஆறுதல் பட்டுக்கொண்டது.

சிறுவர் நன்னடத்தை உத்தியோகத்தர்கள் அனைத்து அநாதை இல்லங்களுக்குச் சென்று வருவதற்கும் மேற்பார்வை இடுவதற்கும் அதிகாரமுடையவர்கள் ஆதலால் அவர்களிடம் சொல்லியும் தனது குழந்தையைத் தேடலாம் என்று யோசித்தாள்.

அந்த எண்ணத்தை தனது கணவனிடம் தெரிவித்தபோது அவரும் ஏற்றுக்கொண்டதனால் வவுனியாவிலுள்ள சகல அதிகாரி களுக்கும் தெரிவித்து, தங்கள் பிள்ளையைத் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர்.

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பதாக தொலைத்த சிறுவனைத் தேடுவது என்பது அத்தனை சுலபமாக இருக்கவில்லை. ஒவ்வொரு முன் பள்ளிகளிலும் உள்ள ஆசிரியைகள் ஊடாக எடுத்து வளர்க்கப்படும் பின்னைகளின் விபரத்தைத் திரட்டிகொள்வதே உசிதம் என அவர்களுக்குப்பட்டது.

இந்த விடயத்தில் உச்சமட்ட இரகசியம் பேணப்பட வேண்டும் என்பதை அவர்கள் தங்களுக்குள் தெரிவித்துக் கொண்டனர். அத்துடன் விடயத்தைப் பெறும் போது மிகவும் சாதாரணமாக, உணர்ச்சிவசப்படாததாக அவற்றை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் தெரிவித்துக் கொண்டனர்.

ஒரு வேளை அந்தப்பிள்ளை முன் பள்ளியில் அனுமதிக்கப் படாதிருக்குமானால் அதை எவ்வாறு கண்டுபிடிப்பது என்று ஒரு அதிகாரி கேட்டார். இந்த விடயம் சற்று சிக்கலாக இருக்கும் எனவும் அவர்களுக்குப் புலப்பட்டது.

எதற்கும் பத்திரிகையில் விளம்பரம் கொடுத்துத் தேடிப் பார்க்கலாம் என்ற கருத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டனர். பின்னை காணாமற் போன இடம் மற்றும் சந்தர்ப்பத்தையும் குறிப்பிட்டு சாதகமாக விளம்பரப்படுத்தலாம் என்று தீர்மானித்துக்கொண்டனர்.

அதையடுத்து சகல பத்திரிகைகளிலும் தகவல் கொடுக்கப் பட்டது. தகுந்த சன்மானமும் வழங்கப்படும் எனவும் தெரிவிக்கப் பட்டது. சன்மானத்திற்காகவாவது அவர்களின் குழந்தையை கொண்டு வந்து சேர்ப்பர் என்று அந்தப் பெற்றோர் நினைத்திருப்பர் போலும்.

ஆனால் அவர்கள் எதிர்பார்த்ததைப் போல சாதகமான எதுவுமே நடந்திருக்கவில்லை. பத்திரிகையில் தெரிவித்து இரண்டு மாதங்கள் கடந்த பின்பும், அவர்களுக்கு எதுவும் தெரிய வராதிருக்கவே குழப்பமடைந்தாள் சாந்தி.

“வேறு ஒருவருடைய பின்னையை வைத்து வளர்ப்பது என்பது சட்டப்படி குற்றம். அந்தக் காலமா பத்துப் பின்னைகளோடு ஒன்றாக வைத்து வளர்ப்பது சன்மானத்திற்கு ஆசைப்பட்டு

யாரும் பிரச்சினைகளில் வந்து விழுமாட்டனம்” என்று நண்பர்கள் சொல்லுவதில் உண்மை இருக்கிறது என்பதை குமரன் புரிந்து கொண்டான்.

இரகசியமாகத்தான் தேட வேண்டும் என்பது உறுதியாகவே, கிராமப்புறங்களுக்குச் சென்று வேலை செய்யும் பலருக்கும் இதைத் தெரியப்படுத்தியிருந்தனர். அவர்களும் உறுதியுடன் தேடத் தொடங்கினர்.

தற்பொழுது நாலு வயதை அண்மித்துக் கொண்டிருக்கும் அனைத்துப் பிள்ளைகளிலும் அவர்களின் கவனம் சென்று கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு கிராம சேவையாளர் பிரிவிலும் இரு அதிகாரிகள் வேறு வேறாகச் சென்று பிள்ளைகளைப் பற்றிய விபரங்களைத் திரட்டினர்.

ஆனாலும் இந்த வேலை எவ்வளவு கடினமானது என கடந்து கொண்டிருந்த ஒவ்வொரு தினங்களும் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. தேடல் அதிகமாகும்போது இரகசியத்தன்மை என்பது குறைவது போலும் புலப்பட்டது.

கடல் கடந்து செல்லப்பட்ட சீதையைத் தேடிச் சென்ற வானரங்களைப் போலல்லாமல் தரைமார்க்கமாகச் செல்லும் மனிதர்களின் வேகத்தில், மனோ வேகம் ஈடுகொடுக்காமல் தவித்துக்கொண்டது.

வெளிப்படையாக அசோக வனத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த சீதையை சுலபமாகவே அனுமன் கண்டுவிட்டதைப் போல அமையவில்லை, குழந்தையைத் தேடிச் சென்ற அவர்களின் தேடல்.

தன்னைப் பற்றியோ, இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பாக தொலைத்திட்ட தன்னுடைய தாய் தந்தையரைப் பற்றியோ எதுவும் சொல்லத் தெரியாத, யாரோ இருவரின் அன்புச் சிறைக்குள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அந்தக் குழந்தையை எப்படியான உத்தியைக் கொண்டு தேடுவது என்பதும் தெரியவில்லை.

அதற்கு ஒரேயோரு வழி, அந்தப் பிள்ளையை அவர்களிடம் வந்து சேர்ந்த பிள்ளை என்பதை தெரிவிக்கக்கூடிய உற்றார்,

உறவினர்களினுடாக அறிந்துகொள்வது தான் என்று யோசித்தனர். அதன்படி சிலரை அணுகவும் முடிந்தது.

ஆனாலும் உற்றார், சுற்றும் இல்லாதவர்களாக ஏழைகளிடம் குழந்தை இருந்தால் அதுவுமே சாத்தியப்படப் போவதில்லை என்பதை வெசுசீக்கிரத்தில் அவர்கள் புரிந்துகொண்டுவிட்டார்கள்.

எப்படியிருந்தாலும் அந்த விடயத்தை வெற்றிபெறச் செய்தேயாக வேண்டும் என்ற தீவிரத்துடனேயே அவர்கள் இருந்தனர். கிராமங்களில் பலவிதமான அபிவிருத்தித் திட்டங்களும் முன்னெடுக்கப்படுவதால் ஏதாவது தகவல் திரட்டுவதைப் போல அணுகவும் முயன்றனர்.

பல விடயங்களையும் பல அதிகாரிகளுடனும் பகிர்ந்து கொண்டதில், முன்பள்ளிகளினுடாக தேடுதலை மேற்கொள்ளலாம் என்பதே மிகச் சரியான முடிவு என்பதையும் குறித்துக்கொண்டனர்.

இதன்படி முதற்கட்டமாக வவுனியா பிரதேச செயலாளர் பிரிவுக்குள் அடங்கும் அனைத்து முன்பள்ளிகளின் ஆசிரியர்களின் ஒத்துழைப்புடன் இந்த ரகசியமான தேடுதல் நடைபெற்றது. மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் குமரன் இதிலே இறங்கினான்.

அதற்குள் கண்டுபிடிக்க முடியாத போது, முழு நம்பிக்கையும் இழந்துவிட்டதைப் போல குமரனுக்குத் தோன்றியது. அத்தனை தூரத்திற்கு அப்பால் கொண்டு செல்லப்பட்டு குழந்தை கிடைக்குமா என்ற சந்தேகம் எழுந்தது.

ஆனால் மற்றைய பிரிவுகளுக்குள்ளேயும் பிள்ளை இருக்கக்கூடும் வவுனியா நகரத்திற்கு அனைவரும் வந்து போவதால் மனதைத் தளரவிடாது. ஏனைய பிரிவுகளிலும் தேடிப் பார்க்கலாம் என்று சொன்ன நண்பர்கள் அவனைத் தேற்றினர்.

தொடர்ந்தும் இந்தப் பணியில் பணம் செலவாகிக் கொண்டேயிருந்தது. இருப்பினும், அவர்களின் அர்ப்பணிப்பான தேடலையும் பிள்ளையும் கொண்டிருந்த பாசத்தினாலும் எதையுமே பொருட்படுத்தாது செலவழித்துக் கொண்டிருந்தான்.

பிள்ளை உயிருடனே இருக்கின்றது என்று ஒரு நம்பிக்கை அவர்களிடத்தில் இருந்துகொண்டே இருந்தது. இதனால் பிள்ளையைப் பற்றிய ஏதாவதோரு தகவலை அறிந்தேயாக வேண்டும் என்ற எண்ணம் மேலோங்கியிருந்தது.

“பிள்ளை செத்துப் போயிருந்தாலுமே அந்தச் செய்தி எனக்கு வரட்டும். இப்பிடி எதையும் தெரியாமக் கவலப்பட்டுக்கொண்டு வாழ முடியாது” என்று நன்பர்களிடம் சொன்னான்.

அவனுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்ற சிந்தனை அவர்களிடமும் தீவிரமாகவே காணப்பட்டது.

அவ்வாறே தேடல் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது வவுனியா வடக்கு பிரிவிற்குச்சென்ற ஒருவர் மூலமாக சந்தோசப்படும் படியான செய்தி ஒன்று கிடைத்தது.

நெடுங்கேணியில் ஒலுமடுவிலுள்ள ஒரு சாதாரண ஏழைத் தொழிலாளியிடத்து, இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பாக வவுனியா நகரிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட குழந்தை வளருகிறது என்ற விடயத்தை அந்த அதிகாரிகள் மூலம் தெரிந்து கொண்டனர்.

16.

இரவின் போர்வையை விலக்கிக்கொண்டு ஆதவன் எழுவதற்கு சற்று நேரமாகும் என்பதைக் காட்டி நின்றபோது, இருட்டிலே செய்து முடிக்க வேண்டியவற்றைத் திட்டமிட்டவாறு அங்கும் இங்கும் நடந்து கொண்டிருந்தது சேவல்.

சுற்றாடலின் வெப்பநிலை குறைவடைந்ததனால் நீரை ஆவியாகக் கொண்டு மேலெழுந்த முகில் பனிப்புகாரர் விரித்திருக்கவே போர்வையில்லாது படுத்திருந்த மேனிகளில் குஞ்சமையை உணர்ந்து கொண்டது.

அதிகாலையின் நித்திரையை மனதுக்குள் அனுபவித்தவர் களாக ஆழந்த உறக்கத்தில் இருக்கும் மனிதருக்கு, பொழுது புலனாகும் வேளையில். நடக்க வேண்டிய நிகழ்வுகள் கனவுகளாக எழுந்து கொள்ளும் நேரம் அது.

காலையிற் கண்ட கனவு பலிக்கும் என்பார்களே. அப்படியான பலிக்க வேண்டிய கனவு மனதிற்குள் நிறைந்துவிடவே, நிம்மதியான உறக்கத்தில் இருந்து விழித்துக்கொள்வதைப் போல நோவில்லாமற் திறந்துகொண்டது அவளின் இமைகள்.

சேவல் கூவுவதற்கு முன்பாகவே விழித்துக்கொண்ட சாந்திக்கு என்றுமில்லாத குதாகல விடியலாக அன்றைய நாள் விடிந்தது. புது உலகத்தில் வந்து நின்றுவிட்டதைப் போல கண்களை விரித்தவாறே சற்றும் முற்றும் பார்த்தாள்.

பறவையைப் போலவே மகிழ்ச்சி கொண்டவளாக பாட்டுப் பாடுக்கொண்டே படுக்கையை விட்டு எழுந்தாள். கட்டவிழ்ந்து கிடந்த கூந்தலை எடுத்துக் கையால் முடிந்துவிட்டு, ஆவலாக ஓடிச்சென்று விட்டை ஒழுங்குபடுத்தலாளாள்.

அவள் மனம் சிறகடித்துப் பறந்து கொண்டிருந்தது. முதல் நாள் சிறுவர் நன்னடத்தை அதிகாரி சொன்ன சொற்களை அசைபோட்டுப் பார்த்தது.

வவுனியா நகரத்திலிருந்து இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக எடுத்துச் செல்லப்பட்ட குழந்தை ஒலுமடுவில் வளர்ந்து வருகின்றது. அது சாயலிலும் இவர்களை ஒத்ததாகவும், இரண்டு வருடங்களின் முன்பாக அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட குழந்தையின் புகைப்படங்களில் ஓரளவு சாயலைக் கொண்டிருப்பதாக இருக்கிறது என்பதைச் சொல்லியிருந்தார்கள்.

அன்று காலை வேளையிலேயே ஒலுமடுவிற்குச் சென்று வரலாம் என்று கணவன் சொன்னதனால், அதிகாலை வேளையோடு எழுந்து விட்டு வேலைகளை ஒழுங்குபடுத்திவிட்டுச் செல்லலாம் என்ற எண்ணத்துடன் படுத்தவளுக்கு இரவு முழுவதுமாகவே நித்திரை வந்திருக்கவில்லை.

எப்போதுதான் பொழுது விடியுமோ என்ற ஏக்கத்துடனேயே படுத்தவள், பாதி ராத்திரி தாண்டியதுமே எழுந்துவிட்டாள். நேரத்தைப் பார்த்தபடியே உறக்கமா விழிப்பா என்று புரியாமலே உறங்கிக் கொண்டிருந்தவளுக்கு மனதுக்குள் ஆயிரம் எண்ணங்கள் புரண்டோடிக் கொண்டிருந்தன.

ஒன்றரை வயதின் போதே ஓரளவாகக் கதைக்கத் தொடங்கியிருந்த அவளது மகன், ‘அம்மா’, ‘அப்பா’ ‘சோறு’ என்று சில சொற்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்த அவன் படு சுட்டியாக இருந்தான்.

தான் சொல்லுவது அனைத்தையும் விளங்கிக்கொள்வதுடன், தனது சில எதிர்பார்ப்புகளின் பெற்றோரை வலுக்கட்டாயமாகத் தள்ளிவிடுவதும் உண்டு. அன்னை தந்தையருக்குத் தான் மட்டுமே ஒரேயோரு செல்லம் என்பதைப் பல வழியிலும் வெளிப்படுத்தி யிருந்தான்.

‘அம்மா’ ‘அம்மா’ என்ற சொற்களுடனேயே தேவைப்படும் விடயத்தைச் சுட்டிக்காட்டி, தனது தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுமாவிற்கு அறிவு கொண்டவனாக இருந்தான்.

இப்பொழுது அவன் எப்படியிருப்பான் என்று யோசித்துப் பார்த்தான். முன்னர் இருந்த தோற்றத்தை விடவும் சற்று உயர்மாக மெல்லிய தோற்றத்துடன் நிறத்தில் குறைந்து ஒரு குழந்தை அவளின் மனக்கண் முன்னால் தோன்றியது.

அம்மாமாரின் எண்ணம் அவ்வாறுதான் இருக்கும். தங்களை விட்டுத் தூரத்தில் வளரும் பிள்ளை சரியான பராமரிப்பு இன்றி வாடி இருப்பதாகவே அவர்களது மனசாட்சி எண்ணிக்கொள்ளும்.

அல்லது ஏழைக் குடியானவனிடம் இருக்கிறது என்று சொன்னதனாலோ தெரியவில்லை. தனது குழந்தை சரியான கவனிப்பின்றிக் கஷ்டப்படுவது போல இருந்தது. செய்து கொண்டிருந்த வேலைகளில் திடீரென வேகம் குறைந்தது.

அதற்காக ஏன் வருத்தப்பட வேண்டும் என்று அவளின் இன்னொரு மனசாட்சி கேட்டது. குழந்தைதான் இங்கு வந்துவிடப்போகிறதே. அதை நன்கு பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது தானே!

அந்த எண்ணம் அவளுக்கும் நிம்மதியைக் கொடுத்து. மோசமான கடந்த காலத்தை மறந்துவிட்டு தங்களுடைய மகனுக்கு ஒளியமயான எதிர்காலத்தைக் காட்ட வேண்டிய தருணம் வந்து விட்டது. இனியென்ன கவலை என்று நினைத்தபோது மறுபடியும் மனம் மகனிடம் வந்து நின்றது. அவன் இப்போது எப்படியிருப்பான்?

அநேகமாக எல்லா வார்த்தைகளும் பேசத் தொடங்கிய வனாகவும், தனது தேவைகளை வெளிப்படையாகவே சொல்லக் கூடியவனாகவும், சொற்றொடர்களாகக் கதைக்கக் கூடியவனாகவும் இருப்பான் என்று அவளுக்குத் தோன்றுகிறது.

“அம்மா அப்பா என்னைவிட்டு எப்படி இருந்தீர்கள்” என்றவாறு அவளின் கழுத்தைக் கட்டிப்பிடித்தவாறே கேட்பது போல இருந்தது.

அவளின் கண்களில் இருந்து நீர் சுரந்தது. “எங்கட காலம் மகன். உன்ன விட்டுப் பிரிய வேண்டியதாப் போட்டு. இப்பத்தான் நல்ல காலம் பிறந்திட்டுதே. நாங்க வந்திடம்.” அவளின் உதடுகள் அசைந்தபோது தான் நினைவுக்கு வந்தாள்.

ஏதோ பத்து வருடங்களாகப் பிரிந்து இளைஞர்களைக் காணப்போவது போல்தான் ஒரு உணர்வு வருகின்றது. ஆனால் இன்னும் அவன் சிறுபிள்ளை தானே. எங்களை அடையாளம் கண்டு கொள்வானோ? என்ற சந்தேகம் எழுந்தது.

இரண்டு வயதிலேயே பிரிந்துவிட்டதால் இந்த விடயத்தை அவ்வளவு உறுதியாகச் சொல்ல முடியாது என்ற நினைப்பு வந்தபோது கவலையும் எழுந்தது. சந்தோசத்தை மறந்த மனது வருந்தத் தொடங்கியது.

பெற்ற தாயைப் பிள்ளைக்கும் பெற்றவர்களுக்கு பிள்ளையையும் புதிதாக அறிமுகப்படுத்த வேண்டிய நிலை வந்துவிட்டதே என்று வருந்தினாள். படங்களிலும் கதைகளிலும் அறிய வரும் போதிலே அழுது வருந்தும் அவனுக்கு, தன் வாழ்க்கையில் இப்படியொரு நிலை வந்துவிட்டதே என்று கலக்கம் எழுந்தது.

ஊன், உறுக்கம் மறந்து, உடலெங்கும் நொந்து பிள்ளையைப் பெற்றுக்கொள்வது அவர்களை தாலாட்டிச் சீராட்டி வளர்த்தெடுக்கும் சந்தோசத்தை அனுபவிப்பதற்கு மட்டுமல்ல, தள்ளாத வயதில் தங்களைத் தாங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத்தானே.

பிள்ளையை உயிரோடு பறிகொடுத்து விட்டுத் தவிப்பது என்பது எத்தனை கொடுரமானது என்பதை வாழ்க்கையில் அனுபவித்தவர் அவள். இந்த நிலைமை எந்தத் தாய்க்குமே வரக்கூடாது என்று மானசீகமாக நினைத்துக்கொள்பவள் அவள்.

இனி எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலுமே பிள்ளையைப் பிரியும் நிலைமையைப் பெற்றுவிடக்கூடாது என்பதை உறுதியாக்கிக் கொண்டாள். அதிகாலையில் சந்தோசமாக எழுந்தபோதும் கண்கள் நீர் சுரப்பதை மட்டும் மறந்துவிட மறுக்கிறது.

எல்லாம் சரியாக அமைந்துவிடும் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டாலும் அலையும் மனது குழப்பத்தை ஏற்படுத்தி விடுகின்றது. அதன் வெளிப்பாடாக கண்கள் நீரைப்பொழிய ஆயத்தமாகவே இருக்கின்றன என்று நினைத்தபோது சிரிப்பும் வந்தது அவனுக்கு.

“ஆம் சிரித்துக்கொண்டே இருக்க வேண்டியவள் நீ. காலத்தின் கட்டாயத்தால் கண்ணீர் சிந்திவிட்டாய். தொடர்ந்தும் அவனும்பிக்கையை வளர்ப்பவது சரியல்ல. பிள்ளையைக்கொண்டு வந்து சந்தோசத்தைக் கொண்டாடு என்று மனம் சொல்லவும் குளித்துவிட்டு வருவதற்காகக் குளியலறைக்குள் நுழைந்தாள்.

குளித்துவிட்டு வந்து சாமிப் படத்தின் முன்னால் நின்றபோது மனதில் அமைதி நிறைத்துக்கொண்டது. பிள்ளையைக் கொண்டு வந்தவுடன் அவனின் கைகளாலேயே விளக்கை ஏற்றுவது என்று எண்ணிக்கொண்டாள்.

நேரம் கடந்து போவது போல தெரியவும் கணவன் இன்னும் எழும்பவில்லை என்பது தெரிந்தது. அவரை சென்று எழுப்பலாமா என்று யோசித்தபடியே படுக்கையறை நோக்கி வருகின்றாள்.

கணவன் சோம்பல் முறித்துக்கொள்ளும் சத்தம் கேட்டது. தேநீரைத் தயாரித்துக்கொள்ளலாம் என்ற எண்ணத்துடன் அடுக்களைக்குள் நுழைந்தாள். விரைவாக அடுப்பைப் பற்ற வைத்து தேநீர் தயாரிக்கும் வேலையை ஆரம்பித்தாள்.

அவளைப்போலவே உற்சாகத்துடன் எழுந்து வந்த குமரன், மனைவியின் அருகே வந்து அவனின் முகத்தைத் திருப்பிப் பார்த்தான்.

அதிகாலையில் சோபையிழந்து காணப்படும் அவனின் முகம் அன்று மலர்ச்சியாக இருப்பதை தானும் உணர்ந்ததாகப் பார்வையில் உணர்ந்தினான்.

17.

குதாகலமும் உற்சாகமும் கொண்டதும் வேலைகள் நோவின்றி நடப்பதும், பண்டங்கள் அங்கும் இங்கும் பறப்பதும் மனிதனின் உணர்வை வெளிப்படுத்துவதற்கான முறைகளேயாகும். குழந்தையைத் தேடிச் செல்லும் தம்பதியரின் வெளிப்பாடுகள் அந்த வீட்டை அன்று அமர்க்களப்படுத்தியது.

பிள்ளையை வரவேற்கவென பலதையும் செய்து கொண்டிருந்தவர்கள், வான் வந்து நிற்கும் சத்தத்தைக் கேட்டதும் விழித்துக்கொண்டனர். அவசர அவசரமாக வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு புறப்பட்ட அவர்கள் வானில் ஏறியிருந்ததும் வான் வவுனியா நகரை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

தவசியாகுளத்தில் இருந்து மேற்குத் திசையாகச் சென்று அம்மி வைத்தான் சந்தியை வாகனம் அடைந்தது. பின்பாக தாண்டிக்குளம் நோக்கி வாகனம் பயணிக்கத் தொடங்கியது.

வழிநெடுகிலும் அமைந்திருந்த பசுமையான வயல்களைக் காணும்போது மனங்களில் ஆனந்தம் குடிகொண்டது. வவுனியா மாவட்டத்தில் எங்கிலும் பரந்திருக்கும் இருவாட்டி மண்ணின் செழுமையை பச்சை நிறத்தில் பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தன.

தங்களை நோக்கியவாறே இருமருங்கிலும் வரிசையாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும் மரங்களிடம் மனமாகப் பேசிக்கொண்டே வந்தாள் அவள். சற்று நேரத்தின் பின்பாக அதே வழியாக தங்கள் பிள்ளையுடன் வருவோம் என்பதை மனதுக்குள் சொல்லிக்கொண்டே அமர்ந்திருந்தாள்.

வவுனியாவின் மாவட்டத்தில் மண்ணின் சிறப்பு எந்த விடத்தையும் பச்சைப்பாசேல் என்று ஆக்கிவிடுகின்றது. கண்ணுக்குக் குளிர்விக்கும் வகையில் சோலைகளை உருவாக்கி வைத்திருக்கின்றது.

ஓரு பிரதேசத்தின் மன் வளம் என்பது, அந்த விடத்து சுதேசிகளுக்கு வழங்கப்படும் அருமையான சொத்தாகும். அதைத் தவிரவும் ஒவ்வொரு ஊரிலும் இருக்கும் பெரியகுளங்களும் விவசாயத்தைச் செய்வதற்கு மிகவும் உறுதுணையாக இருக்கின்றது.

அரசாங்க நியமனம் பெற்று வவுனியாவிற்கு வரும் ஓரு சிலரும் நிலபுலங்களை வாங்கி விவசாயத்தை பகுதியாகவோ அல்லது முழுமையாகவோ கவனித்து வருவதும் இங்கு காணப்படுவதே. இந்த மண்ணின் செழுமையையும் அமைதியான வாழ்க்கையையும் அனுபவிப்பவர்கள் தங்கள் பூர்வீக பூமியை மறந்து இந்த விடத்திலேயே தங்கிவிடுகின்றனர்.

கணவனும் சாரதியும் முன்னாலே உட்கார்ந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தபோது, பின்பற்றுமாக இருமருங்கிலும் பார்த்துக் கொண்டு வந்தவள், வாகனம் திருப்பத்தை எடுத்தபோது வெளியில் எட்டிப் பார்த்தாள்.

தாண்டிக்குளத்தில் இருந்து திரும்பி கண்டி - யாழ்ப்பாணப் பாதையில் வாகனம் திரும்பிச் சென்று கொண்டிருந்தது. திருப்பத்தைத் தாண்டியதும் வேகம் மறுபடியும் அதிகரித்தது.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை இருமருங்கிலும் வயல்கள் மறுபடியும் தென்பட்டன. எங்கே போனாலும் வயலும் வாழ்வும் தொடர்ந்து வரக்கூடியதாக அந்த மண்ணில் பிறந்திருப்பது பெரும் பாக்கியமே என்று யோசித்தாள்.

அவளின் கணவனும் வவுனியாக்குள்ளே இருக்கும் கோவில்குளம் என்ற கிராமத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் என்பதால், இவர்கள் இருவருக்குமே மண்ணின் மீதான பற்று மிக அதிகம் தான். அந்த விடத்திலும் சகோதரிகளுக்குச் சொந்தமாக நிலபுலங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை குமரனின் பெற்றோர் கவனித்து வருகின்றனர்.

வாகனம் மெதுவாகச் செல்வதுபோலத் தோன்றவும் தலையை வெளியே திருப்பினாள்.

நோச்சிமோட்டைப் பாலத்திற்கு அருகாமையில் வாகனங்கள் பெருமளவிலாக நின்றபடியால் மிக மெதுவாகவே நகர வேண்டியேற் பட்டது. பாதையில் நடுவாகப் போய் கொண்டிருந்த வாகனம் சென்று நின்றது.

ஆறுதலாக பாலத்தைக் கடந்து வாகனத்தின் வேகம் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது மறுபடியும் சிந்தனை இயற்கையிடத்தில் பாய்ந்தது.

வயல்களைத் தாண்டி தூரத்தில் காணப்பட்ட வானத்தில் நிலைத்தபோது பஞ்சக்குறியில் போன்ற மேகம் தென்பட்டது. அருகில் வளைவாக உயர்ந்த மரங்கள் காணப்படாத அந்த விடத்தில் அண்ணாந்து வானத்தைப் பார்ப்பது அற்புதமாக இருந்தது.

காலை வேளைகளில் தெளிவான காலநிலையுள்ள நாட்களில் இவ்வாறான மேகக்கூட்டத்தை அண்ணாந்து ரசிக்கும் வழக்கம் அவளிடம் வெகுவாகவே இருந்தது. சிறுவயது முதலாகவே இயற்கையை ரசிப்பதில் ஈடுபாடு உடையவளாகத் திகழ்ந்தாள்.

திருமணம் செய்ததன் பின்பாக, பிள்ளை பிறந்ததன் பின்பாக, இவையெவற்றையும் ரசிக்க நேரமோ மனமோ இருந்ததில்லை.

ஆனால் இன்று பிள்ளையைப் பார்க்கப்போகும் ஆவலில் செல்லும் வழியெங்கும் சிறப்பாக வரவேற்கப்படுவதைப் போல அவளுக்குத் தென்பட்டது. தனக்குத் தலைதாழ்த்தியும் மலர் தூவியும் இயற்கை வரவேற்பதைப் போலவே அவள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

காதலிலும் தாய்மையிலும் பெண்கள் தங்களை மறந்துவிட்டு சிறியவர்களைப் போலவே ஆகிவிடுகின்றனர் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

திடிரென மெதுவாகி, ஒரு பக்கமாக சென்ற வாகனம் அவளின் சிந்தனையைக் கலைத்தது. ஓமந்தை சோதனைச்சாவடியை நெருங்கிவிட்டோம் என்பதை சொல்லாமலே அவள் தெரிந்து கொண்டாள்.

சாரதி வாகனத்தில் இருந்து இறங்கி வாகனத்தைப் பதிவு செய்யச் சென்றுவிடவே, கணவனிடம் பேச்சுக் கொடுத்தாள்.

“இன்னும் எவ்வளவு நேரம் போகோணும்.”

“அனர மனித்தியாலம் தான்” என்றவாறே வெளியே நோக்கிய படியே கணவன் சொன்னான்.

“அனர மனித்தியாலமா?” என்று பெருமுச்செறிந்தாள் அவள்.

“ரெண்டு வருஷம் காத்துக்கிடந்த உனக்கு ஒரு கொஞ்ச நேரம் பொறுக்க முடியாதா” என்று சிரிப்புடனே கேட்டான் கணவன்.

சாரதி வந்து ஏறிக்கொண்டதும் மறுபடியும் வாகனம் நகரத் தொடங்கியது. சோதனைச்சாவடியைக் கடந்ததும் சற்று வேகமாகவே வாகனம் செல்லத் தொடங்கியது.

அதுவரை கண்ணுக்குக் குளிர்மையாகத் தோன்றியிருந்த காட்சிகளும் மாற்றமடைந்து, பசுமையான மரங்களுக்குப் பதிலாக தரிசான நிலங்களே தென்பட்டன.

மீன்குடியேற்றத்திற்காக மக்கள் வந்துவிடாத காரணத்தால் பாழ்ப்பட்டுகிடக்கும் அந்த நிலங்கள் பசுமையைப் புலப் படுத்தவில்லைதான். இருப்பினும் மக்கள் வரத் தொடங்கி விட்டார்கள் என்பதை ஆங்காங்கு போடப்பட்டிருந்த தகரத்திலான தற்காலிக வாழ்விடங்கள் தெரிவித்தன.

புனியங்குளம் சுந்தியை அடையும் வரை நேராக ஒடிக் கொண்டிருந்த வாகனம், மெதுவாகி, வலது பக்க சைக்கையைக் காட்டியின்பாக பிரதான பாதையில் இருந்து நெடுங்கேணி பாதைக்குள் செலுத்தப்பட்டது.

அவளின் மனம் இயற்கைக் காட்சிகளில் இருந்து மீண்டு மறுபடியும் பிள்ளையிடம் ஒடிக்கொண்டது.

போய்க்கொண்டிருந்த பாதையில் காணப்பட்ட வன்னிக் காடுகளின் உலர்வலய தாவரங்களில் அவள் மனம் ஒன்றுவில்லை.

சந்நாசி பரந்தனைத் தாண்டியதும் தென்பட்ட குடிமனைகளையும் வயல் நிலங்களையும் அவளுடைய கருத்துக் கவரவில்லை.

மதியாமடுப் பாடசாலைக்கருகில் மிக அரிதாகவே கொண்டிருந்த மக்கள் புழக்கம், இன்று பெருகி வசதிகளுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மக்களைப் பார்வையிடவில்லை.

சொல்லிக்கொள்ளாமலே ஒடிச்சென்று தன் பிள்ளையுடன் இணைந்து கொண்டது.

நெடுங்கேணி மகாவித்தியாலத்திற்கு முன்பாக மறுபடியும் வலதுபுறமாகத் திருப்பப்பட்ட வாகனம் மேலும் பதினெண்நால் நிமிடங்கள் ஒடிய பின்பாக, ஒரு குடிசைக்கு முன்பாக சென்று நின்றது.

கணவனும் சாரதியும் முன்னாலே இறங்கிவிட சிந்தனை யுடனேயே சிரமப்பட்டவாறு தனது கால்களைக் கீழே வைத்தவன் அதைக் கவனித்தாள்.

மிகவும் எளிமையாகக் காணப்பட்ட அந்த வீட்டுப் பெண்ணின் கையிலிருந்த அந்தக் குழந்தை. அதுதான் தன் பிள்ளை என்பதையாரும் வந்து அவளுக்குச் சொல்ல வேண்டியதில்லை என்பதைப் புலப்படுத்தியது.

ஆயிரம் எதிர்பார்ப்புக்களுடன் ஆவலாக இறங்கி பிள்ளையை அணைக்க ஒடியவளுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

அந்தப் பெண்மணியின் கையிலிருந்து இறங்கிக் கொண்ட பிள்ளை அவர்கள் இருவரையும் அண்ணாந்து பார்த்துவிட்டு, தூக்கச் சொல்லி, அதன் அன்னையை நோக்கிக் கைகளை நீட்டியது.

18.

ஆவலாக ஓடிவந்த அவனுக்கு பிள்ளையையும் அதனைச் சமந்துகொண்டிருந்த தாயையும் பார்த்தபோது யாரோ தன்னைத் தடுப்பதுபோல இருந்தது. கால்களும் முன்னேறிச் சென்றிடாமல் அந்த இடத்தில் நின்றுகொண்டன.

அத்தனை உற்சாகமாக வேந்த தனக்கு என்ன நடந்தது என்று அவள் யோசித்தாள். தன்னுடைய குழந்தை தன்னைக் கண்டு பிழிக்காததால் ஏற்பட்ட தடுமாற்றமாக இருக்கலாம் என்று மனது சொல்லியது.

இருந்தாலும் என்ன தன் குழந்தைதானே! ஓடிச்சென்று என் குழந்தையைக்கொடு என்று அந்தப் பெண்ணிடம் கேட்க முடியாத வளாக இருந்தாள்.

அதிகாரி வாயிலாக அவர்கள் வருவதை முதல் நாளே அறிந்துகொண்ட அந்தத் தம்பதியரும் அவர்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இருப்பதைப் போல தெரிந்தது. முகத்தில் சந்தோசத்தை துடைத்தெடுத்து விட்டவர்கள் போலவே அவர்கள் காணப்பட்டனர்.

சம்பந்தப்பட்ட அந்த நால்வரின் பார்வைகளும் குழப்பத்துடன் பலவாறாகச் சுற்றி வந்தன. அந்த இரு அம்மா மாரிலும் பிள்ளையிடமும் மாறிமாறிச் சென்று கொண்டிருந்தன.

அந்த இடத்தில் அமைதியான நிலை காணப்பட்டது. எதிர்பாராத அந்த அமைதி நிலையை சாரத்தான் கலைத்தான்.

“இவர் குமரன் ஜயா. கோதண்டர் நோச்சிக்குளத்துக்குப் பக்கத்தில் தவசியாகுளத்தில் இருந்து வாறார். ரெண்டு வரியத்துக்கு

முன்னால், அவர் கோயிலில் வச்சுக் கூடுதலாக பிள்ளை இங்கயிருக்கு என்டு சொன்னதினால் பாக்க வந்தவர்” என்றான்.

முகத்தில் சோகத்தை நிறைத்துக்கொண்டே தலையை ஆட்டிவிட்டு அவர்களை உள்ளே வருமாறு அழைத்தான் அந்தப் பெண்ணின் கணவன். அவன் உள்ளே செல்லவும் அனைவரும் மௌமாகத் தொடர்ந்தனர்.

உள்ளே சென்று கணவனைத் தொடர்ந்து யோசனை யுடனேயே சென்றாள் சாந்தி. அவனுக்கு ஏதோ ஏமாற்றம் வரப்போகின்றது என்று மனம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. அத்தனை நேரமும் காணப்பட்ட உற்சாகம் திட்டரெனத் தொலைந்ததைப் போல இருந்தது.

பொதுவாக தன்னைப் பற்றிச் சுருக்கமாக அறிமுகப்படுத்திய குமரன், இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பாக கோயிலிலே வைத்து குழந்தையைப் பறிகொடுத்த கதையைச் சொன்னார். குழந்தையின் அடையாளம் மற்றும் போட்டிருந்த உடுப்பைப் பற்றியும் சொன்னார்.

கிட்டத்தட்ட அதே காலத்தில் வவுனியா நகரத்திற்குள்ளாக வந்தபோது கிடைத்த குழந்தையை வளர்த்து வருவதாக அந்த ஏழைக்குடியானவனும் சொன்னான். அவனும் பல விடயங்களை ஞாபகத்தில் வைத்திருப்பது புலனானது.

அந்த இடத்தில் உள்ளவர்கள் மூலமாக விடயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு வந்த சிறுவர் நன்னடத்தை அதிகாரியிடம் தான் உண்மையைச் சொன்னதாகவும் அவன் சொன்னான். அதுவரை தடையில்லாமல் கதைத்துக்கொண்டு வந்தவன் குரல் தமுதமுக்க குமரனை உற்று நோக்கினான்.

தான் வளர்த்துக் கொண்டிருக்கும் குழந்தை தன்னுடைய குழந்தையல்ல என்றும், ஆனால் அதன் மேலும் உயிரையே வைத்திருப்பதாகவும் அதைக் கொடுத்து விடுமாறும் அவன் கெஞ்சினான்.

“தான் பெத்த பிள்ளை ஆர்தான் விட்டுத் தருவான். எதக் கேக்கிற எண்டு யோசனயில்லாமத்தான் கேக்குறாய்” என்றபடி சீரினான் குமரன்.

“இல்ல ஜயா. எங்களுக்குப் பிறந்த பிள்ளை வயித்திலயிருந்து எடுத்த நேரத்திலயே செத்துப்போச்ச. அதுக்குப் பிறகு பிள்ளை தங்கவும் இல்ல. கோயிலுக்குப் போய்க் கும்பிட்டு வரேக்க தான் அழுது கொண்டிருந்த இந்தப் பிள்ளைக் கண்டு தூக்கினம். அதச் சமாதானப்படுத்தி அப்பா அம்மாவப் பத்திக் கேட்டுட்டு பெற்றாரிட்ட ஒப்படக்கத்தான் இருந்தம். ஆனா பிள்ளையில இருக்கிற ஆசையில அப்பிடிச் செய்யேல்ல. செத்துப்போன எங்கட பிள்ளை ஓயிரோட் வந்த மாதிரித் தெரிஞ்சுது. அதுதான் பிள்ளை எங்கபோட்டே வச்சிருந்தம்” என்றான்.

“பிள்ளையக் கொண்டு வந்து தராததப் பத்தி உணக்கு ஒரு நடவடிக்கையும் எடுக்கப்போற்றில்ல. சரியா? பிள்ளை நாங்க கொண்டு போறும் என்ன? விரும்புற நேரத்தில நீ அங்க வந்து பார்... என்ன” என்று பெருந்தன்மையுடன் சொன்னான் குமரன்.

“ஜயா பிள்ளைக் கேக்காதைங்க ஜயா... அதில் நாங்க உசிரே வச்சிருக்கிறம். ஏழைங்க எங்களுக்கு வேறு என்ன சந்தோசம் ஜயா... பிள்ளையக் கேக்காதைங்க ஜயா” என்று அவன் சொன்னபோது தவசியாகுளத்தில் இருந்து வந்த மூவருமே திடுக்கிட்டனர்.

அப்படியான ஒரு பதிலை அவர்கள் கற்பனை செய்திருக்கவும் இல்லை. அந்த ஏழையை மன்னித்துவிட்டு குழந்தையைக் கொண்டு வர வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் தான் புறப்பட்டு வந்தார்கள்.

ஆனால் அந்த ஏழைகள் குழந்தையை வைத்திருந்த விதத்தையும், அது மிகவும் பாசத்துடன் அவர்களுடன் இருப்பதையும் அவர்கள் அதை விட்டுக் கொடுக்கத் தயாரில்லை என்பதையும் அறிந்தபோது அதிர்ச்சியாகத்தான் இருந்தது.

மேற்கொண்டு என்ன செய்வது என்பதை உணராமலே மலைந்து நின்றனர் மூவரும் சாந்தி எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக குழந்தை கொழுகொழுவென செழிப்பாகவும் துடினமாகவும் தனது வளர்ப்புத்தாயிடம் அதிக பாசத்துடன் இருப்பதை கண்ணாலே காண முடிந்தது.

யாரும் திகைத்து நின்றபோது, பலரிடமும் பழகியிருந்த குமரனின் அறிவுக்குத் திடீரென்று ஒரு விடயம் புலப்பட்டது.

கோபத்தை மறைத்துக்கொண்டு முகத்தில் புன்முறுவலை வரவழைத்துக் கொண்டான்.

“பிள்ளையில் சரியான பாசம் உனக்கு என்ன?” என்றவாறு அவனின் முகத்தை நோக்கினான்.

அவனும் வருத்தத்துடனேயே ஆம் என்றவாறு தலையை ஆட்டினான்.

“பிள்ளையும் நல்லா இருக்கு. அதச் சரியான கஸ்ரப்பட்டு வளக்கிறாய் என்ன?” என்றார்.

அவன் பதிலேதும் பேசாமல் மௌனமாகவே இருக்கவும், அவனின் மனைவி குழந்தையை இறுக்கி அணைத்துக்கொண்டாள்.

“அன்றாடம் கூலி வேலை செய்யிற நீ எவ்வளவு கஸ்ரப்பட்டு உன்ற குடும்பத்தக் கொண்டிழுக்கிறாய்” என்று கேட்டுவிட்டு நிறுத்தவும் எதுவும் பேசாமலே அவரை நோக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

“உனக்குத் தேவையான அளவு காச தாறன். என்ற பிள்ளையக் குடு. இந்தா பார். அதின்ற அம்மா ரெண்டு வருஷமா பிள்ளையின்ற நினைப்பால் துரும்பாகிப் போட்டா.

தவசியாகுளத்தில் நல்லா வசதியுள்ள ஆக்கள் நாங்கள். எங்கட பிள்ளை துலைச்சிட்டு தவிச்சுப் போயிருக்கிறம். கடவுள் செயலால் அது திரும்பக் கிடைச்சிட்டுது. அதக் குடுத்திட்டு காச வாங்குறது தான் உங்களுக்கு நல்லது.” என்று ஆறுதலாகத் தொடங்கி சற்றுக் கண்டிப்பாகவே சொல்லி முடித்தான்.

“எங்களுக்குக் காச வேண்டாமப்பா. புள்ளை மட்டும் குடுங்க” என்று அவன் சொான்னதும் கொதித்துப்போனான் குமரன்.

“அவ்வளவு கோபத்தையும் மறச்சு கிளிப்பிள்ளாக்குச் சொல்லுற மாதிரச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறன். கேக்காம உன்ற என்னைப்படி சொல்லுறாய் என்ன. இதுக்கு மேலகோட்டில கேஸ் போட்டுத்தான் பிள்ளை எடுக்க வேண்டிவரும்” என்று பயமுறுத்தினான்.

“கோட்டுக்குப் போகாதீங்க ஜயா, கோட்டுக்குப் போனா பணக்காரன் உங்களுக்குத் தானய்ய பிள்ளை கிடைக்கும்.

ஏழைகளின்ற வயித்தில் அடிக்காதெந்கய்யா. எங்கஞுக்கு இரக்கப் பட்டு இந்தப் பிள்ளைக் குடுங்க” என்று சொல்லியபடி இரு கரங்களையும் கூப்பினான் அவன்.

“சரி கோட்டுக்குப் போகேல்ல. நீ இப்ப பிள்ளைக் குடு” என்று நேரடியாகவே கேட்டார்.

முடியாது என்பது போல அழுதபடி நின்றான் அவன்.

அதிர்ச்சியாக இருந்தது குமரனுக்கு. பெற்ற பிள்ளைகளையே அநாதை இல்லத்தில் கொண்டுவிடும் பெற்றோர் இருக்கும் இந்தக் காலத்தில் பணமே வேண்டாம். குழந்தையைத் தாருங்கள் என்று சொன்ன அந்த ஏழையைப் பார்த்தபோது வித்தியாசமாகத்தான் இருந்தது.

“இனி உன்னட்ட கதச்ச வேலையில்ல. வழக்குப் போட்டுத்தான் வாங்க வேண்டிவரும்” என்று சொல்லிவிட்டு வேகவேமாக வெளியில் வந்தான்.

அழுதபடியே அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள் மனைவி.

19.

காலையில் சென்றபோது இருந்த குதாகலமனைத்தும் மறைந்துவிடவே குழுறிக்குழுறி அழுதுகொண்டு வந்தாள் சாந்தி. அருகில் இருந்தவாறே அவளை தடவிக்கொடுத்துக் கொண்டு வந்தான் குமரன்.

அவனுக்கும் கவலையாகவே இருந்தது. பின்னளையைத் தெரிந்து கொண்டபோதும் அதைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாமற் போய்விட்டதே என்று வருந்தினான்.

பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு பின்னளையைக் கொடு என்றதைக் கூட அந்த நாள்கூலி வேலை செய்பவன் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையே என்ற கவலை வந்தது அவனுக்கு.

நீண்ட நாட்களுக்குப் பின்னதாகப் பார்த்த மகன், வயதுக்கேற்ற உடல் வளர்ச்சியும் மன வளர்ச்சியும் கொண்டவனாக, அழுகாக வளர்ந்து நின்றபோது அதை அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டதில் தவறில்லை தானே.

உனால் பின்னளைதாக நடையதில்லை என்பதைத் தெளிவாகக் கெட்டிருக்கிற கொண்டபோதிலும் அதைத் தர மறுத்தவர்களைப்படி பணத்தை வாங்க மறுத்ததையும் நினைத்தபோது தங்களுடைய துன்பம் தீர்ப்போவதில்லையோ என்ற கவலையும் அவர்களுக்கு எழுந்தது.

வழக்குப் போடுவேன் என்று மிரட்டிவிட்டு வந்தபோதும் அது எந்தளவிற்குப் பலனளிக்கப்போகின்றது என்ற நினைப்பும் எழுந்தது. தாங்கள் பின்வாங்கியதைப் போலவே நீதிபதி அவர்களும் அந்த ஏழைக்குச் சார்பாகத் தீர்த்துவிடுவார்களோ என்று யோசித்தான்.

மனைவிக்குத் தெரியாமல் அவன் மறைத்து வைத்திருந்த இரகசியம் அவனைத் தட்டுவதைப் போல இருந்தது.

திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தான் அவன்.

“இல்லை என் பிள்ளையை நான் விட்டுக்கொடுக்கப் போவதில்லை. என்ன இருந்தாலும் அது என் பிள்ளையாகவே உலகிற்கு வந்தது அதை நான் விட்டுக்கொடுக்கப்போவதில்லை” என்று அவனின் மனம் அங்கலாய்த்தது.

நம்பிக்கைகள் தவிடு பொடியாகி, எல்லாமே இருட்டாகி வருவதுபோல தெரிந்தது. எதையும் யோசிக்க முடியாதவனாகிக் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டான்.

இமைகளின் கதவுகளை அடைத்தபின்பும் பகல் வெளிச்சத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த விழித்திரை படிப்படியாக இருட்டத் தொடங்கியது. தெளிவான நீலவானம் கருமையடைந்து படிப்படியாக கரிய மேகங்கள் வானில் திரண்டன.

காலம் வெகுவாகப் பின்னோக்கி நகர்ந்தது. தற்பொழுது மக்கள் அனுபவிக்கும் குடியாட்சிக் காலம் போய் மன்னரின் ஆட்சிக்காலம் தெரிந்தது.

நவநாகர்க் கூடைகள் மறைந்து அன்றைய நாட்களில் காணப்பட்ட பாரம்பரிய உடைகளுடன் மக்கள் உலாவுகின்றனர். தற்கால தொழில்நுட்ப வசதிகள் எதுவும் அற்றதான் அந்த மனித சமுதாயம் மானுடத்தை மட்டுமே நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கின்றது.

ஓரளவு இளையவனாகக் காட்சியளிக்கும் குமரன் அரசு உடையில் நிற்கிறான். அவனது அரையில் உடைவாள் தொங்குகின்றது.

எதிரே தீர்ப்புக் கேட்டு வரும் இரு பெண்களையும் பார்க்கிறான். ஒருத்தியின் முகம் நன்கு பரீசயமுள்ளதாக இருக்கின்றது. அடுத்தவள் குழந்தையுடன் நிற்கின்றாள்.

அந்தக் குழந்தையை இருவரும் தங்களுடையது என்று கேட்டு நிற்கின்றனர். தீர்ப்புச் சொல்ல வேண்டிய பெரும் பொறுப்பு அவனிடம் வந்தது. ஆமாம் அரசன் சாலமோனுடைய வேடத்தில் அங்கு நிற்கின்றான்.

“என் குழந்தையைக் கொடுத்துவிடுங்கள்.” என்று அழும் ஒரு பெண்ணின் கண்ணீர் கண்களைக் கலங்க வைக்கிறது. குழந்தையைப் பெற்று அவனிடம் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணமும் எழுகின்றது.

அந்த எண்ணத்துடனே நெருங்கியவன் அடுத்தவளைப் பார்க்கிறான். குழந்தையின் பிஞ்சுக் கரங்களை மாலையாகக் கொண்ட அந்த ஏழையின் முகத்தில் ஏக்கம் தெரிகின்றது.

“என் பிள்ளையைக் கவர்ந்துவிடாதீர்கள்” என்று கெஞ்சும் அந்த விழிகளைச் சந்திக்க முடியாமல் தனது இருக்கைக்குத் திரும்பி விடுகின்றான்.

தனது விழிகளை வேறு புறமாகத் திருப்பி பல வழிகளாலும் சிந்தித்துப் பார்க்கிறான்.

சாலமன் அவைக்களத்தில் அன்று நடந்த வழக்குத் தான் அவனுக்கு நினைவுக்கு வருகின்றது.

அதிலே ஒருத்தி பொய்யைச் சொல்லுகின்றாள் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட சாலமோனால், இங்கே வந்திருக்கும் இரு பெண்களையுமே சந்தேகப்பட முடியவில்லை.

ஆண்டுகள் பல கழிந்தபின்பும், துண்பங்கள் சூழன்றாடும் கலியுகத்திலும் உண்மையான பாசத்தை வழங்கும் அந்த இரு அண்ணயரையுமே சந்தேகப்பட முடியவில்லை.

எடுக்கவும் முடியாமல் விலத்திச் செல்லவும் முடியாமல், தனக்கு வழங்கப்பட்ட வழக்குக்குத் தீர்ப்புச் சொல்ல வேண்டும் என்று முடிவெடுத்து மெல்லவும் முடியாமல், விழுங்கவும் முடியாமல் அந்த வார்த்தைகளைச் சொல்கிறான்.

“இரண்டு பேருமே இது உங்கள் பிள்ளை என்று சொல்வதால், யாரிடம் ஒப்படைப்பது எனத் தெரியவில்லை. பிள்ளையைக் கேட்டால்

அதுக்கு அறிமுகமான அந்த ஏழையிடம் தான் போகப்போவதாகச் சொல்லும். அதனால் அந்த வழி அவசியமற்றது” என்று சொல்லிவிட்டு நிறுத்தினான்.

அன்னையர்கள் இருவரும் வளர்த்த நாய் முகத்தைப் பார்த்ததுபோல பார்த்துக்கொண்ட நின்றனர். இந்த ஒரு முடிவைப் பொறுத்தே அவர்களின் உயிர் அவர்களிடம் நிலைக்கும் என்று சொல்வதைப் போல இருந்தது.

மன்னர் தொடர்கிறார்.

“இதனாலே நான் இவ்வாறு தீர்மானித்தேன். குழந்தையை இரண்டாக வெட்டி உங்கள் இருவருக்கும்” என்று அவர் சொல்லி முடிக்கும் முன்பாகவே

“ஜேயோ...” என்று கதறிய அவ்விருவரும்

“குழந்தையைப் பங்கிட இது என்ன மளிகைச் சாமானா... குழந்தையை வெட்டுவதற்கு முன்பாக என்னை வெட்டுங்கள்... அந்த அம்மாவிடம் பிள்ளை வளர்ட்டும்” என்று ஒரு அன்னை சொன்னாள். திடுக்கிட்டுக்கொண்ட மன்னர் சற்றுப் பின்வாங்கினார்.

“இல்லையில்லை அந்த வாளால் என்னை வெட்டிவிட்டுக் குழந்தையை அந்த அம்மாவிடம் கொடுத்துவிடுங்கள்” என்றாள் அடுத்தவர்.

திடிரெனக் களமும் காட்சிகளும் மாறின. குமரன் பேந்தப் பேந்த விழித்தபடி அவ்விடத்தில் நின்று கொண்டிருந்தான். இப்படியொரு திருப்பத்தை அவன் எதிர்பார்த்திருக்கவேயில்லை. அதிர்ச்சியில் இருக்கும்போதும் அவனின் மனசாட்சி அலறியது.

“தப்பி விட்டாய் சாலமோன் உன்னுடைய காலத்திலே படிப்படிவில்லாத பெண்களை சுலபமாக ஏமாற்றி உன்மையைக் கண்டுபிடித்துவிட்டாய். ஆனால் என்னுடைய காலம் அவ்வாறான தல்ல. இந்த இரு பெண்களுக்குள்ளும் உன்மையான பாசத்தைக் கண்டு பிரமித்துவிட்டேன். நீ தான் வந்து உதவி செய்ய வேண்டும்” என்று நினைத்துக்கொண்டே திரும்பியவனுக்கு முச்சு அடைத்துக் கொள்வதுபோல இருந்தது.

நெஞ்சுப் பகுதியினுடாகக் காற்று நுழைந்துவிடாமல் இருக்கவும், தலையை ஆட்டிக்கொண்டு திமிறியவாறே தன்னை விடுவிக்குக் கொண்டான்.

“ம்...” என்ற சுத்தத்துடன் விழித்துக் கொண்டவன், அருகில் மனைவி உறக்கத்தில் இருக்கலாம் என்று நினைத்துக்கொண்டான். நிமிர்ந்து பார்த்தபோது வயல்வெளிகளைக் கடந்து வாகனம் செல்லுவதை அவதானித்தான்.

இன்னும் ஓரிரு வினாடிகளில் வீட்டை அடைந்துவிடலாம் என்ற எண்ணத்துடன் கையில் படுத்திருந்த மனைவியை நோக்கினான்.

20.

என்னதான் வாழ்க்கை வாழ்ந்திருந்தாலும் அனுபவங்கள் மூலம் படிப்பினைகளைப் பெற்றிருந்தாலும், வாழ்க்கையின் திடுதிப்பான திருப்பாங்களை அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் யாராலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடிவதில்லை.

அதுவும் தன்னுடைய உரிமை என்று நிச்சயமாக நினைத்து விடும் எந்தவொரு விடயத்திலும் விட்டுக்கொடுப்பது என்பது வரவே வராது. பாசம் என்ற விடயத்தில் எதுவுமே சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியதில்லை.

மனதில் ஏற்பட்ட சமையான எண்ணங்கள் அடிமனதில் பதிந்துவிட்டதால் ஏற்பட்ட கனவிலிருந்து விழித்துக்கொண்டான் அவன். மனதில் கவலைகளைச் சுமந்தவாறே மனைவியை நோக்கினான்.

கன்கள் உறங்கிய நிலையில் இருந்தபோதும் அவளிடமிருந்து விசும்பல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவள் கண்களை மூடியபடி அழுதுகொண்டிருக்கிறாள் என்பதைப் புரிந்துகொண்டான்.

அணைத்த அவனது கரங்களை கடுமையாக்கி மனைவியை நன்றாகத் தன்னுடன் சேர்த்துக்கொண்டான். அவனின் கண்ணத்தால் மனைவியைத் தடவினான்.

எந்தத் துண்பத்திற்கும் முதலிற் கிடைக்கும் முடிவென்பது இதுதான். அன்புக்கு உரியவர்களின் அரவணைப்பு சடுதியாக மனதை சாந்தப்படுத்திவிடும்.

ஆறுதலை வழங்காத நேரத்திலும் கடமையை உணர்த்தி, வாழ்வதற்கான காரணங்களைக் காட்டிவிடும். அவர்களுக்காக வாழ-

வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைக் கொடுத்து அவர்களின் இயக்கத்தை அதிகரித்து வைக்கும்.

எனவே தான் மனைவியின் அருகில் இருக்க வேண்டும் என்ற நோக்கம் அவனுக்கு எழுந்தது. குழந்தையைப் பெற்றுக்கொள்ளும் விடயத்தில் அவனுக்கு நம்பிக்கையை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்றும் நினைத்துக்கொண்டான்.

பிள்ளையார் கோயிலைக் கடந்து வாகனம் சென்றபோது, ஒரு கையால் கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டவனுக்குத் திடீரென சலிப்பு வந்தது. ‘எத்தனை காலமாக உள்ளனபோடு கடவுளை வணங்கியிருந்தும் அவர்களைத் தொடர்ந்து விடாது சோதிப்பது எதனாலே என்று யோசித்தான்.

படைப்பின் ரகசியங்களையும் உலகத்தைக் காக்கும் விசித்திரங்களையும் அத்தனை கலபாமாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாது அவ்வாறு புரிந்து கொண்டுவிட்டால் வெளக்கையை வாழ்ந்துவிடவும் முடியாது.

நிறைய விடயங்களைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருப்பதே சிறந்தது. தற்பொழுது தெரிந்து கொண்ட விடயங்களையே தாங்காமல் மனம் கணக்கிறது என்று யோசித்துக் கொண்டான்.

வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தபோது சாந்தி உறங்கிவிட்டிருந்தாள். அவளை மெதுவாக உலுக்கி எழுப்பியதும் எழுந்து உள்ளே சென்றாள்.

தனியாக அந்த வீட்டுக்குள் நுழைந்தவளை மறுபடியும் சோகம் கவ்விக் கொண்டது. கணவனுக்காக நித்திரை கொள்வது போல காட்டிக்கொண்டு வந்திருந்தாலும் தூக்கம் அவளது கண்களைத் தழுவிட மறுத்தது.

பிள்ளையைக் கொண்டு போக வேண்டாம் என்று அவர்கள் கெஞ்சியது மட்டுமல்ல, குழந்தையாலும் தங்களை அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லையே என்று யோசித்தபோது பெரும் கவலை குழந்துகொண்டது.

என்னதான் வழக்குப் போட்டு விவாதித்தாலும் பிள்ளையைப் பெற்றுவிட முடியுமா? அதை அழைத்துக் கேட்கும் போது தாம் அந்நியராகி விடுவோமோ என்று கவலை எழுந்தது.

அதைவிடவும் அன்னையின் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டிருந்த அந்த மழலையை அழைவத்துப் பிடிங்கிக் கொண்டு வரமுடியுமா என்றும் நினைத்தாள். அவளிடம் இருந்து குழந்தையைப் பிடிங்கி எடுப்பதுபோல ஒரு உணர்வு அவளுக்கு எழுந்தது.

பச்சைக்குழந்தைகள் அவர்களுக்கு என்ன தெரியும். அவர்களின் தேவையை நிறைவேற்றுபவர்கள், அவர்களுக்கு ஆறுதலாக இருப்பவர்கள், அவர்களுக்கு இனிப்புப் பொருட்கள் வாங்கிக் கொடுப்பவர்களிடம் தானே அவர்கள் சேர்ந்து கொள்வர்.

பணக்கார வீடுகளில் தங்கள் வசதிக்காக வேலைக்காரர்களிடம் விட்டு பிள்ளைகளை வளர்த்தெடுப்பார்கள். ஆனால் அந்தப் பிள்ளைகள் பின்னால் அவர்களுடனே சேர்ந்துவிடும். இப்படிப்பட்ட எத்தனையோ கதைகளைக் கேள்விப்பட்டு இருக்கிறோம்.

தங்களுடன் சிறுவயதிலிருந்தே பழகும் உறவுக்காரர்களிடம் எத்தனை வயது வந்த பின்பாகவும் வாஞ்சையுடன் இருக்கும் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்களே. சிறுவயதில் பழகிக்கொள்ளாதவர் களிடம் ஒட்டுதலே இல்லாமல் எத்தனை பிள்ளைகள் இருக்கின்றனர்.

அவளுக்குத் தெரிந்த ஒரு வயது போன அம்மா. அவருக்கு எட்டுக்குழந்தைகள். அடுத்தடுத்துக் குழந்தைகள் பெற்றதால் அந்த அம்மா இடையில் சுகயீனம் அடைந்திருந்தாள். அவளது நான்காவது பிள்ளையை அவர்கள் மச்சாள் வளர்க்கத் தொடங்கினார்.

காலப்போக்கில் அது தாம் தந்தையரிடம் செல்ல மறுத்து விட்டது. அது தாயின் மச்சாளிடமே வளர்ந்து, திருமணம் செய்து வெளிநாட்டிற்கும் சென்றுவிட்டது. இன்றுவரையிலும் பெற்றோரிடம் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை.

இயற்கையாகவே அதற்குப் பாசம் இல்லாது போய்விட்டதா அல்லது ஏழு பிள்ளைகளை வளர்த்த அவர்களுக்குத் தன்னை வளர்க்க முடியாது போனதா என்ற கோபமோ தெரியவில்லை. அந்தப்பிள்ளை பெற்றோரிடம் ஒட்டிக்கொள்ளவேயில்லை.

அதைப்போலவே தங்கள் மகனும் நடந்துவிடுவானோ? தங்களிடம் வருவதற்கு மறுத்துவிடுவானோ என்ற கலக்கம் எழுந்தது.

அவர்களின் வாரிசு நீ... சட்டப்படி அவர்களுடன் போகத்தான் வேண்டும் என்று சட்டம் சொல்லியும் கேட்டுக் கொள்வார்களா அவர்கள்?

சட்டத்துக்குப் பணிய வேண்டும் என்ற அவசியம் வயது வந்தவர்களுக்குத் தானே? குழந்தைகளுக்குக் கிடையாதே?

யாரால் எனக்குப் பிள்ளையைப் பெற்றுத் தர முடியும் என்று யோசித்தாள். தனது அறைக்குள் நுழைந்து கதவைச் சாத்திக் கொண்டதும் அடைத்து வைத்திருந்த சோகம் அனைத்தும் மடை திறந்த வெள்ளம் போல வெளிவரவே, தன்னை மறந்து கதறியழத் தொடங்கினாள்.

கதைகளிலும் கேள்விப்படாத விடயங்கள் எல்லாம் வாழ்க்கையில் நடக்கின்றனவே என்று யோசித்து அழுதாள்.

கட்டிலில் புரண்டு அழுது கொண்டிருந்த அவளுக்கு கதவு தட்டப்படும் ஒசை கேட்டதும் தன்னை சுதாகரித்துக்கொண்டு எழுந்தான்.

கண்களைத் துடைத்துவிட்டு தலையை சீவிவிட்டு கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியில் வந்தாள்.

வரவேற்பறையில் கணவருடன் இருந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்த அந்நியணை நோக்க முடியாமல் சமையலறை நோக்கிச் செல்ல முற்பட்டவளைக் கணவனின் குரல் தடுத்தது.

“சாந்தி ரெண்டு ரீ போட்டுக் கொண்டு வா” என்று அழைத்ததும் உள்ளே சென்று தேந்றைத் தயாரித்து முடித்துவிட்டு ஒரு தட்டத்தில் வைத்து எழுத்துக்கொண்டு வரவேற்பறைக்குள் நுழைந்தாள்.

பிள்ளையைப் பற்றி ஏதேதோ கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவசரமாக தேந்றைத் தயாரித்து முடித்துவிட்டு ஒரு தட்டத்தில் வைத்து எழுத்துக்கொண்டு வரவேற்பறைக்குள் நுழைந்தாள்.

தேநீரைக் கொண்டு அவர்களின் முன்னால் நீட்டினாள். அவர்கள் பெற்றுக்கொண்டதும் கணவன் பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

“சாந்தி அவர் சட்டத்தரணி ராகுலன். பெரிய லோயர். பிள்ளையினர் வழங்கப் பற்றி முழு விபரமும் சொல்லிட்டேன். அத வெண்டு தாற்தாச் சொல்லியிருக்கிறார்” என்றதும் ஆவலோடு நிமிர்ந்து அவரை நோக்கினாள்.

அவரைக் கண்டதும் ஏதோ சிறு நம்பிக்கை வந்ததுபோல இருந்தது.

பிள்ளையை மறுபாடியும் பெற்றுக் கொள்ள முடியும் என்று அந்தத் தாயின் மனம் சிந்தித்துக் கொண்டது.

அதற்கு மேலே அவர்களின் கதைகள் காதுக்குள் செல்லாததால் வெற்றுத் தேநீர்க் கோப்பைகளை எடுத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து வெளியேறினாள்.

அவர்கள் இருவரும் தொடர்ந்து கதைத்துக்கொண்டிருந்தனர்.

நான் கீழ்க் கூறும் சில விதங்களை கொடுத்து கொடுக்க முடியும் என்றால் அது முடியும் என்பதை இரண்டாவது விதம் என்று கூறுகின்றன. ஆனால் இரண்டாவது விதம் என்பதை கொடுத்து கொடுக்க முடியும் என்றால் அது முடியும் என்பதை இரண்டாவது விதம் என்று கூறுகின்றன.

21. விதம் கொடுக்க முடியும் என்பதை என்ன?

நெடுங்கேணிக்குச் சென்று வந்ததற்குப் பின்பாக அவர்கள் இருவரும் அமைதி என்பதை முற்றாகத் தொலைத்துவிட்டிருந்தனர். அதிலும் சாந்தி மிகவும் பரிதாபத்திற்கு உரியவளாகிவிட்டாள்.

தனது மனைவியைத் தனித்துவிட்டுச் செல்ல முடியாமல் வெளியிற் செல்வதைக் குறைத்துக் கொண்டான் குமரன். பெரும்பாலான பொழுதுகளை வீட்டுக்குள்ளும் வயலிலும் கழித்து வந்தான்.

குழம்பிய மன்னிலையுடன் இருப்பவள் ஏதும் பாரதாரமான முடிவுகளுக்குப் போய்விடக் கூடாதே என்ற எண்ணம் அவனிடம் வெகுவாகவே இருந்தது. அவளைக் கண்ணுங்கருத்துமாகக் காத்து வந்தான்.

அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லுபவர்களைப் போல வீட்டுக்குள் நுழைபவர்களால் ஏதும் ஆபத்து வந்துவிடக் கூடாதென்று நினைத்தான். ஆறுதலாகக் கதைப்பதை விடுத்து அவளை உசப்பி விடுவதைப் போல எதையாவது சொல்லிச் சென்றார்கள்.

பிள்ளையைத் தர மறுக்கிறார்கள் என்ற கோபத்தில், தானாகச் சென்றாயினும் ஒலுமடுவில் ஏதும் பிரச்சினைகளை உருவாக்கி விடலாகாது என்றும் நினைத்தான்.

சட்டமும் மனித உரிமைகளும் வலுப்பெற்றிருக்கும் இந்தக் காலத்தில், பணம் படைத்தவன் ஏழையைக் கொடுமைப்படுத்துகிறான் என்று யாரும் இழித்துரைக்கக்கூடாதே.

இதனால் தான் அன்றும் எழுந்த கோபத்தைப் பூட்டிக் கொண்டு சட்டரீதியாக அனுங்குவதாகச் சொல்லி வந்தான்.

வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தவுடனுமே, தனக்கு அறிமுகமான ஒரு சட்டத்தரணியை வரவழைத்து வழக்கைத் தயாரிக்குமாறு சொல்லிப் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டான்.

உடனாடியாக அந்த விடயத்தில் அசைவுகளை மேற்கொள்ளவே முயற்சி செய்தான். இருப்பினும் எமது நாட்டின் சில நடைமுறை விடயங்களால், அவன் எதிர்பார்த்த அளவிற்கு வேகமாக எதுவும் நடைபெறவில்லை.

மாதங்கள் கடந்து கொண்டிருக்கவும் குழப்பத்தின் எல்லைக்கே சாந்தி வந்துவிடாள். ஒவ்வொரு நாளுமே சாந்தியை சமாதானப்படுத்தி நம்பிக்கையை ஊட்டுவது கடினமாகவே இருந்தது.

பிள்ளை எங்கே இருக்கிறது என்பதே தெரியாத நிலையில் ஓரளவு அமைதியாக இருந்தவள், பிள்ளையைக் கண்டுவிட்ட பிறகு அடக்க முடியாதவளாகவே இருந்தாள்.

அதைப் பெறும் நடவடிக்கைகளைத் துரிதப்படுத்துமாறு வேண்டிக்கொண்டாள். ஒவ்வொரு நாளுமே சட்டத்தரணிக்குக் கதைக்கச் சொல்லிக்கேட்டாள்.

வழக்கு நாட்களில், குழந்தையோடு வரும் அந்தப் பெற்றோரிடம் இருந்து குழந்தையை கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பெற்றுத்தரும்படி கேட்டாள்.

நடைமுறையையும் பிரச்சினைகளையும் புரிந்துகொள்ளாமல், சிறுபிள்ளை போல அழுவாள்.

இதனால் எந்த நேரமும் அவளைக் கண்ணுக்குள்ளே வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று குமரனுக்குப் பலரும் சொல்லியிருந்ததால், முடிந்தவரை மனைவியுடன் வீட்டில் இருப்பதையே வழக்கமாக்கிக் கொண்டாள்.

நீண்ட நாட்களாக ஆலைக்குச் சென்றிராத காரணத்தால் யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்ப வேண்டிய அரிசி அனுப்பப் படவில்லை என்பதை அந்தக் கடைக்காரர் தெரிவித்து இருந்ததால் சாஸ்திரி கூழாங்குளத்திலுள்ள தன்னுடைய ஆலைக்குச் சென்று வேலைகளை ஒழுங்குபடுத்தச் சென்றாள்.

பல நாட்களாக அவனின் பாதம் படாத்தால் அந்த இடம் சற்று வித்தியாசமாகவே காணப்பட்டது. ஆங்காங்கு பற்றைகள் வளர்ந்து இடத்தை சுகாதாரமில்லாமற் காட்டியது.

இரு வேலையாட்களை ஒழுங்கு செய்து சுத்தமாக்கும் வேலையைச் செய்யச் சொன்னான். காய வைக்கப்பட்டிருந்த அவித்த நெல்லை ஆலையிற் போடச் சொன்னான்.

இன்னும் நாலு நாட்களில் அந்த நெல் முட்டைகளை அனுப்பி வைக்க முடியும் என்று மேற்பார்வையாளர் சொன்னார். மேலதிகமாக வேலைக்கு ஆட்களைச் சேர்த்து விரைவுபடுத்தச் சொல்லிச் சொன்னார்.

பற்றைகளை அகற்றிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்வையிட வந்தபோதுதான் நேரம் போய்விட்டது தெரிந்தது. குமரனின் மனம் வீடு நோக்கிப் பாய்ந்து சென்றது.

நீண்ட நாட்களின் பின் மனைவியை விட்டு வந்ததால் அவன் என்ன செய்து கொண்டிருப்பாரோ....? உடனடியாகச் சென்றுவிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் வேகமாக வீடு நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான்.

வீடு திறந்து கிடக்கவும் யாரையும் முன்னாலே காணாததால் பதுட்டத்துடனே பின்னாலே ஒடி வந்து கொண்டிருந்தவனுக்கு, காதுகளில் அந்தச் சுத்தம் ஒலித்தது.

சாந்தியுடன் கதைத்துக்கொண்டிருந்த மற்றைய குரலைக் கேட்டதும், அவனுக்குப் புரிந்தது.

அது அவனுடைய சகோதரியின் குரல். வெகு நாட்களின் பின்பாக வந்திருந்த குமரனின் சகோதரியுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள் என்பதைப் பார்க்காமலேயே புரிந்து கொண்டான்.

வரவேற்பறையில் இருந்து கதைக்காமல், பின்னுக்குப் போய் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று எண்ணம் வரவே அவர்களை நெருங்கி வந்தான்.

“சாந்தி... நீ பிள்ளை எண்டு சாகுறதப் பாத்தா எனக்குக் கவலயாத்தான் இருக்கு. என்ற அஞ்சு பிள்ளையில் ஒண்ட எடுத்து வளக்கலாம் தானே” இது அக்காவின் குரல்.

“அது நல்லது தான் அக்கா. ஆனா வழக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கு. கெதியில் முடிவு கண்டு பிள்ளைய எடுக்கலாம் எண்டு லோயர் சொன்னவர்” என்று மிகப் பணிவுடனே சாந்தி சொன்னாள்.

“அப்பிடியெல்லாம் செய்ய மாட்டாங்கள். உந்தக் கள்ளனுகள் பிள்ளைய அவையிற்ற திருப்பினாலும் திருப்புவாங்க. அவனுகள் நம்பாத். பணம் பிடுங்குறதுக்குத் தொழில் நடத்துறாங்க. நீ பேசாம் என்ற பிள்ளையில் ஒண்ட வளத்தாயெண்டா உனக்கும் ஆறுதலாயிருக்கும் எனக்கும் வசதியாயிருக்கும்” என்றார் அக்கா.

“என்ன சாந்தி யோசிக்கிறாய் ஆற்றரயோ பிள்ளையே. உன்ற மனுசன்ற சகோதரத்திட பிள்ளை தானே. பாசத்திலும் குறைவில்ல. அந்த வழக்கு நடக்கிற பிள்ளையும் உனரதுதான் எண்டு நிச்சயமில்லதானே” என்றார்.

கேட்டதும் திடுக்கிட்டுவிட்டான் குமரன். சகோதரி சரியானதைச் சொல்லியிருந்தாலும் இப்பிடியோரு குழப்பத்தை அந்த நேரத்தில் கொண்டு வருவது நல்லதல்ல என்பதை உணர்ந்தவனாக, மேலும் தாமதிக்க மனமின்றி அவர்களின் முன் பிரசன்னமானாள்.

சகோதரியைக் கடுமையாகத் திட்டவெனத் தோன்றியபோதும், கோபத்தை மறைத்துக்கொண்டு

“அக்கா.... ஆ... இங்க நிக்கிறிங்களா... நான் தேடிக்கொண்டு வந்தன்” என்று சாதாரணமாகவே சொன்னான்.

“பாத்தியா... உள்ள முன்னுக்கு காணேல்ல எண்ட போதே பதறியடிக்க வேண்டியதாயிருக்கு. அது தான் சொல்லுறன் சாந்தி...” என்று தொடரவும் அவனை இடைமறித்த அவன்.

“அக்கா நீ கதைச்சதெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு தான் வந்தனான், பிள்ளை எங்கட பிள்ளை தான் அது அவன்ற இல்லையெண்டு அவன் சொல்லிற்றான். சும்மா சாந்தியப் போட்டுக் குழப்பாதீங்க” என்றான்

“அப்பிடியெண்டா பொலிசே பிள்ளை எடுத்து உன்னட்டத் தரவேண்டியதுதானே. ஏன் இழுத்தடிக்கிறாங்க?” என்று அக்கா கேட்டார்.

“என்ன இருந்தாலும் ஏழையெண்டு சொல்லி அவனிட்ட யிருந்து பிடுங்கி எடுக்கப்படாது என்டு தான் கேஸ் போட்டிருக்கிறம். சட்டத்தரணி விகவாசமாத்தான் செய்யிறார். நீ தேவையில்லாம சந்தேகங்களைக் கிளறி சாந்தியக் கலவரப்படுத்தர்” என்றான் கண்டிப்பாக.

“அது அப்பிடியில்ல தம்பி...” என்று அவர் தொடரவும்.

“எதுவாயிருந்தாலும் இப்ப கதைக்க வேண்டாம் அக்கா. நாங்க மன நெருக்கடியில் இருக்கிறம். எங்கள் துன்பப்படுத்தாம இருங்கோ.” என்று மன்றாடும் குரலிற் கேட்கவும் அவர் மௌனமாகிவிட்டார்.

22.

விசேட தேவைக்குட்பட்ட குழந்தைகளை வைத்துப் பராமரிக்கும் ஒரு பாடசாலை விளையாட்டுப் போட்டிக்காக உதவி கேட்டு வந்தபோது தாராளமாகவே வழங்கி நின்றான் குமரன். அந்த நிகழ்வுக்குறிய விருந்தினரில் ஒருவராக அவர்கள் அழைக்கப்பட்டதால் அன்று வந்திருந்தார்கள்.

கால்களால் நடக்க முடியாத இரு மாணவர்கள் வேக நடையில் பங்கு பற்றி அனைவரின் கவனத்தை ஈர்த்தனர். அவயவங்களை இழந்த நிலையிலும் அவர்களுடைய ஆர்வமும் ஆற்றலும் அனைவரையும் கவர்ந்தது.

ஆற்றலும் ஆர்வமும் உள்ளவனுக்கு, அங்கங்கள் ஒரு பொருட்டேயல்ல. யாராலும் எதையும் சாதிக்க முடியும். என்பதைச் சொல்லிச் சென்ற சிறப்பு விருந்தினரின் வார்த்தை மனதைத் தொட்டுச் சென்றது.

“உனக்கும் கீழே உள்ளவர் கோடி நினைத்துப் பார்த்து நிம்மதி நாடு” என்று புரியாதவர்கள் சொல்லிவிட்டுப் போகவில்லை என்பது அவர்களைப் பார்த்தபோது புரிந்தது.

காலுக்குச் செருப்பு இல்லையே என்று கலங்குபவன், காலில்லாமல் வருபவனைப் பார்த்து மனதைத் தேற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்னும் கருத்தையும் சொன்னார்கள்.

தேறுதலடைவடைற்கும் ஆறுதற்படுத்துவதற்கும் மட்டுமின்றி, திறமைகளை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்த அந்த விளையாட்டுப் போட்டி ரசிக்கும் படியாகத்தான் இருந்தது.

கண் பார்வையிழந்தவர்களை அழைத்து வந்து, யானைக்கு வால் வைக்கச் சொன்னார்கள். உறியிற் தொங்கிய சட்டியை அடிக்கச் சொன்னார்கள்.

பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் உண்மையிலேயே வியப்பில் ஆழந்தனர். கண் தெரிபவர்களைக் கண்களைக் கட்டிக்கொண்டு செய்யச் சொல்லும் அந்த நிகழ்ச்சிகளை, அவர்கள் செய்ய முடியாததை, எவ்வளவு நேர்த்தியாகச் செய்கின்றனர் என்று வியந்தனர்.

கட்டுலனை இழந்தவர்களுக்கு, வேறு புலன்கள் விருத்தியாகவே இருக்கும் என்று யாரோ சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. ஒவ்வொருவரிடத்தும் ஏதோவொரு திறமை ஒளிந்து இருக்கின்றது என்பது பரிந்துவிட்டது.

கட்டுல, செவிப்புலன் அற்றவர்களும் விசேட தேவைக்குட்பட்ட மரபணுப் பிரச்சினையுள்ளவர்களும் சேர்ந்து உடற்பயிற்சியை வழங்கியிருந்தனர். அவர்களை நேர்த்தி, ஒத்திசைவு என்பவற்றைப் பார்த்து உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சியடைவதாக இருந்தது.

இவ்வாறாக எல்லாவிதமான குழந்தைகளையும் பயிற்றுவித்து சமுதாயத்திற்குத் தேவையானவர்களாக ஆக்குவதில், எத்தனை பேர் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றனர் என்று திரும்பிப் பார்த்தான் குமரன்.

அந்தப் பாடசாலையின் நடத்துனரும், அனைத்து சேவகர் களும் ஆர்வத்தோடும் உற்சாகத்தோடும், இயங்கிக் கொண்டிருப் பதும் அவர்களின் பெற்றோரும் இந்த விடயத்தில் கைகொடுத்துக் கொண்டிருந்ததும் கண்கூடாகவே தெரிந்தது.

தனக்கு அருகாக கதிரையில் வந்திருந்த மரபணுப் பிரச்சினையால் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு பெண் குழந்தையை, ஆசையுடன் தடவினாள் சாந்தி.

அவளைப் பார்த்துச் சிரித்த அந்தக் குழந்தை “ஊ... ஊ...” என்ற சத்தத்துடன் அவளின் புடவையைப் பிடித்து ஆட்டியது.

அதன் தேவையைப் புரிந்து கொண்ட அவள் தான் கொண்டு வந்திருந்த தலையை முடிக்கொள்ளும் துணியை அதனிடம் கொடுத்தாள்.

சந்தோசமாக அதைப்பெற்றுக்கொண்ட அந்தக் குழந்தை அதை அங்கும் இங்கும் ஆட்டி விளையாடிக்கொண்டிருந்தது. விளையாட்டினுடாக மெலிதாக சத்தமிட்டுக் கொண்டது.

அவர்களின் மனதிலை என்னவென்பது ஓரளவுக்கு அந்தத் தம்பதியருக்குப் புரிந்தது. அவனுக்கு அருகே சென்று அணைத்துவிட்டுப் பிள்ளையைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு புகைப்படம் எடுத்தார்கள்.

‘ஊமையென்றால் ஒரு வகை அமைதி... ஏழையென்றால் அதிலொரு அமைதி...’ என்ற கண்ணதாசனின் பாடல் மனதில் ஒளித்தது.

வாழ்க்கையின் போராட்டங்கள், சலசலப்புகள் எதுவுமின்றி அமைதியான வாழ்வை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இந்த வெள்ளையுள்ளங்களில் கடவுளே வந்து நிற்பதைப் போலவே அவர்களுக்குத் தோன்றியது.

மனிதப்பிறவி என்பதை ஏழேழ பிறவியாகத் தொடர வைத்து, பிறவிப் பெருங்கடலில் மூழ்கடிப்பதற்குத் தான் அவர்களுக்கு பகுத்தறிவு என்ற விடயத்தை வரமாகவே வழங்கியிருக்கிறார் என்பது உண்மை. பிற உயிர்களுக்கு வழங்கப்படாத அந்த வரம் மனிதனுக்கு வழங்கப்பட்டு இருக்கின்றது.

வரமானது சில சந்தர்ப்பங்களில் சாபமாகவும் அமைந்து விடுகின்றது. சாபங்களோ, தடைகளோ வெற்றியை நோக்கி ஒடுபவனுக்கு வழிகாட்டியாகவும் ஆகிவிடுகின்றது.

ஜம்பொறிகளால் உணரப்பட்டு அடுக்கடுக்காகச் செய்யப்படும் பாவச்செயல்களை அதிகரித்துவிடாமல் இருப்பதற்காக, பகுத்தறிவு என்ற விடயத்தைக் குறைத்து அவர்களைப் படைத்துவிட்டிருக்கிறார் கடவுள் என்று நினைத்தார்கள்.

அவர்கள் எந்த வினைகளையும் செய்து பாவங்களைப் பெருக்கிக்கொள்ளாதவர்கள். கடவுளுக்குச் சமமானவர்கள். சமுதாயத்தினால் ஒதுக்கப்பட வேண்டியவர்கள்ல. அரவணைக்கப்பட வேண்டியவர்கள்.

வாழ்க்கையை உணர்ந்து கொண்ட யோகிகளும் ஞானிகளும் செய்வதைத்தான் அவர்களும் செய்கிறார்கள். லௌகிகத்தில் இருந்து ஒதுங்கி, உலகில் வாழ்ந்தாலும், உலக ஆசைகளில் ஆழந்துவிடாமல், தாமரையிலையிற் தண்ணீர் போல வாழ்கின்றனர்.

ஒரு சிலர் அவர்களைச் சுமையாக நினைப்பதும் உண்மை தான். தன் பிள்ளை எதுவும் உணர்ந்து கொள்ளாத அப்பாவியாக இருக்கின்றது என்பது எல்லா தாய்மாரையுமே கலங்க வைக்கும் ஒரு விடயம் தான்.

எம்மால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத, எமக்குப் புலப்படாத பல விடயங்களை இறைவனிடத்தில் போட்டு விடுவதால் நாமும் நிம்மதியடைகிறோம்.

தன்னைப் பார்த்து நிம்மதி அடைய வேண்டும் என்பதற்காகத் தானோ, இறைவனே அழகாக ஒரு மகனையும் ஆனை போல ஒரு மகனையும் பெற்றுக்கொண்டார் என்றுமே என்னத் தோன்றுகிறது.

இந்தப் பிள்ளைகளில் வாழ்வை முன்னேற்ற எதுவும் செய்யமுடியாது என்று என்னும் போது சோகம் மனத்தை நிறைத்துக்கொள்கிறது.

ஆனாலும் அவர்களின் ஆற்றல்களை வெளிக்கொண்டும் வகையில் அவ்வாறான பாடசாலைகள் இயங்குவதையும், மற்றயவர்களையும் கவர்ந்துகொள்ளும் வகையில் இவ்வாறான நிகழ்வுகளையும் ஒழுங்கு செய்வது உண்மையிலேயே பாராட்டப்பட வேண்டியதே என்று நினைத்துக்கொண்டான் குமரன்.

விழா நிறைவு கட்டத்தை நெருங்கியதும் அனைத்து சிறார்களும் கொடிக்கம்பத்தின் அருகில் அழைத்துச் செல்லப்பட்டு, கீதம் இசைப்பதில் பங்கேற்றுக்கொண்டனர்.

ஒரு விழாவை ஒழுங்குபடுத்தி நடத்தி முடிப்பதில் அவர்களின் ஒத்துழைப்பைப் பார்த்தபோது சந்தோசமாக இருந்தது. ஒரு கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிதல் என்ற பண்பு அவர்களிடம் வெகுவாகவே காணப்பட்டது.

விழா நிறைவு பெற்றதும் அதை ஒழுங்கு செய்தவர்களைக் கண்டு நன்றி சொல்லிவிட்டுப் போக குரரன் நினைத்தான். சாந்தியோ அந்தப் பிள்ளைகளுடன் சிறிது நேரத்தைக் கழித்துவிட்டுச் செல்ல விரும்பினாள்.

அவளின் விருப்பப்படியே அனுப்பிவிட்டு இப்பால் வரும்போது அவனின் நன்பனும் மனைவியும் தென்பட்டனர். அவர்களைக் கண்டதும் அவனுக்கு அதிசயமாக இருந்தது. இந்த இடத்தில் அவர்களா?

தங்களது இரண்டாவது பிள்ளை கதைக்க மாட்டாததால் அதைக்கொண்டு வந்து சேர்த்ததாகச் சொன்னார்கள். அவர்கள் சுட்டிக்காட்டியபடி குழந்தையைப் பார்த்தபோது வரவேற்பில் கண்டதை நினைவுபடுத்தினான்.

ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு துண்பம் என்று மனதிற்குள் நினைத்தான். ஒரு பெருமுச்ச அவனிடம் இருந்து வந்தது.

அந்த விழாவுக்குச் சென்றுவிட்டு வீடு திரும்பியபோது அவர்கள் இருவருக்குமே சற்று ஆறுதலாக இருந்தது.

23.

குழந்தையின் வழக்கு வெகு விறுவிறுப்பாகவே நகர்ந்து கொண்டிருக்க, சிறுவர்களுடனான நெருக்கமும் விழிப்புணர்வுகளும் அந்தக் தம்பதியினருக்கு குறைவில்லாமல் கிடைத்துக்கொண்டே இருந்தன.

ஒரு பிள்ளையைப் பெற்று வளர்க்கும் போதிலும் பெற்றுவிடாத அனுபவத்தை, அந்த ஓரிரு நாட்களிலேயே பெற்றதாக குமரன் உணர்ந்துகொண்டான். குழந்தைகள் விடயத்தில் பலரிடமும் பலவாறாக அனுபவங்களைப் பெற்றது போல அவருக்கு இருந்தது.

அநேகமாக ஒரு மாதத்தில் இரு தடவைகளாவது வழக்குத்தவணை வரும். அந்த நாட்களில் அவர்களுடன் வரும் பிள்ளையையும் கண்டுகொள்ள முடிவதால், உற்சாகமாகவே அவர்கள் வழக்குத் தவணைகளுக்கு வவுனியா நீதிமன்றத்திற்குச் சென்று வந்தனர்.

வழக்கில் வெல்வதற்குத் தேவையான சாத்தியமான அத்தனை அம்சங்களும் அவர்கள் பக்கம் இருப்பதை அவர்களின் சட்டத்தரணி சுட்டிக்காட்டினார். அவருடைய வாதத்தை நீதிபதி பாராட்டினார்.

அவர்களுக்கு உரிமை என்பதற்கும் மேலாக விநோதமான வழக்காக ஊடகங்களால் ஆராயப்பட்டு, விதவிதமாகவும் செய்திகளை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். பிள்ளை பற்றிய பிரச்சினை என்ற எண்ணத்தை மறந்து ஒரு கதையை ஆராய்வது போல அந்த வழக்குப் பற்றிய செய்திகள் வெளியிடப்பட்டு இருந்தன.

சாந்தியும் இப்பொழுது சிறிதாக மாற்றமடைந்தே காணப்பட்டாள். வழக்கு விடயத்தில் இருந்த நம்பிக்கையும் பல சிறுவர் இல்லங்களில் விழாக்களில் பங்கு பற்றியபோது ஏற்பட்ட அனுபவங்களும் அவளை இவ்வாறு சாந்தப்படுத்தியிருக்கலாம்.

காலையில் எழுந்த நேரத்துடனேயே முகத்தைத் தொங்கப்போடும் வழக்கத்தை மாற்றிவிட்டு, வேலைகளை முடித்துவிட்டு பத்திரிகைகளைப் படிக்கத் தொடங்கினாள்.

பத்திரிகையில் பலவிதமான செய்திகளையும் படிப்பதில் ஆர்வமாக இருந்தாள். குறிப்பாக மருத்துவம், பெண்ணியம், சிறுவர் பக்கம் என அனைத்தையும் ஆர்வத்தோடு படித்தாள்.

பத்திரிகையின் மேலிருந்து கீழாகச் சென்று கொண்டிருந்த அவளின் கண்களில் குத்திட்டு நின்றது அந்தச் செய்தி.

வவுனியாவிலுள்ள ஒரு சிறுவர் இல்லத்தில் பதினொரு வயது சிறுமியொருவர் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்பட்டாக அதில் எழுதப்பட்டு இருந்தது. மேலும் விபரங்கள் குறிப்பிடப்பட்டு இருக்கவில்லை.

துணுக்குற்ற அவள் அவசர அவசரமாக பத்திரிகையை எடுத்துக்கொண்டு கணவனைத் தேடிச் சென்றாள். சட்டத்தரணியுடன் தொலைபேசியில் கதைத்துக்கொண்டிருந்த அவன், அதை வைத்துவிட்டு அவள் சுட்டிக்காட்டியதைப் பார்த்தான்.

தொலைபேசியின் ஊடாக, சட்டத்தரணி சொன்ன விடயமும் திதுவம் ஓன்று என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது. சமுதாயத்தில் எழும் பலவிதமான பிரச்சினைகளும் தற்பொழுது அவனுடைய கவனத்திற்கு உடனுக்குடன் வந்து நிற்கின்றது.

இது பற்றிய விளக்கமான கதைகளை சட்டத்தரணி தெரிவித்து இருந்தார். இருப்பினும் மனைவியிடம் இதைச் சொல்ல வேண்டாமே என்று அவனுக்குப் பட்டது.

அதனால் இதைப் பெரிதுபடுத்தாது போலே காட்டிக்கொண்டு தன்னுடைய சம்பாசனையைத் தொடங்கினான்.

“இந்த இல்லத்தை நடத்துகிறவர்கள் எனக்குத் தெரியும். அவங்களின்ற நடவடிக்கை பிழையென்டு பலரும் சொல்லிக்

கொண்டு தான் இருந்திச்சினம். நூறு பிள்ளைகள் மட்டில இருக்கிற இந்த இடத்தில் அடிக்கடி வந்து போற ஒரு டிரைவர் தான் இப்பிடிச் செய்திட்டன்” என்று பெரிய அதிர்ச்சியாகக் காட்டிக் கொள்ளாமல் சொல்லி முடித்தான்.

கேட்டுக்கொண்டிருந்த சாந்திக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது. பெற்றாரைப் பிரிந்து எத்தனையோ கஸ்ரங்களை அனுபவிக்கும் இந்தப் பிள்ளைகளிடம் இப்படி நடப்பதற்கு அவர்களுக்கு எப்படித்தான் மனது வந்ததோ என்று அவளின் மனம் அங்கலாய்த்தது.

பெற்றோர் இருந்திருந்தால் அவனின் தலைமுடியைப் பிடித்து இழுத்து வந்து, கன்னத்தில் பளார் பளாரென அறைந்து அவனை சிறைக்குள் தள்ளியிருப்பார்கள். ஆனால் யாருமில்லாத இந்தப் பிள்ளைகளுக்கு எந்த வகையிலும் பாதுகாப்புக் கிடைக்கப் போவதில்லையா? என்று தனக்கு எழுந்த எண்ணத்தைக் கணவனிடம் கேட்டாள்.

“ஆருமில்லை என்று யோசிக்கவே தேவையில்லை. அவன் உடனடியாகக் கைது செய்து லொக்கப்பில் தள்ளியாச்சு எண்டு தான் லோயர் சொன்னவர். அதுவும் பினையில் கூட வெளியில் வராதபடி தான் இருக்கிறான். அவனுக்காக ஒரு லோயருமே கதைக்கப் போற்றில்லையாம். இப்பிடியானவங்களுக்கு இதவிட நெருக்கடியான நிலை வேறு எப்பவுமே வராது” என்று அவன் விளக்கமளித்தான்.

சந்தோசமாக இருந்தது அவனுக்கு. ஒருவருமில்லாத பிள்ளைகள் என்பதனால் சட்டத்தின் முன்பாகவும் அவர்கள் பராபடசப்படுத்தப்பட்டு விடுவார்களோ என்று கணப்பொழுதில் அவனுக்கெழுந்த சந்தேகம் மாறிவிட்டது.

அறிவியலும் சிந்தனையும் பெருகி மனித உரிமைகள் பற்றிய கடும் விழிப்புணர்வுகள் ஏற்படுத்தப்பட்ட காலம் இது. இங்கு யாரோ ஒரு அநாதைக்காகக் கூட அனைவரும் தீரண்டு வருவர் என்பதை சொல்லாமற் சொல்லிவிட்டார்கள்.

வாழ்க்கையைப் பற்றிய எத்தனையோ சோகங்கள் நிறைந்த போதிலும், எவ்வளவு அருமையான காலத்தில் நாம் வாழ்ந்து

கொண்டிருக்கிறோம் என்று நினைத்துக்கொண்டாள். பிறந்துவிடும் சிகவில் இருந்து பருவப்பிள்ளைகள் வரையிலும் பாதுகாப்பு வளையத்திற்குள்ளாகவே இருக்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் அவளை சந்தோசப்படுத்தியது.

அடுத்தடுத்த நாட்களில் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்த செய்திகளில் அந்த இல்லத்தை மூடுவதற்கு அறிவிக்கப்பட்டு இருப்பதாகவும், அதிலுள்ள சிறுவர்கள் வேறு இல்லங்களுக்குத் தற்காலிகமாகத் தங்க வைக்கப்பட்டு இருப்பதாகவும் கேள்விப்பட்டனர்.

ஏற்கெனவே பிள்ளைகள் அதிகமாகக் காணப்பட்ட அந்த இல்லங்களில் புது வரவால் மிகுந்த சிரமங்களை எதிர்நோக்கி இருப்பதை உணர முடிந்தது. அது சம்பந்தமான விடயங்களை நீதிமன்றத்திற்கும் அவர்கள் தெரிவித்து இருந்தார்கள்.

புதிதாக வந்திருப்பவரின் பராமரிப்புச் செலவுக்காக குமரன் தானும் ஒரு தொகையை வழங்கியிருந்தார். அதுமட்டுமின்றி, வெளிநாடுகளில் வாழும் நல்ல மனது உடையவர்களிடம் இருந்தும் பணத்தைச் சேர்த்துக்கொடுத்திருந்தான்.

அவர்களுக்காக ஒழித்திரிந்த அந்த ஒரு சில நாட்களில், தன்னையும் மறந்து உண்மையான அர்ப்பணிப்புடன் வேலை செய்தபோது அளவுகடந்த ஆனந்தமே அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது.

மற்றயவர்களுக்கு உதவும் அவனுடைய நல்ல மனதைப் பலரும் புகழ்ந்து சென்றதுடன், எத்தனை பிள்ளைகளை வைத்துப் பராமரிக்கும் வசதியும் திறனும் அவனுக்கு இருக்கிறது என்பதையும் குறிப்பிட்டனர்.

24.

வழக்கு விடயம் விறுவிறுப்பாகவே சென்று கொண்டிருந்த துடன் ஊடகங்களில் வெளியிடப்பட்டிருந்த செய்திகளால் பலரின் கவனத்திற்கும் சென்று வந்தது.

குழந்தையை நிச்சயமாகப் பெற்றுக்கொண்டுவிட முடியும் என்ற எண்ணத்தினால் சட்டத்தரணிகளுக்குப் பணத்தை அள்ளிக் கொடுத்து வழக்கை நடத்திக்கொண்டிருந்தார் குமரன்.

வழக்கைப் பற்றிய சாதகமான விடயங்களை சட்டத்தரணிகள் பலரும் சொல்லிக் காட்டினார்.

தன்னுடைய பிள்ளையை வவுனியா நகரத்தில் இருந்து எடுத்துக்கொண்டு வளர்க்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும். அந்த ஏழையின் வாக்குமூலமே போதுமானது என்பதை சட்டத்தரணிகள் தெளிவாகவே சொல்லியிருந்ததால், குழந்தை விடயத்தில் எந்த குழப்பமும் இல்லாமலே அவரால் நகர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

குழந்தை வளர்ப்பு என்ற விடயத்தில் அந்த ஏழைக் குடியானவன் எதுவிதமான தவறுதலையும் செய்திராத காரணத்தால், அவர்களிடம் இருந்து பிள்ளையைப் பிடிக்கிக் கொள்ள முடியாது என்பதை நீதிபதி தெளிவாகவே தெரிவித்தார்.

பணம் படைத்தவனுக்காக நீதி தன்னுடைய சமநிலையை இழுந்துவிட்டது என்று கணதையை எக்காலத்திலும் உருவாக்கிக் கொள்ளக்கூடாது என்பதைத் தெரிவித்தார்.

அதைக் கேட்டபோது குமரனுக்குக் குழப்பமும் வந்தது. அவனுடையதல்ல என்று சொல்லும் போது அந்தப் பிள்ளையை எதற்காகத் தன்னிடம் தர மறுக்கிறார் என்று ஏரிச்சலும் எழுந்தது.

அவனுக்கு ஏற்பட்ட குழப்பத்தைப் புரிந்துகொண்ட சட்டத்தரணி ஒரு சிறிய இடைவேளையை நீதிபதியின் அனுமதியிடன் பெற்றுக்கொண்டு, அவ்விருவரையும் வெளியே அழைத்துச்சென்று உரையாடினார்.

நீதிபதியின் எண்ணப்பாட்டை அவர்கள் இருவருக்கும் புரியும் விதமாக ஆறுதலாகவே சட்டத்தரணி தெளிவாக விளங்கப் படுத்தினார்.

இவர்களின் குழந்தை காணாமற்போனது உண்மை தான். அது தேடுதலின் போது கிடைக்கப்பெற்றிருக்கவில்லை. அது உயிருடனும் இருக்கலாம் அன்றி இறந்திருக்கலாம்.

அவர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்த குமரனை, கையைக் காட்டி நிறுத்திவிட்டு மேலும் தொடர்ந்தார்.

ஆனால் குழந்தை காணாமற் போனதும், அவர்கள் உடனடியாகவே அனைத்து இடங்களிலும் அறிவித்து இருந்ததால், அவ்வாறு நடைபெறுவதற்குச் சாத்தியங்கள் இல்லை. அப்படி குழந்தை இறந்து போயிருந்தால் தெரிய வந்திருக்கும்.

அந்த ஏழை வவுனியா நகரத்திற்கு வந்தபோது ஒரு குழந்தையைக் கண்டெடுத்து இருக்கிறான். ஆனால் அவர்கள் குழந்தையைத் தொலைத்த இடமும் அவர்கள் கண்டெடுத்த இடமும் ஒரேயிடம் அல்ல.

ஆனால் அதுவும் சாத்தியமே, இரண்டு வயதைக் கடந்து நன்கு நடந்து செல்லும் ஒரு துடிப்பான குழந்தை வேறு இடத்தில் செல்லவும் முடியும். நீண்ட தூரம் சென்ற பிறகு அல்லது ஏதாவது ஒரு விடயத்தைப் பார்த்து, அதைப் பின்தொடர்ந்து நகர்ந்த பிறகு, யாரையும் காணாமல் அழுதுகொண்டிருந்த பிள்ளையை அவன் தூக்கிக் கொண்டு போய் வளர்த்திருக்கலாம்.

ஆனாலும் இந்த சம்பவங்களைத் தாண்டி அவன் வளர்த்துக் கொண்டிருப்பது வேறு பின்னொயாகவும் இருக்கலாம். அதனாலே தான் சந்தேகத்தின் பொறுப்பை எனியவனிடம் விட்டுவிட வேண்டும் என்று நீதிபதி சொன்னதைச் சொன்னார்.

அவர் சொன்னதைக் கேட்டு திடுக்கிட்ட குமரன்.

“அப்ப அந்தப் பின்னை என்ற பின்னையென்டு நீங்க நம்பேல்லயா” என்று அவன் கேட்டான்.

“அவன் தானா ஒத்துக்கொண்டு குழந்தைய உங்களிட்ட சத்தமில்லாமத் தந்திருந்தா வேற விஷயம் ஆனா. கோட்டுக்கு வந்தபிறகு, சட்டத்துக்கு முன்னால் எல்லாரையும் சரிசமாத் தான் பாக்க முடியும். அதனால, அது அவனுடைய பின்னையில்ல என்ட ஒன்டு தான் இதில் நம்பக்கஷய விஷயம்” என்று சாவகாசமாகவே பதிலளித்தார் சட்டத்தரணி.

குமரனுக்குத் தாங்க முடியாமல் இருந்தது. கடைசி நேரத்தில் தன்னைக் கைவிட்டு விடுவார்களோ என்ற கலக்கமும் எழுந்தது.

இருப்பினும் ஆறுதலாக,

“அப்ப குழந்தைய நிருபிக்க நான் என்னதான் செய்யோனும்” என்று அழுவாரைப் போல் கேட்டான் குமரன்.

“மருத்துவம் வளர்ச்சியடைந்திருக்கின்ற இந்தக் காலம். எந்த விஷயத்தையும் சாதாரணமாகவே கண்டுபிடிக்கலாம். மரபணுப் பரிசோதனையைச் செய்து அதில் கண்டுபிடிக்கலாம். அதனால அந்த அறிக்கையோட வரச் சொல்லித்தான் நீதிபதி சொன்னவர். அதுவும் சட்டம் நீதி எல்லாம் எல்லாருக்குமே பொதுவானது எண்டதக் காட்டவும், ரெண்டு வருஷமா வளத்தவன் மனம் நோகாம குடுக்க வேணும் எண்டதாலும் தான்” என்று சட்டத்தரணி சொல்லவும் மனம் ஓரளவு சமாதானமடைந்தது.

நேர்மையாகவே அனைவரும் நடந்து கொள்கின்றனர் என்பதும், இடியப்பச் சிக்கலாக இருக்கும் இந்தப் பிரச்சினைக்கு யாரையும் கலவரப்படுத்தாமல் ஒரு முடிவைக் கொண்டுவர முனைகின்றனர் என்பதும் அவனுக்குப் புரிந்தது.

மரபனுப் பர்ட்சை என்பது பற்றி ஏற்கெனவே கேள்விப்பட்டு இருந்தான். இருப்பினும், அவனுக்கு அந்தளவில் பர்ச்சயமான ஒரு விடயமாக அது இருக்கவில்லை.

எத்தனையோ காரியங்களைச் செய்ததுபோலவே இதையும் செய்துவிடலாம் என்று யோசனையுடன் சட்டத்தரணியின் கருத்தை ஆழோதிப்பவனாகினான். ஏழையிடம் வசதி இல்லாத காரணத்தால் அந்தப் பர்ட்சையையும் தன்னுடைய செலவிலே செய்து விடுவதாக உறுதியளித்தான்.

அறிக்கையை பரிசோதித்த பின்பாக தீர்ப்பினை வழங்க முடியும் என்று அறிவித்த நீதிபதி அன்றைய தினத்திலான அமர்வை நிறைவு செய்தார்.

25.

குமரனின் குழந்தை வழக்கு பலவகையிலும் சுவாரஸ்யத் துடன் நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறேன், அனைவரின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டதாக இருந்தது.

வெளிப்படையாகத் தெரிந்துவிட்ட ஒரு விடயத்தில் அநாவசியமான தவணைகளை எதற்காகக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற சந்தேகமும் பலரிடம் எழாமல் இல்லை. பின்னையைக் குமரனிடம் கொடுத்துவிட்டு அல்லது இல்லம் ஒன்றிற் சேர்த்துவிட்டு வழக்கைத் தொடரலாமே என்று கேட்பவர்களும் இருந்தார்கள்.

ஏதோ வித்தியாசமான முடிவுகளை மனதில் கொண்டு தான் அவ்வாறு நடத்திக் கொண்டு போகிறார்கள் என்று ஒரு சாரார் சொல்லிக் கொண்டார்கள். எவ்வாறாயினும் அனைவருமே ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த வழக்கு விறுப்பாகச் சென்று கொண்டிருந்தது.

குமரனின் வசதியையும், அவர்கள் குழந்தைக்காக ஏங்குவதையும் பொருட்டாக வைத்து அவனிடம் இருந்து பணம் பிடிக்கிக் கொள்வதற்காகவே, நீதிமன்ற வளாகம் இப்படிச் செய்கின்றது என்றும் சொல்லாதவர்கள் இருந்திருக்கவில்லை.

தற்பொழுது பொறுமையைக் கடைப்பிடித்தாக வேண்டும். வெண்ணென்ற திரண்டு வரும் நேரத்தில் தாழியை உடைத்துவிடுதைப் போன்று, அந்த குழந்தையில் எதையும் கெடுத்து விடக்கூடாது என்ற எண்ணத்தில், குமரன் மௌனமாகவே இருந்தான்.

நீதிமன்றத்தினாலேயே அறிவிக்கப்பட்டு, மரபணுப் பரிசோதனை அறிக்கையை சமர்ப்பிக்குமாறு சட்ட வைத்திய அதிகாரிக்கு, நீதிபதி தெரிவித்தார்.

பெரிய செலவுகளைச் செய்து கொள்ளுவதற்கு அந்த ஏழைக்குடியானவனிடம் வசதியில்லாத காரணத்தால் முழுச் செலவையுமே குமரன் ஏற்றுக்கொண்டு அதைச் செய்வதாக ஒத்துக்கொண்டார்.

அறிக்கை வரும் வரையிலும் அனைத்துவிதமாகவும் திரிவுபடுத்தி அனைவரும் நினைக்கும் விதத்தில் விமர்சித்துக் கொண்டனர். மனதிற்குத் தோன்றியவாறு கதைத்துக்கொண்டனர்.

எல்லாருமே ஆவலோடு காத்துக்கொண்டிருந்த அந்த நாளும் வந்தது, குழந்தையின் வழக்கிற்கு அன்று தீர்ப்பு வழங்கப்படும் என்பதை அனைவரும் எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

குமரனும் மனைவியும் அதிகாலையிலேயே ஆயத்தமாகி சந்தோசமாகக் கோயிலுக்குச் சென்றனர். அங்கிருந்து நேராக நீதிமன்றத்திற்குச் சென்று முன்வரிசையில் அமர்ந்துகொண்டனர்.

வெற்றியைப் பெற்றுக்கொண்ட ஒரு விளையாட்டு வீரனின் களிப்பும் மகிழ்ச்சியும் குமரனின் முகத்தில் காணப்பட்டது ஏனைய நாட்களைப் போல சோகமாகத் தோன்றாவிடாலும், ஏதோ குழப்பத்துடனேயே சாந்தி தோன்றினாள்.

அவர்களின் அருகில் குமரனின் தமக்கை, அத்தான், சித்தப்பா என்று பலரும் அமர்ந்திருந்தனர்.

தன் அண்டு மருமகளை ஆராத்தி எடுத்துக்கொண்டு செல்ல வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்த, அவனின் தமக்கையும் சந்தோசமாகவே அங்கும் இங்கும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

ஓலுமடுவில் இருந்து அந்த ஏழைக்குடியானவனும், அவனின் மனைவியும் குழந்தையும் வந்து அவர்களுக்கு எவ்வளவே பின்னாலே அமர்ந்து கொண்டனர்.

அமுதமுது வீங்கிய கண்களுடன் அந்தத் தாய் காணப்பட்டாள். அவளைத் தடவிக்கொண்டிருந்த அந்தப் பிள்ளை, அவளை அணைத்தபடியே இருந்தது. அடிக்கொரு தரம் அந்தப்பிள்ளைக்கு முத்தம் இட்டவாறு அவள் இருந்தாள்.

எளிமையிலும் அழகானவனாக, வெகுளியாகக் காணப்பட்ட அந்தத் தகப்பனும் தாங்க முடியாத துன்பத்தைத் தாங்கிக் கொண்டவளாக அந்தக் கதிரையில் அமர்ந்திருந்தான்.

எதுவானாலும் ஏற்றுக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும். ஏழைகள் வாழ்விலே சந்தோசம், வெற்றி எல்லாம் எங்கேயிருந்து வரப்போகின்றது என்று தனக்குள்ளாகவே நினைத்தான்.

நீதிபதி மன்றுக்கு வருகிறார் என்ற செய்தி முதலியாரால் அறிவிக்கப்பட்டதும் அனைவரும் எழுந்து நின்றனர். நீதிபதி அமர்ந்ததும் ஒவ்வொருவராக அமர்ந்துகொண்டனர்.

ஒவ்வொரு வழக்காக எடுத்து முதலியார் பெயரையும் இலக்கத்தையும் சொல்லி அழைக்கவும், சம்பந்தப்பட்டவர்கள் முன்னாலே சென்று இருப்பதும் நின்று கொண்டனர்.

அவர்களுக்குச் சார்பாக ஆஜராகும் சட்டத்தரணிகள், முன்னோக்கிச் சென்று நீதிபதி அவர்களுக்கு சிரம் தாழ்த்தி வணங்கிய பின்பு, தமது வாதங்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர்.

இதே ஒழுங்கில் வழக்குகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. நேரமும் கடந்து கொண்டிருந்தது. எவ்வளவு நேரமாகுமோ என்று எண்ணியபோது குமரனுடைய பெயரைச் சொல்லி அழைத்தனர்.

திடுக்குற்று எழுந்த குமரன், அந்த ஏழையைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு முன்னோக்கிச் சென்றான்.

பயந்தபடியே அந்த ஏழையும் மௌனமாக எழுந்து வந்து குமரனுக்கு எதிர்ப்புற்றிலே நின்று கொண்டான்.

சட்ட வைத்திய அதிகாரி தனது அறிக்கையுடன் சமூக மனித்திருந்தார். நீதிபதியை வணங்கிவிட்டு அவருக்கு அருகாமையிற் சென்று தன்னுடைய அறிக்கையை வழங்கிவிட்டு மெல்லிய குரலில் ஏதோ சொன்னார்.

நீதிபதியவர்களும் ஏதோ கேட்பது போல தெரிந்தது. அதற்குப் பதிலளித்த வைத்திய அதிகாரி மறுபடியும் அவரை வணங்கிவிட்டு தொலைவில் போய் நின்று கொண்டார்.

எல்லாருடைய முகத்திலும் ஒரு ஆர்வம் தென்பட்டது. நீதிபதியின் உதடின் அசைவை எதிர்பார்த்து அனைவரும் காத்துக்கொண்டு இருந்தனர்.

நீதிமன்றத்திலே அசாதாரணமான மௌனம் நிலவியது.

அமைதியாகவும் ஆனால் கவனமாகவும் அறிக்கையைப் பார்வையிட்டார் நீதிபதி. அனைவரின் எதிர்பார்ப்பினாடாகவும் நீதிபதி தனது திருவாய் மலர்ந்தார்.

“கடந்த சில மாதங்களாக நடந்து கொண்டிருந்த குழந்தை வழக்கு இன்று முடிவுக்கு வருகின்றது. வழக்குத் தொடுத்தவர்கள் அனைவருமே மருத்துவ முடிவுக்குக் கட்டுப்பட்டேயாக வேண்டும்.

குழந்தை விடயத்தில் இந்த இரு தம்பதியினருமே வைத்திருக்கும் பாசம் நெஞ்சத்தைத் தொடுகின்றது. மாவட்ட நீதிபதி என்ற வகையில் இவர்கள் இருவருமே குடும்பமாக நன்றாக வாழ வேண்டும் என்று வாழ்த்துகிறேன்.

கடந்த தவணையில் தெரிவிக்கப்பட்டவாறு, மரபணுப் பரிசோதனை செய்து அறிக்கையைப் பார்த்துவிட்டு தீர்ப்பு வழங்கப்படும் என்று அறிவித்திருந்தேன். அதன்படி தீர்ப்புச் சொல்ல வேண்டிய வேளை இதோ நெருங்கிவிட்டது.”

நீதிபதி சொல்லிவிட்டு ஒரு இடைவேளையை எடுக்கவும், குமரன் அந்த ஏழையை ஏனமாகப் பார்த்துக்கொண்டார்.

அழுவாரைப் போல அவனை நோக்கிய அவனின் கண்கள் நீதிபதியையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தன. எதிர்பாராத பரபரப்பு எல்லோரிடமுமே காணப்பட்டது.

“மரபணுப் பரிசோதனை அறிக்கையின்படி குழந்தை குமரனுக்குச் சொந்தமல்ல. அவரின் எதிர் தரப்பினரே இதற்குப் பெற்றோர் என்பது நிருபிக்கப்பட்டுவிட்டது. ஆகவே குழந்தை அவர்களிடமே தொடர்ந்து இருக்கலாம்” என்று சொன்னார்.

திடுக்குற்ற குமரன் என்ன நடக்கிறது என்பதை உணர்ந்து கொள்ளாதவனாகவே நீதிபதியைப் பார்த்தபடி நின்றான். தன காதுகளையே அவனால் நம்ப முடியவில்லை.

எதிர்பாராத அந்தக் குடியானவனும், அசையவும் மாட்டாதவனாய் தன்னையும் குழநிலையையும் கூட நம்ப முடியாதவனாய் சிலை போலவே நின்றான்.

‘தடாலென்ற சத்தம் கேட்டதும் சத்தம் வந்த திசையை நோக்கி அனைவருமே திரும்பினார்.

அங்கு கதிரையில் அமர்ந்திருந்த சாந்தி மயக்கம் அடைந்து கீழே விழுந்துவிட்டாள்.

26.

மாலையைத் தாண்டிவிட்ட அந்த வேளையிலே அந்த தனியார் மருத்துவமனையில் ஆள் நடமாட்டம் குறைவாகவே இருந்தது. ஓரிரு மின்விளக்குகள் மங்கிய ஒளியை உழிழ்ந்து கொண்டிருந்தன.

நிறைமாதக் கர்ப்பினியாகிய அவனது மனைவிக்கு இரத்த அழுத்தம் அதிகரித்திருந்தமையால், அவனை அவசரமாக ஒப்பரேசன் தியேட்டருக்குக் கொண்டு சென்றுவிடவும், மகப்பேற்று வைத்திய நிபுணரைத் தேடி வந்தவன் அங்கு எழுந்த பேச்சுக் குரலைக் கேட்டதும் நிதானமானான்.

“இன்டைக்கும் மனுசன் வந்த பாக்கவில்லையாம்மா” என்று யாரையோ அந்த வைத்தியர் கேட்டுக்கொண்டது, அவனுக்குக் கேட்டது.

“இல்லை ஜயா. சதா குடியோட திரியிற அவருக்கு. இங்க நான் வந்திருக்கிறது நினைவிருக்காது. அவர் என்னக் கவனிக்கிறதேயில்ல. எனக்கு சரியான கஸ்ரம், சாகலம் போல இருக்கு. ஜயோ... அம்மா...’ என்று அலறினாள்.

“அம்மா உங்களுக்கு வலி வந்திட்டுது. இனி எதயும் யோசிக்கப்படாது. நாங்க இருக்கிறும். உங்களப் பாத்துக் கொள்ளுவம்” என்று கட்டளையிட்ட அவர். பிரசவ அறைக்குள் அந்தப்பெண்ணை அழைத்துச்செல்லுமாறு சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்தபோது அவன் நிற்பதைக் கண்டார்.

பதறியபடி நின்றவனிடம் என்ன என்று கேட்டபோது, மனைவியை, தியேட்டருக்குக் கொண்டு போனதைச் சொன்னதும்.

“வீயோஜியைக் கூட்டிக்கொண்டு உடனே வாறன். நீங்க வெளியில் வெயிட் பண்ணுங்கோ” என்று சொல்லிவிட்டு அவசர அவசரமாகச் சென்றுவிட்டார்.

அனைவரும் உள்ளே நுழைந்து அறுவை சிகிச்சை தொடங்கியதும், உள்ளே வேலைகள் முழுமுரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

வெளியே நிம்மதியில்லாமல் அங்கும் இங்கும் உலாவிக் கொண்டிருந்தான் அவன். அடிக்கடி கைகள் இரண்டையும் குவித்தபடி மேலே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அரை மணி நேரம் கடந்த பிற்பாடு அவனை உள்ளே அழைத்து வரும்படி, தாதியர் ஒருவர் வந்து சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

உள்ளே நுழைந்த அவனுக்கு இருட்டுக்குள் வந்துவிட்டதைப் போல இருந்தது. பச்சை நிற உடைகளுடன், அதே நிற வாய்க்கவசத்தையும் அணிந்து, கண்கள் மட்டும் தெரியக் கூடியதாகவிருந்த அனைவரையும் பார்த்ததும் துணுக்குற்றான்.

தனது வாய்க்கவசத்தை விலக்கிவிட்டு அவனை அருகில் வருமாறு அழைத்த வைத்தியரின் அருகில் சென்றான்.

உயிரற்ற குழந்தைச் சுட்டிக்காட்டிய அவர் இரத்த அழுத்தத்தின் காரணமாக வயிற்றுக்குள்ளாகவே இறந்துவிட்ட அந்தக் குழந்தையைக் காட்டினார்.

திடுக்கிட்ட அவன், உயிரற்ற அந்தக் குழந்தையையும் உணர்வில்லாமல் மயங்கிக் கிடக்கும் மனைவியையும் பார்த்து அழுத்தொடங்கினான்.

அவனை ஆதரவாக அனைத்தபடியே, வெளியே அழைத்து வந்த வைத்தியர் என்னென்னவோ சொல்லித் தேற்ற முயன்றார்.

அந்தத் தோல்வியை அவனால் ஏற்றுக்கொள்ளவே முடியவில்லை. பேரப்பிள்ளையை எதிர்பார்த்து ஆவலோடு காத்திருக்கும் பெற்றோர் முன்னால், தனக்கு வாரிச் வரப்போவதாக அகமகிழ்ந்து நின்ற வேலைக்காரர் முன்னால் பின்ததை எடுத்துக்கொண்டு எவ்வாறு செல்ல முடியும்?

அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்ல முடியாது தவித்துப் போயிருந்தார் வைத்தியர். அவரிடம் ஒரு விடயத்தை கேட்டுக் கெஞ்சினான் அவன். அதை வைத்தியர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

“எப்பிடி முடியும் உங்களப் போலத்தானே எல்லாருக்கும் பிள்ளை முக்கியம். உங்களுக்காக ஆராவது விட்டுத் தருவாங்களா. அதுவும் பிள்ளை பெத்த அம்மாமார் இதுக்கு ஒத்துக் கொள்ளுவாங்களா?” என்று கேட்டார்.

“பிள்ளைய வளக்க முடியாம ஆரும் இருந்தா அவயனுக்கு உதவியாவும் நீங்க இதச் செய்யலாம். நீங்க மனச வச்சா எதுவும் செய்யலாம். மறுக்காதீங்க டொக்டர். எனக்குப் பிள்ளை வேணும். என்ற மனுசி மழிச்சுப் பாக்கிற நேரம் அவளுக்குப் பக்கத்தில் பிள்ளை இருக்கோணும் டொக்டர்” என்று அவரின் கைகளைப் பிடித்துக் கதறினான்.

அவனின் அங்கலாய்ப்பைப் பார்த்த டொக்டர் மனமிரங்கி, அவருடன் மாலை கதைத்துக்கொண்டிருந்த அம்மாவின் பிள்ளையை எடுத்து அவனின் மனைவிக்கருகில் கிடத்திவிட்டார். நடு இரவு நேரத்தில் யாருமில்லாத பொழுதிலே அனைத்தும் நடந்து முடிந்துவிட்டது.

அதிகாலையில் எழுந்தபோது அந்த ஏழைப்பெண் அழுது கொண்டிருந்தார். இறந்து பிறந்த அவனின் பிள்ளையைக் கட்டியனைத்து அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

வார்ட் ரவுண்டுக்கு வந்த டொக்டர் அவளைக் கண்டதும் தன்னுடைய நடையின் வேகத்தைக் குறைத்தார். அருகில் வந்து ஆதரவாக அவனின் தலையைத் தடவினார்.

“கவலப்படாத அம்மா. பிள்ளை எண்டுறது ஒவ்வொருக்கும் குடுப்பின தான். அதுக்குப் பலனில்லாமப் போச்சு. நீ அழாத” என்று சொன்னார் மனம் நிறைந்த வருத்தத்துடன்.

“மனுசனினர் உதவியும் இல்லய்ய எனக்கு. அந்தப் பிள்ளையினர் முகத்தப் பாத்ததாவது சந்தோசப்படலாமென்டா அதுக்கும் வழியில்லாமப்போச்சு. நான் பாவி...” என்று தலையில் அடித்துக் கொண்டாள்.

“சே... அப்பிடியெல்லாம் செய்யக்கூடாது. நோப்பட்ட உடம்பு... ஒரேயடியா அழுது கொண்டிருக்காம் ஏதாவது சாப்பிடு. நேல் இந்த அம்மாவுக்கு ஏதாவது சாப்பிடக்குடுங்க” என்று சொல்லிவிட்ட அப்பால் சென்றவருக்கு மனம் கனத்தது.

‘நீ செய்தது சரியா...’ என்று அவரின் மனசாடசி கேட்டது. அவரை மேலும் நடக்கவிடாமல் இடையில் நிறுத்தியது. தான் செய்த காரியம் பெரிய அழுத்தமாகத் தலையை அழுத்துவதைப் போல இருந்தது.

“நான் பிழை செய்யவில்லை. வாழ வழியில்லாத ஒருத்தியின் வாரிசை, வசதியான ஒருவருக்குக் கொடுத்தேன்... அதிலென்ன பிழை?” என்று அவரின் இன்னொரு மனசாடசி கேட்டது.

“படைச்சவன் படியளக்க மாட்டானா? அவளினர் பிள்ளை அவள் வேண்டாமென்னு சொன்னாளா? அது நீ எப்பிடி தூக்கிக் கொடுக்க முடியும்.”

“அவளுக்கு கடவுள் படியளக்கவில்ல. புருசனும் வந்து பாக்கேல்ல. அவளுக்கு நாம் நான் எல்லாம் குடுத்தோம். அவளுக்கும் பிள்ளைக்கும் நல்லது செய்யிற்றுக்காகத்தான் அப்பிடிச் செய்தன். அது பாவம் என்றால் தத்தெடுப்பதும் பாவம் தானே என்று தன்னைத்தானே சமாதானப்படுத்திக்கொண்டு நடந்தான்.

எதிரே ஒடி வந்த ஒருவன், அவர் மேல் மோதிலிடும் நிலை குலைந்த அவர், கதாகரித்துக்கொண்டு விலகினார்.

அவரைத் தாண்டி ஓடியவன், அந்தப் பெண்ணின் அருகிற்சென்று உயிரற்ற அந்தக் குழந்தையை எடுத்து அழுத் தொடங்கினான்.

அவன் தான் அவளைக் கவனிக்காமல், அத்தனை தினங்களும் பார்க்காமல் இருந்த அவளின் கணவன் என்பது அவருக்குப் புரிந்தது.

மனது மறுபடி வலித்துக்கொண்டது. அந்த விடத்தில் நிற்க விருப்பமில்லாமல், வேகமாக வெளியேறிவிட்டார்.

குழந்தையுடன் வீட்டுக்குச் செல்லத் தயாராகிக் கொண்டிருந்த அந்தத் தம்பதியர் வைத்தியரைத் தேடிக்கொண்டு வந்தனர். அன்றைக்கு சற்று வேளையுடனே அவர் வீட்டுக்குப் போய்விட்டதாகச் சொன்னார்.

அடுத்த நாள் அந்த வைத்தியர் விபத்து ஒன்றிலே சிக்கி தளத்திலே மரணமடைந்துவிட்டதாக செய்தி வந்தது. அவனுக்கு ஏற்கெனவே அவர் பழக்கமானவராக இருந்ததால் அவரின் வீட்டுக்குச்சென்று மிகுந்த சிரத்தையுடன் மரணச் சடங்குகளிற் கலந்து கொண்டான். அவருடைய இறுதிச் சடங்கிற் கலந்துவிட்டுச் சென்றபோது கவலை இருந்தாலும் அவனிடம் ஒரு அமைதி நிலவியது.

அந்த உண்மையைத் தெரிந்துகொண்ட ஒரே நபரும் இப்பொழுது உயிருடன் இல்லை என்பதை அவனின் மனம் மறுபடியும் மறுபடியும் சொல்லிக்கொண்டது.

கீரி என்றால் சுதியும் கூடிய கீரி வீரன்
கீரியும் கீரிய கீரி காக்கிர்ணத்துவமையும் கீரியுமை
27. அது காக்கிர்ண காக்கிர்ணத்துவமை கீரி வீரன்
கீரியும் கீரிய கீரி கீரிய கீரி கீரியுமை

என்னதான் இரகசியமாக வைத்திருந்தாலும் நெருக்கடி ஏற்படும் தருணங்களில் அசிங்கங்களும் அவஸங்களும் அவரவரைக் கேட்டுக்கொள்ளாமலேயே தலை தூக்கிப் பார்த்து விடுகின்றன. குழப்பத்தின் பின்னால் உண்டாகும் தெளிவிலேயே தனக்கு மேற்பட்ட சக்தியின் திருவிளையாடலை மனிதன் உணர்ந்து கொள்கிறான்.

நீதிபதியின் தீர்ப்பைக் கேட்டுக் குழம்பியபடி நின்ற குமரனின் மனத்திரையில் கணப்பொழுதில் இந்த நினைவு வந்து மறைந்தது. தனக்கும் இறந்துபோன அந்த வைத்தியருக்குமே தெரிந்த அந்த விடயம் அவனைக் கேளாமலே அவனின் நினைவில் வந்து போனது.

யாரோ அடித்தது போல இருக்கவும் சடாரென்று சுதாகரித்துக்கொண்ட அவன், மூர்ச்சையாகிவிட்ட மனைவியின் அருகே ஓடிச்சென்று அவனைத் தூக்கி நிமிர்த்தினான். அதற்குள் அவனது சகோதரி முகத்தில் நீர் தெளித்தாள். சாந்தியிட்டது அசைவு எதையும் காண முடியவில்லை.

வைத்திய அதிகாரி அருகிலே வந்து அவனை உலுக்கிப் பார்த்தார். தன்னுடைய மருத்துவப்பெட்டியில் இருந்து எடுத்த ஒரு ஊசி மருந்தை ஏற்றினார். சாந்தி மெதுவாகக் கண்களைத் திறந்து பார்த்தாள்.

விழித்தெழுந்த சாந்தி விம்மி விம்மி அழுத் தொடங்கினாள். அவன் அழுவதைப் பார்க்கும்போது அனைவருக்குமே கவலையாக இருந்தது. மெதுவாக அவனை அனைத்துப்படியே குமரன் வெளியில் அழைத்துவந்தான்.

நீதிமன்றமும் இடைநிறுத்தப்பட்டு ஒரு மணித்தியாலத்திற்குப் பின் ஆரம்பிக்கப்படும் என்ற செய்தி அறிவிக்கப்படவும் அனைவரும் மன்றத்தில் இருந்து வெளியேறினர். சாந்தியை வெளியில் கொண்டு வந்து ஒரு கதிரையில் அமரச்செய்தனர்.

அனைத்தையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சட்டத்தரணியின் மனம் குழுறிக் கொண்டிருந்தது. நீதிபதி அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து அவரின் அறைக்குள் சென்றார்.

எதையுமே நம்ப முடியாமல் அனைவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். மருத்துவ அறிக்கை பிழையா அல்லது நீதிபதியின் கண்ணோட்டம் பிழையா என்று பலவிதமாகவும் விமர்சித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

நீதிபதியைத் தொடர்ந்து உள்ளே சென்ற சட்டத்தரணி அவ்விடத்திற்கு வேகவேகமாக வந்தார். குமரனின் கைகளைப் பற்றியபடி.

“எதிர்பாராமல் நடந்துவிட்டது குமரன். நான் எந்தப் பிழையும் செய்யேல்ல. என்னத் தவறா நினைக்காதீங்க” என்று கெஞ்சினார்.

“நான் யாரையும் தவறா நினைக்கேல்ல. பிழை விட்டது நான் தான் நான் வாறன்” என்று சொல்லிவிட்டு குமரன் புறப்படவும் சட்டத்தரணி அதிர்ச்சியுடன் நின்றார்.

தான் ஏதும் பிழை செய்துவிட்டதாகக் குமரன் நினைக்கிறாரோ. சட்டத்தரணி வெண்டியவரைக்கும் பணத்தைக் கறந்துவிட்டுக் கைகளை விரித்துவிட்டார் என்று நினைக்கிறாரோ என்று என்னம் அவரின் மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது.

அதே போல நீதிபதியும் சட்ட வைத்திய அதிகாரியும் தனித்தனியாகக் குழப்பத்தில் ஆழந்து இருந்தார்கள். பெற்றவர்களை விடுத்து, வளர்த்தவர்களின் மரபணுக்கள் பிள்ளையிடம் இருக்க முடியுமா? இது என்ன விநோதம் என்று அவர்கள் நினைத்துக் கொண்டனர்.

பிள்ளையை சந்தோசத்துடன் சுமந்து சென்ற குடியானவனும் குழம்பிப் போய் இருந்தான். தான் எடுத்து

வளர்க்கிறேன் என்று சொல்லிய பிறகும், குழந்தை சட்டப்படி உன்னுடையது என்று அவர்கள் சொல்லியது, அவனுக்கு ஆச்சரியத்தை உண்டுபண்ணியது.

எப்படியோ பிள்ளையைக் கொடுத்துவிட்டார்கள் என்ற சந்தோசத்தில் மனைவியையும் அழைத்துக்கொண்டு மறுகையில் குழந்தையைப் பிடித்துச் செல்லவும், ஒரு பையைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு மனைவி அவனைப் பின்தொடர்ந்தாள்.

குமரனுக்கு மட்டும் குழப்பம் ஏற்படவில்லை. அதுவரை யிருந்த அத்தனை குழப்பமும் தெளிவடைந்து மனம் இலேசானது.

கடவுள் எவ்வாறாக எல்லாரையும் காப்பாற்றுகிறார் என்பதை நினைத்துப் பார்த்தான்.

அன்றைய நாளில் அடுத்தவனுடைய குழந்தையைக் கொடுத்து மனைவியின் உயிரையும் மானத்தையும் காப்பாற்றியது மட்டுமல்ல, குழந்தையை நாகுக்காகப் பெற்றவர்களிடம் சேர்த்திருக்கும் விதத்தையும் நோக்கும் போது உண்மையிலேயே அவனுக்கு ஆச்சரியமாகத்தான் பட்டது.

அதுவரை கோபத்துடன் காணப்பட்ட அந்த ஏழைக் குடியானவனிடம் இரக்கமே ஏற்பட்டது. அநியாயமாக அவனை சிரமப்படுத்தி விட்டேன் என்றும் நினைத்தான்.

பல குழந்தைகளை வைத்துப் பராமரிக்கத்தக்க ஆற்றலையும் வசதியையும் தனக்கு வழங்கி, அந்தக் கடமையை நினைவுபடுத்தி இருக்கிறார் என்று அவனின் மனம் எண்ணிக்கொண்டது.

ஏற்கெனவே இல்லங்களையும், குழந்தைகளையும் சென்று பார்வையிட்டு இவற்றை பழகிக்கொண்ட மனைவியை சமாதானப்படுத்தி, அவனுக்கு யதார்த்தத்தை எடுத்துச்சொல்லி பிள்ளைகளை பராமரிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்ய வேண்டும்.

உண்மையை அறிந்து கொண்டால் அவனும் தெளிந்துவிடுவாள். நிச்சயமாக அவர்கள் இருவரும் பல அநாதைக்

குழந்தைகளுக்கு பெற்றோராக வாழ முடியும். அவர்களின் வாழ்வுக்கு விளக்கேற்றி வைக்க முடியும்.

அவர் மற்றவர்களிடம் இரக்காதிருக்கும் நிலையை ஏற்படுத்த முடியும். அவர்களை துஷ்பிரயோகங்களில் இருந்து பாதுகாத்துக் கொள்ள முடியும். அவர்களை சமுதாயத்திற்குத் தக்கவர்களாக தாரகையாக ஆக்கிக்கொள்ள முடியும்.

அந்த விடயத்தில் சாந்திக்கும் நிறைய ஈடுபாடு இருப்பது அவனுக்குத் தெரியும். இதனால் தன் எண்ணத்தை ஆதரிப்பாள். தனக்குத் தோள் கொடுப்பாள்.

தீர்ப்பைக் கேட்ட அந்த நொடியில், தான் அநாதையாகிவிட்டது போல ஒரு எண்ணம் அவனுக்கு வந்ததை நினைத்துப் பார்த்தான்.

தன்னுடைய பொருள் அத்தனை பேருக்கு முன்னாலே வைத்து விதியால் தட்டிப் பறித்த போதும் மனைவி செயலிழந்து கிடந்தபோதும், இந்த உலகத்திலே எதுவும் அற்றவனைப் போல ஒரு அவனுக்குத் தென்பட்டது.

தன்னுடைய உற்றார், சுற்றும் உறவுகள் யாரும் இல்லாமல் தனக்கெனப் பாடுபட்டுச் சேர்த்துக்கொண்ட சொத்துக்கள் எதுவும் இல்லாமல் அநாதையாகப் பராரியாக இருப்பதைப் போல ஒரு எண்ணம் அவனுக்குள் புகுந்தது.

மானுட மனதிற்குரிய ஒரு பெரிய குறைபாடு இதுதான். தான் மனதார விரும்பும் ஒரு பொருள் கிடைக்காதபோது, தன்னிடம் இருக்கும் அத்தனை பொருட்களையும் விலை மதிப்பு இல்லாததாகவே நோக்குவர். இவற்றின் பெறுமதி அந்த இடத்தில் தெரிவதில்லை.

இதனாலே பெரிய பணக்காரரும் சிறு சிறு விடயங்களுக்காக நோய்வாய்ப்படுவதும், பல ஆரோக்கியமான இளையவர்கள் தானும் காதல் போன்ற விடயத்திற்காக உயினர் மாய்த்துக்கொள்ளுவதும் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருக்கின்றது.

மனம் விரும்புவதற்கை மட்டுமே உடலும் கற்றாடலும் எடுத்துக்கொள்ளும் என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையே.

இந்த உலகைப் பொறுத்தவரையில் எல்லாருமே தனித் தனியானவர்கள் தான் என்ற உண்மை அவனுக்குப் புலப்படத் தொடங்கியது.

தான் தெளிவுற்ற அவன் நடந்த உண்மைகளைச் செல்லி அனைவரையும் தெளிவிக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். தன்னுடைய இக்கட்டான சூழ்நிலையில் தான் எடுத்த முடிவையும் அதற்குக் கட்டுப்பட்ட அந்த வைத்தியரையும் பற்றிச் சொல்லி உரியவர்களிடம் மனிப்புக் கேட்க வேண்டும் என்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

முக்கியமாகத் தன் மனைவியிடம் சொல்ல வேண்டும். சொன்னால் அவள் அதை ஏற்றுக் கொள்வாரோ அல்லது தன்னை கோவித்துக் கொள்வாரோ என்றும் சந்தேகம் எழுந்தது. அதை அப்படியே மறைத்துவிடலாமா என்றும் யோசிக்கத் தோன்றியது.

நிலையான முடிவு எதற்கும் வர மாட்டாதவனாக அவன் தொடர்ந்தும் குழம்பிக் கொண்டு இருந்தான்.

28.

வாசலில் இருப்பும் காணப்பட்ட வாழை மரங்கள் சிரம்தாழ்த்தி அனைவரையும் வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தது. வழிநெடுகிலும் அமைக்கப்பட்டு இருந்த மாவிலைத் தோரணங்கள் மகிழ்ச்சியான தொடக்கத்தைப் பறைசாற்றின.

விலிபெருக்கியில் மங்கல நாதம் இசைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அழகாக ஆடையணிந்த பெண்களும் ஆண்களும் அந்த இடத்தை நோக்கி வருகை தந்து கொண்டிருந்தனர். முன்னாலே பூரண கும்பத்துடன் வருபவர்களை வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தனர் ஒரு சாரார்.

விருந்தினர் வரும் வேளை நெருங்கவே அவர்களை வரவேற்கவேன மாலையுடன் வந்து நின்றார்கள் அவர்கள். அந்த விழாவுக்குப் பிரதம விருந்தினராக வருகை தரவிருந்த மாவட்ட நீதிபதியை வரவேற்கவேன குமரனின் தந்தையார் மாலையுடன் காத்திருந்தார்.

விருந்தினரின் வருகை ஒவிபெருக்கியில் அறிவிக்கப்பட்டதும் அனைவரும் வெளியில் வந்து இரு புறமும் நிரையாக நின்று கொண்டனர். தொலைவில் காரை நிறுத்திவிட்டு மக்களுக்கு மத்தியில் நடந்து வந்துகொண்டிருந்த நீதிபதிக்கு மாலையிட்டு வரவேற்றனர்.

தொடர்ந்து சட்ட வைத்திய அதிகாரி, வைத்தியசாலையில் சிறுவர் பாதுகாப்புப் பிரிவு அதிகாரி மற்றும் சிறுவர் நன்னடத்தை உத்தியோகத்தார்கள் என அனைவரையும் சிரம தாழ்த்தி வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தனர் குமரன் தம்பதியர்.

அந்தக் கட்டடத்தைத் திறந்து வைத்து உரையாற்றிய நீதிபதியவர்கள் குமரனைப் போன்ற பணம் படைத்தவர்கள் இவ்வாறு தாமாக முன்வந்து சமுதாயத்திற்காக உழைக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தி குமரனை ஆயிரத்தில் ஒருவன் என்று குறிப்பிட்டுப் பாராட்டினார்.

சாந்தி இல்லம் என்று பெயரிடப்பட்ட அந்த இல்லத்தின் முன்பாக சிறுவர்கள் ஆனந்தமாக விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களை நோக்கிய குமரனுக்கு அந்தக் கட்டடத் திறப்பு விழாவே மனதில் வந்துபோகும்.

“உறவுகளை இழந்ததனால் மட்டும் யாரும் அநாதையாகி விடுவதில்லை. கொள்கைகளை இழந்தவர்களே அநாதைகள்.

எம்மை நோக்கிக் கொண்டு ஒரு பெரிய உலகம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது, எம்மால் பலர் நன்மையடையக்கூடிய நிலை இருக்கும்போது நாம் அநாதைகள் ஆகிவிடமாட்டோம்.

பரந்துபட்ட இந்த உலகில் எம்மாற்செய்து கொள்ள வேண்டிய காரியங்கள் நிறையவே இருக்கின்றன. அவற்றை ஆற்றுகின்ற கடமையில் தனித்தனியாகவே இணைந்து கொள்வோம். எம்மைப் பார்த்து எம் பின்னால் வருபவர்களை சொந்தங்கள் என்போம்.

அவர்களின் ஒவ்வொருவருக்குமே எங்களால் ஆகக்கூடிய ஏதோவொன்றும் இருக்கிறது.”

ஒவ்வொரு நாளின் காலைப் பிரார்த்தனை முடிவுற்ற பின்னரும் தனது மாணவர்களுக்கு அல்ல தனது குழந்தைகளுக்கு குமரன் சொல்லிக் கொள்ளும் அறிவுரை இது.

தனக்கு வந்த தோல்வியை வெற்றியாக்க அவர் கையாண்ட உத்தியோ என்றும் பலர் சொல்லுவதுண்டு

வழக்கின் முடிவினால் நினைவிழந்து வைத்தியசலைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்ட மனைவி, குணமாகி வீட்டுக்கு வந்தபோது, அவளிடம் தன் முடிவைச் சொன்னான்.

சிறுவர் துஷ்பரயோகம் இடம்பெற்ற அந்த இல்லத்திலிருந்து சிறுவர் வெளியேற்றப்பட்டு விட்டதால் அவர்களைப் பராமரிக்க வேண்டிய கடமை இருப்பதை மனைவிக்கு நினைவுட்டினான். அந்த பெரியாவிலான குழந்தைகளை ஏற்றுக் கொள்ள யாரும் முன்வரவில்லை என்பதை அவள் ஏற்கெனவே அறிந்திருந்தாள்.

ஏற்கெனவே அந்தச் சிறுவர்கள் மீதும் இல்லங்கள் மீதும் அளவு கடந்த மதிப்பு வைத்திருந்த அவனின் மனைவிக்கு அது ஒரு பெரும்சேவை என்பது புரிந்தது. அதைவிடவும் அப்பொழுது தோன்றிய கவலையில் இருந்து மீண்டு கொள்வதற்கு இது உசிதமாக இருக்கும் என்று எண்ணி இதற்குச் சம்மதித்து இருந்தாள்.

விரைவாக அனைத்து வேலைகளும் முன்னெடுக்கப்பட்டன. தாண்டிக்குளத்திற்கு அப்பால் இரண்டு ஏக்கர் அளவிலான ஒரு பெரிய நிலத்தை உடனடியாகக் கொள்வனவு செய்து ஒரு பெரிய கட்டடத்தை அமைத்தார்.

ஒரு நல்ல நாளில் மாவட்ட நீதிபதியால் இல்லம் திறந்து வைக்கப்பட்டது. சட்டத்தரணிகள், வைத்திய அதிகாரிகள், சிறுவர் நண்ணட்டதை உத்தியாகத்தர்கள், கொடையாளிகள், ஆசிரியர்கள் எனப்பலரும் பங்குப்பற்றி அந்த விழாவைச் சிறப்பித்தனர்.

அந்தப் பெரிய குடும்பத்தை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பு வந்துவிடவே அனைத்துத் துண்பங்களில் இருந்தும் முழுமையான விடுதலையைப் பெற்றுவிட்டனர் அந்தத் தம்பதியர். அநாதைக் குழந்தைகளுக்குச் செய்யும் சேவையில் அந்த ஆண்டவனிடம் இருப்பதைப் போல உணர்ந்து கொண்டனர்.

சாந்தி இல்லம் சாந்தமாகவே இயங்கிக்கொண்டு இருந்தது. ஆண்களும் பெண்களுமாக நூறு பிள்ளைகளை வைத்துப் பராமரித்து வந்தார்கள். கல்வி, சுகாதாரம், சிறுவர் உரிமைகள் என அனைத்தையும் வழங்கி ஒரு முன்னோடியான இல்லமாகவே அது இயங்கி வந்தது.

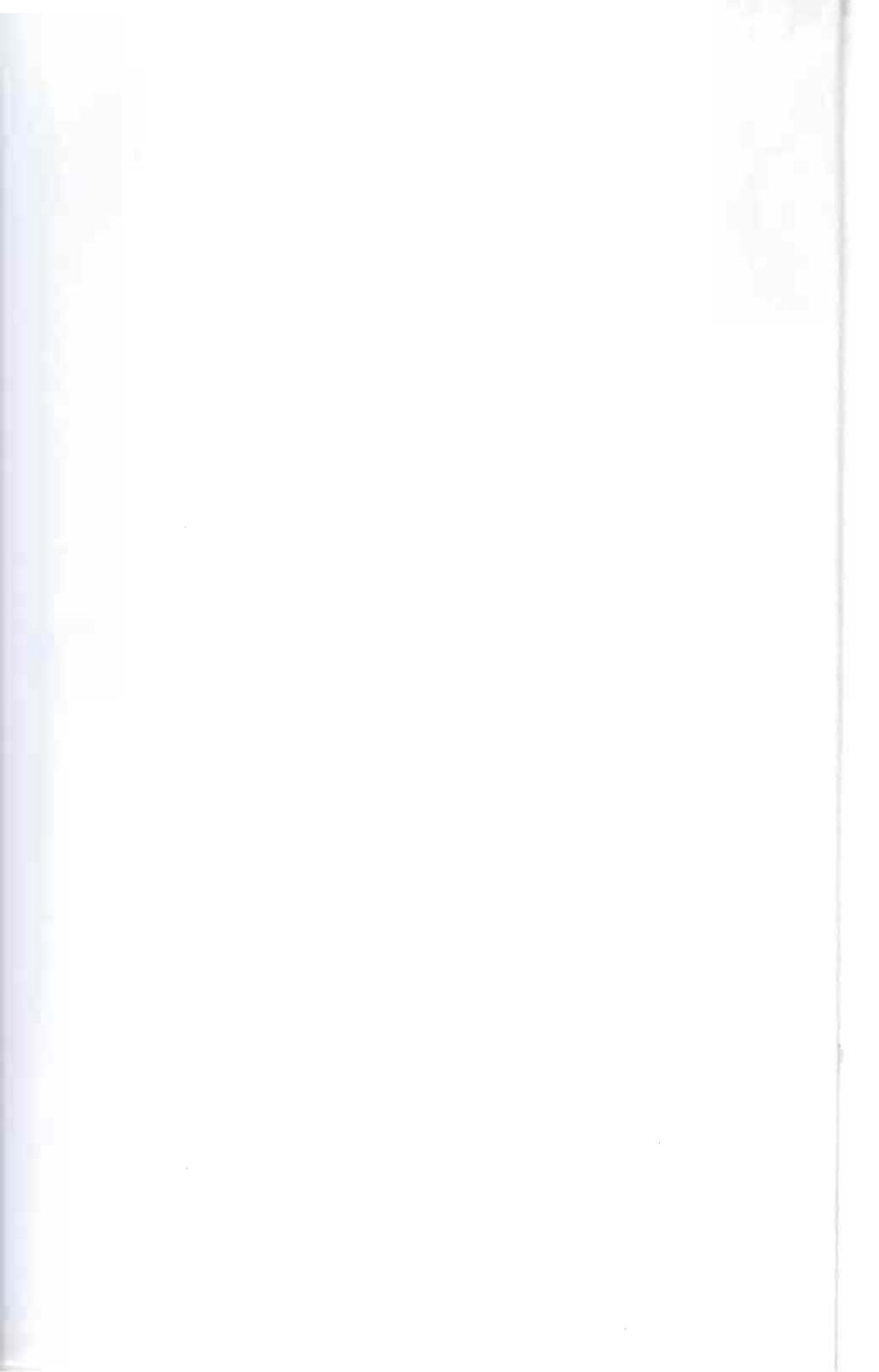
இருப்பினும் குமரனின் மனதில் ஒரு விடயம் குடைந்து கொண்டிருந்தது. அதை மனைவியிடம் சொல்லிவிடவே துடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இல்லத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பாக ஏதும் இடையூறு வரக்கூடாது என்ற எண்ணத்தினாலே அதுவரை அவன் சொல்ல வில்லை. ஆனால் அதைத் தொடர்ந்து மறைத்து வைத்திருக்கவும் அவனுக்குப் பயமாக இருந்தது.

அன்று பகல் வேளை சாப்பாட்டிற்குப் பின்னால் சிறுவர்கள் நித்திரையாகிவிட உதவியாளர்கள் தொலைக்காட்சி பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அந்த நேரத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட குமரன் மனைவியிடம் உண்மையைத் தெரிவிப்பதற்காக அவளைத் தேடிச் சென்றான்.

ପ୍ରତ୍ୟୁଷ-

$$\frac{1}{\tau} = \frac{1}{\tau_0} \exp \left[- \frac{E_a}{RT} \right] + \frac{1}{\tau_{\infty}} \exp \left[- \frac{E_{\infty}}{RT} \right]$$

$$\text{or } \ln \left(\frac{\tau}{\tau_0} \right) = - \frac{E_a}{RT} + \ln \left(\frac{\tau}{\tau_{\infty}} \right)$$

where τ_0 is the pre-exponential factor.

The activation energy E_a is given by

$$E_a = \frac{RT^2}{\ln(\tau_0/\tau_{\infty})}$$

and the pre-exponential factor τ_0 is given by

$$\tau_0 = \frac{1}{\tau_{\infty}} \exp \left(\frac{E_{\infty}}{RT} \right)$$

where E_{∞} is the activation energy at infinite temperature.

It is evident that the activation energy E_a is proportional to the reciprocal of the temperature.

Thus, we have

$$E_a = \frac{RT^2}{\ln(\tau_0/\tau_{\infty})} = \frac{RT^2}{\ln(1/\tau_{\infty})}$$

or $E_a = RT^2 / \ln(1/\tau_{\infty})$

which is the Arrhenius equation for the activation energy of polymerization.

It is evident that the activation energy E_a is proportional to the reciprocal of the temperature.

Thus, we have

$$E_a = RT^2 / \ln(1/\tau_{\infty}) = RT^2 / \ln(1/\tau_{\infty})$$

which is the Arrhenius equation for the activation energy of polymerization.

It is evident that the activation energy E_a is proportional to the reciprocal of the temperature.

Thus, we have

$$E_a = RT^2 / \ln(1/\tau_{\infty}) = RT^2 / \ln(1/\tau_{\infty})$$

which is the Arrhenius equation for the activation energy of polymerization.

It is evident that the activation energy E_a is proportional to the reciprocal of the temperature.

Thus, we have

$$E_a = RT^2 / \ln(1/\tau_{\infty}) = RT^2 / \ln(1/\tau_{\infty})$$

which is the Arrhenius equation for the activation energy of polymerization.

It is evident that the activation energy E_a is proportional to the reciprocal of the temperature.

Thus, we have

$$E_a = RT^2 / \ln(1/\tau_{\infty}) = RT^2 / \ln(1/\tau_{\infty})$$

இந் நூலின் உள்ளே....

- மிழக்களையும் ஏச்சுக்களையும் அன்னைக்கு உரித்தாக்கும் எழுத சமுதாயம் பிள்ளையை யிரிந்தவளின் ஏக்கந்தை டான் அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் கண்டு கொள்வதில்லை.
- “நீ அநாதை.... நீ ஒடுத்தறும் கிள்ளாதவள்... நீ தனியான் என்றெல்லாம் சொல்லி அவர் களை நோக்குக்கச் செய்யாமலாவது கிடுக்காம் ஆலோல் பல்பெருக்கு அந்தகைய பக்குவழும் வந்துவிடுவதில்லை.
- பெற்ற நானை பிள்ளைக்கும் பயற்றவற்கலாக்கு பிள்ளையையும் புதிதாக அறிமுகப் படுத்த வேண்டிய நிலை வந்து விட்டதே என்று வருந்தினான். டாங்களிலும் கதைகளிலும் அறியவழும் யோதிலே எழுத வருந்தும் அவுக்குத், தன் வாழ்க்கையில் கிடை ஒரு நிலை வந்து விட்டதே என்று கலக்கம் எழுந்தது.
- “நான் பெந்த பிள்ளைய ஆர்தான் விட்டுத்தருவான். எதக் கேக்கிற என்டு யோசனையில்லாமாத் தான் கேக்கிறாய்” என்ற படி சீரிளான் குழான்
- மனைவிக்குத் தெரியாமல் அவன் மறைந்து வைந்திருந்த கோக்கியம் அவளைத் தட்டுவதைப் போல கிடைந்தது.
- “அப்ப அந்தப் பிள்ளை என்ற பிள்ளையைர்று நீங்க நம்பிப்பையா” என்று அவன் கேட்டான்.
- “பதைச்சவன் பழையங்க மாட்டானா? அவளின்ற பிள்ளை அவன் வேண்டாமென்டு சொன்னானா அதை நீ எப்பிடி தூக்கி கொடுக்க முடியும்.”
- “உறவுகளை கீழந்தனால் மட்டும் யாரும் அநாதனாகி விடுவதில்லை. கொள்கைகளை கீழந்தவற்களே அநாததகள்”.

கிருஷ்ணகா வெளியிடக வெளியீடு - 1